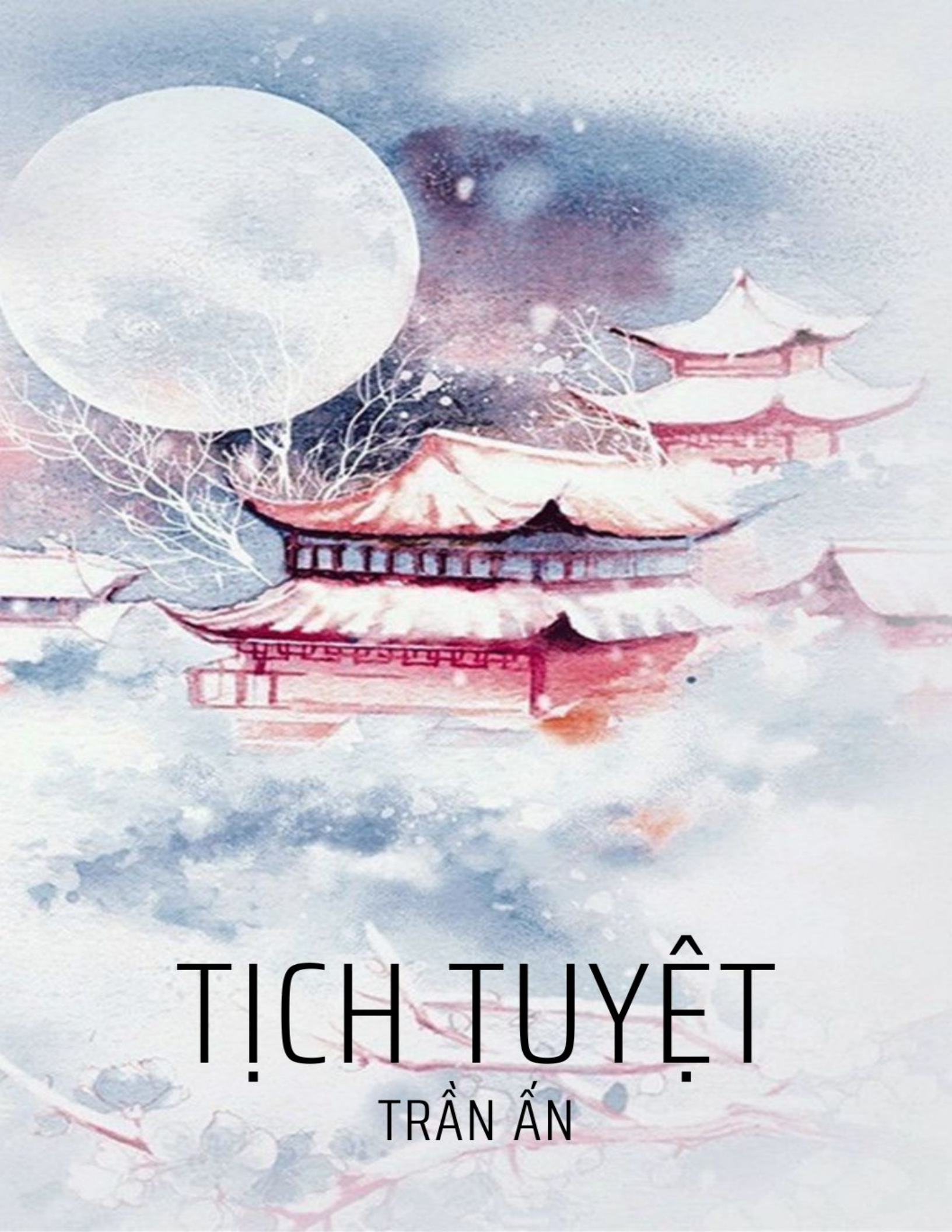

TỊCH TUYỆT

TRẦN ẮN

Mục lục

Chương 1-1: Tiết tử

Chương 1-2

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

TỊCH TUYỆT

Trần Ân

dtv-ebook.com

Chương 1-1: Tiết tử

Edit+Beta:

“Tịch Tuyệt, người đừng như thế phát đại hỏa.” Thẩm Thương Hải muốn cho Thương Tịch Tuyệt tỉnh táo lại, nhưng thanh âm đột nhiên nghẹn ở tại hời gian.

Nam nhân dùng ngón trỏ cùng ngón giữa ở ống tay áo nhẹ nhàng gợi lên, như là lấy cái gì này nọ.

Bỗng nhiên một hình ảnh giống như đã từng quen biết như tia chớp xẹt qua trong đầu Thẩm Thương Hải —

Vĩnh Xương Vương cười, dùng chân nghiến nát phía trước còn bị hắn coi là đồ cất giữ trông mắt của người kia. Tay hắn chỉ, cũng không ý thức rất nhỏ gấp khúc, như đang suy nghĩ làm thế nào cẩn thận đào ra hai mắt của Phục Nghệ.

Động tác kia, cùng Thương Tịch Tuyệt hiện tại đang làm, giống nhau như đúc, không sai chút nào.

Thẩm Thương Hải từ đầu lạnh đến chân, hô hấp trong nháy mắt cũng tạm dừng tại đây.

Linh hồn bên trong nam nhân trước mắt này, là Vĩnh Xương Vương!

TỊCH TUYỆT

Trần Ân
dtv-ebook.com

Chương 1-2

Edit: Hồ Diệp

Beta: Vũ Diệp

Hoàng hôn đỏ thắm, từ từ chìm vào nơi giao nhau của đất trời. Đồng cỏ xanh rộng lớn dường như cũng nhuộm màu đỏ da cam, dệt thành một ánh sáng tuyệt đẹp, tan chảy vào phía chân trời.

Ly Phong ngẩng ở lưng chừng trên sườn núi, hai tay chống cằm, miệng cắn cọng cỏ, nhìn triền núi dưới chân du nhân di động hai bóng người, về mặt buồn bực. Thiếu niên Âu Dương Lâm trong tộc, hôm nay đem chiêu thức ra rèn luyện, ngẩng bên Ly Phong, trêu ghẹo nói: “Xảy ra chuyện gì? Còn tại sinh cái kia Vĩnh Xương nhân khí?”

“Âu Dương đại ca, người này không phải biết rõ cố hỏi mà!” Ly Phong bĩu môi, nhân tiện cấp cho Âu Dương Lâm một cái xem thường.

Người quái dị Tịch Tuyệt trước kia là Vĩnh Xương Vương ở Ung Dạ tộc cũng đã gần tới nửa tháng rồi, mỗi ngày đều cùng sư phụ cùng nhau ra vào, từ sáng sớm tới hoàng hôn còn cùng sư phụ ra ngoài tản bộ, rõ ràng là hướng về hắc mà thị uy. Hắn cũng thở phì phì về phía tộc trưởng oán giận, tộc trưởng lại nói người quái dị kia đã cứu tánh mạng sư phụ, còn kêu hắn phải xem người quái dị kia là khách quý.

“Ta mới không cần cùng hắn ở cùng một chỗ!” Hắn đem miệng ngậm cọng cỏ tưởng tượng thành Thương Tịch Tuyệt, mà dùng sức cắn. Dù sao cũng phải nghĩ ra cái biện pháp, đuổi người quái dị đi.

Âu Dương Lâm không khỏi nhú mày, vừa định khuyên bảo, ở phía sau một thanh âm nam nhân đã không hồn không giận đột nhiên vang lên: “Ly

phong, người lại ở đây loạn tưởng cái gì?” Ung Dạ Vương hướng Ly Phong mà liếc mắt, thần sắc lạnh nhạt, đủ để khiến thiếu niên sợ hãi mà ngậm miệng.

Hắn cười một cái, thân thuận sườn núi, hướng đồng cỏ ở giữa có hai người mà đi đến.

Thẩm Thương Hải từ xa đã nhìn thấy thân hình cao to của Ung Đêm Vương, liền kêu Thương Tịch Tuyết đẩy xe lăn ra phía trước, tiến ra đón.”Ung Dạ Vương, người tìm ta có việc?”

“Xem như vậy đi.” Ung Dạ Vương nhìn nhìn Thương Tịch Tuyết và Thẩm Thương Hải. mỉm cười nói: “Tháng sau ta đi Tây Vực các bang quốc sẽ tề tựu về Băng Hải, cử hành sự kiện săn bắn. Ta quá hai ngày sẽ lên đường, các người có nghĩ là cùng ta đi?”

” Sự kiện săn bắn ở Băng Hải?” Thẩm Thương Hải nhớ tới nước mắt của Cơ phu nhân, nhất thời có ấn tượng. Phục Nghê hẳn là cũng sẽ đi trước đi, bất quá..... Nghe được người phía sau chột dừng lại hô hấp, Thẩm Thương Hải lặng im một chút, cuối cùng vẫn là lắc đầu quay về Ung Dạ Vương nói. “Ta hành tẩu không tiện, sẽ không đi.” Ung Dạ Vương tự nhiên rõ ràng Thẩm Thương Hải trong lòng băn khoăn cái gì, nhưng cũng không nói thêm nữa, chuyển thân hình rời đi.

Lúc này ánh mặt trời đã cơ hồ hoàn toàn bị màn đêm bao phủ, Thẩm Thương Hải từ từ chuyển lạnh trong gió đêm tim đập mạnh và loạn nhịp. Sau một lúc lâu, bỗng nhiên nhớ tới người phía sau Thương Tịch Tuyết một mực yên lặng như trước hắn nói mát, không khỏi áy náy cười, ôn nhu nói: “Tịch Tuyết, trở về đi.” Thương Tịch Tuyết, đẩy mạnh xe lăn, vững vàng hướng lâu chiền hai người bọn họ mà đi. Dùng cơm, rửa mặt..... Cho đến lúc hai người nằm trên giường, Thương Tịch Tuyết thủy chung một lời không nói. Thẩm Thương Hải đại khái hiểu được Thương Tịch Tuyết ở không lo lắng cái gì, thấp giọng nói: “Tịch Tuyết, người yên tâm, ta sẽ không đi.”

“Không phải.....” Thương Tịch Tuyết đột nhiên mở miệng, quay đầu, ở chỗ mờ tối của ngọn đèn chăm chú nhìn kỹ Thẩm Thương Hải, ánh mắt

cười đến chua sót.”Người vẫn là nên đi thôi, không cần vì cho ta mà thay tâm đổi ý.” Hấn nói rất nhẹ rất chậm, nhưng không có chần chừ, hiển nhiên đã nghĩ sâu tính kỹ.

“Thương Hải, ta quả thật có điểm sợ người cùng Phục Nghệ gặp lại, nhưng một mặt vẫn trốn tránh, không đề cập tới hấn, người trước giờ trong lòng đều có hấn. Thương Hải ta chỉ có thể nhẫn nhịn cùng hấn đối mặt, đừng làm cho bóng dáng của hấn sẽ ở lại người. Ta tương lai cũng không ghen ghét, trốn tránh, như vậy không phải rất tốt?”

Thẩm Thương Hải chăm chú nhìn Thương Tịch Tuyết, nhìn không chuyển mắt. “Ta, ta là không phải nói sai cái gì chứ?” Nam nhân có chút hối hận, co quắp không an nói: “Ta vụng về, sẽ không nói. Thương Hải người đừng sinh khí, ta thật sự không có trách ý tứ của người, ta.....” Mắt thấy Thương Tịch Tuyết gấp đến độ cổ đỏ, Thẩm Thương Hải cuối cùng nhịn không được cười ra thành tiếng, đánh gãy một lòng đang tự trách bản thân của Thương Tịch Tuyết: “Người nói rất đúng, chúng ta liền cùng Ung Dạ Vương một đoàn đi Băng Hải.” Trong trí nhớ, tựa hồ Thương là Thương Tịch Tuyết lần đầu cùng hấn còn thật sự đàm luận hai người về tương lai, hấn còn tưởng rằng Thương Tịch Tuyết tính tình ngại ngùng, tự ti, chỉ sợ vĩnh viễn cũng không hội chủ động đối hấn yêu cầu cái gì.

Nghe được Thẩm Thương Hải đáp ứng, Thương Tịch Tuyết trong đôi mắt màu nâu cũng nhiễm tia vui sướng.

Sáng sớm hôm sau, Thẩm Thương Hải liền tùy Thương Tịch Tuyết đi đến phòng nhỏ của Ung Dạ Vương. Ung Dạ Vương phảng phất sớm dự đoán được hai người sẽ phải thay đổi chủ ý, nửa điểm cũng không cảm thấy được ngạc nhiên, ngược lại còn cười nói: “Ta còn tưởng các người sẽ thương lượng với nhau nửa ngày mới đến tìm ta.” Thẩm Thương Hải cùng Thương Tịch Tuyết nhìn nhau cười, cùng nhìn đối phương có chút thẹn thùng. Ung Dạ Vương vừa trêu chọc, một bên phân phó gia nhân nhanh đi chuẩn bị khởi hành.

Ngày đó ba người lên đường, trời trong, nắng ấm, thật là một cái thời tiết rất tốt. Lương thực, đồ che mưa, quần áo, lều trại..... Còn có xe lăn của Thẩm Thương Hải đều bị mang vào bên trong xe ngựa. Ly Phong gặp người quá dị, cứ nhiên phải tùy vào sự phụ cùng tộc trưởng tham gia đi Tây Vực làm hẳn cực không vui ý, Thẩm Thương Hải bên người lưu lại hảo một trận, gặp tộc trưởng đã muốn bước lên tuấn mã, hẳn mới không tình nguyện ngán xe ngựa, cùng phần đông tộc nhân cùng nhau nhìn theo ba người dần dần biến mất khỏi tầm mắt.

Băng Hải chỗ Tây Vực thời tiết lạnh, trung tâm là thảo nguyên, Ly Phong cách Ung Dạ tộc khoảng cách khá xa, cần vượt qua hai đoạn núi non. Một nhóm của Ung Dạ Vương chạy hơn phân nửa chặn đường, cuối cùng tiến vào thảo nguyên bên cạnh mảnh đất.

Giữa hè trời hay thay đổi đột ngột. Lúc trước trời còn nắng gắt, mồ hôi chảy ước hết lưng, đột nhiên trời trở nên u ám, bốn phía tối như mực, cơ hồ khó có thể nhìn rõ cảnh vật ở xung quanh. Gió thổi mạnh cây cỏ đều đổ rạp xuống mặt đất. Một hồi sẽ có một trận mưa lớn đổ xuống. Trên một thảo nguyên rộng mênh mông, trống trải, xung quanh trống trải không có một nơi nào để chắn gió, mưa đã đổ xuống bây giờ dựng lều trại cũng không kịp

Ung Dạ Vương không khỏi hơi nhú mày, nhảy xuống lưng ngựa, cùng với đánh xe của Thương Tịch Tuyết nói: “Ta tiến vào trong tránh mưa một lúc.” Hai người xốc lên màn che chui vào bên trong xe, vừa tháo xuống mũ da che nắng, chỉ nghe đỉnh xe “ân ân” rung động, những hạt mưa lớn đều bắt đầu nện xuống, trong đó còn chen lẫn vài cái thanh âm sấm chớp, đặc biệt vang dội. Ung Dạ Vương nghe xong vài tiếng, thản nhiên nói: “Cứ nhiên nổi lên mưa đá, xem ra chỉ cần chịu một trận như vậy cũng đủ chết người.”

Ba người nhàn đến vô sự, liều thừa dịp rảnh rỗi này mà ăn lương khô, liều nghỉ ngơi. Thương Tịch Tuyết mấy ngày qua đều ở mặt trời đã khuất đánh xe, tuy rằng đeo da mạo, hai cánh tay lộ ra ở bên ngoài bị phơi nắng mà đỏ lên. Thẩm Thương Hải nhìn mà âm thầm đau lòng. Nam nhân nguyên bản cũng là đế vương tôn sư, tuy nói bệnh phát khi tự thân nhốt

trong mặt thất, nhưng lấy Vĩnh Xương Vương kì nhân thì làm sao không sống cuộc sống xa hoa, sống an nhàn sung sướng, hiện giờ lại cam nguyện hạ mình đảm đương làm xa phu.

Có thể thấy được Thương Tịch Tuyết thiết tình, hẳn Thẩm Thương Hải cuộc đời này không còn đề hấn c ầu. “Người suy nghĩ cái gì?” Thương Tịch Tuyết thời khắc đều lưu ý Thẩm Thương Hải, thấy hẳn suy nghĩ đến phát gốc, bất giác lo lắng.

Thẩm Thương Hải khoảnh khắc hoàn h ồi, cười trừ lắc lắc đầu, đột nhiên nghe thấy ngoài xe mưa gió mãnh liệt tàn sát bừa bãi trong đó mơ h ồ truy ền đến một trận ngựa hí.

Ba người đều dừng ăn cơm, tập trung lắng nghe. Bánh xe gian nan lăn lộn tiếng vang, cùng với mấy người phía trước nói chuyện, chính thông thả hướng hẳn nhóm bên này tiếp cận. “Này thời tiết quý, sao vậy thay đổi bất thường? Hại ta ngay cả đông tây nam bắc đều nhanh xem không rõ ràng!” Một tiếng sang sảng của nam tử thanh âm bất mãn mà oán giận ma vang lên, người phía sau tuôn ra câu thấp giọng mắng. “Ha hả, bị mưa đá đập tới r ồi?” Tên còn lại cười khẽ, cho dù đặt mình giữa trận bạo vũ cu ồng phong, vẫn như trước không nói lời nào vẫn nhàn nhã tao nhã, không mang theo chút hỏa khí.”Không cần như thế tìm chỗ tránh mưa đi.” Giọng nam sang sảng lúc trước ho khan hai tiếng, lộ ra tia xấu hổ.”Chúng ta trên đường còn chưa đụng tới người, ta là sợ lạc đường, phía trước vừa lúc có xe ngựa dừng, ta đi hỏi một chút.”

Tên còn lại tựa h ồ thấp giọng nở nụ cười cười, không thềm nhắc lại, lại có thanh âm non nớt thanh thúy của một hài đ ồng vang lên: “Thúc thúc, chừng nào thì dừng lại? Ta bụng đói bụng.”

“Ngoan! Đợi mưa tạnh, thúc thúc cho người ăn những món ăn thôn quê.”

Ung Dạ Vương ba người nghe đến đó, cùng nghĩ đến đại hội đại biểu nhân dân toàn quốc đại khái là người nào bộ tộc mục dân, cùng tộc nhân đi rời ra. Tây Vực là một tộc nhân trời sanh người có tính kh ảng kh ải là chiếm đa số, gặp được một vài người dân chăn nuôi thiếu lương thực,

thường đãi nhiệt tình chiêu đãi, coi như giữ các tộc đầu hiệu ý ng ân ước định của họ.

Giờ phút này nghe thấy đối phương có hài đ ồng kêu đói, Ung Dạ Vương vén màn xe, lạnh nhạt nói: “Ta bên này có lương khô, lại đây ăn đi.” Xe ngựa cách bọn họ chỉ có mấy trượng xa, xuyên thấu qua là những hạt mưa đá, Ung Dạ Vương nhìn thấy lái xe người có thân hình cao lớn, đầu mang trứ lap(cái nón?), không nhìn rõ mặt mũi, nhưng h ồng y thân bị nước mưa ước đầm nhưng lại khiến cho Ung Dạ Vương khuôn mặt trở nên lạnh.

Đây là người Trung Nguyên. Hạ lan hoàng tri ều cùng bản Nguyệt quốc mang thù sâu đậm, lại chiến lâu dài, Tây Vực và Chư tộc cùng nhau gấn bó, khó tránh đối với người Trung Nguyên mà cảnh giác. Ung Dạ Vương cũng không ngoại lệ, nhưng lời đã nói ra, không tiện đổi ý, hấn từ trong bao qu ần áo lấy ra chút ti ền, thịt, bánh, vừa nói với Thẩm Thương Hải: “Tới là người Trung Nguyên.”

Thẩm Thương Hải từ lúc bị Ung Dạ Vương mang về Tây Vực, lui tới tần gặp nước khác h ồnhân(câu này đại khái là lui về ở ần không còn gặp lại người trong tộc)nghe nói người tới là người Trung Nguyên, nảy sinh cảm giác g ần gũi, cũng dựa sát người nhìn ngoài cửa xe. Gió lạnh, mưa cũng như vậy bay vào bên trong xe, hấn thể chất không thể so với hai người kia, nhất thời hắt xì liên tục mấy cái. Thương Tịch Tuyết sợ hấn cảm lạnh, vội vàng đem màn xe che lại thật kín, dùng y phục gói lại lương khô:”Ta đi đưa cho bọn họ.” Hấn chui ra ngoài xe, đưa về phía bên kia chiếc xe đã dừng ngay trước mặt. Lái xe h ồng y nam tử nói “Đa tạ”, tiếp nhận lương khô, gặp Thương Tịch Tuyết xoay người, vội hỏi: “Vị này huynh đài, xin hỏi nơi này đi Băng Hải còn phải đi bao nhiêu chặng đường?”

“Chỉ cần trời tốt, đi bốn, năm ngày sẽ đến.” Thương Tịch Tuyết một bên trả lời, trong lòng đã có chút bu ồn bức. Sự kiện săn bắn ở Băng hải mời họp sắp tới, tụ tập đầu là Tây Vực và các quốc gia tộc vương, người quý tộc. Mấy người Trung Nguyên đi làm cái gì?

“Cảm tạ.” Kia h ồng y nam tử b ế cái qu y ền, lấy lương khô tiến vào bên trong xe. Thương Tịch Tuyệt cũng trở lại trong xe. Ung Dạ Vương cũng nghe được cuộc nói chuyện của hai người họ.

Lại nghĩ đến lai lịch của h ồng y nam tử, mưa gió hỗn loạn phía bên kia thanh âm thoáng qua bên tai. “Tiếp qua bốn, năm ngày có thể đến Băng Hải, tới kịp.”

Hoài nghi lai lịch của h ồng y nam tử đang nói ở ngoài kia, mưa gió hỗn loạn, thanh âm nói chuyện phía bên kia l ần lượt bay vào trong tai “Tiếp qua bốn, năm ngày có thể đến Băng Hải,” H ồng y nam tử tựa h ồ đang an ủi tên còn lại, nhưng cũng có một cổ quái dị. “Người lại tới nữa.” Một âm thanh tao nhã không mang một chút khí vang lên hòa theo số đông mà trêu chọc. H ồng y nam tử hắc hắc cười mỉa hai tiếng. Bỗng nhiên kia hài đ ồng tính trẻ con nói: “Phụ thân, ta vừa r ỡ trộm nhìn cái thúc thúc kia liếc mắt một cái, h ắn trên mặt một tảng lớn đ ầu là tử h ồng m ầu (hình như là màu tím đỏ thì phải), hảo dọa người a!”

“Đừng nói lung tung!”

Hai cái đại nhân không h ẹn mà ra tiếng quát lớn, làm tiểu hài đ ồng im ắng không dám phát ra một âm thanh nào.

Nhưng mà bên này ba người trong xe đ ều nghe được. Thương Tịch Tuyệt kh ẽ run lên, trong mắt không tự chủ được toát ra bị thương hiện trên khuôn mặt. Th ầm Thương Hải mấy ngày này cùng Thương Tịch Tuyệt ở chung một chỗ, thật vất vả mới làm cho h ắn thu lại nhữn g tự ti ngày xưa, giờ phút này thấy h ắn lại bị gọi lên chuyện thương tâm, Th ầm Thương Hải lại đau lòng lo lắng, khuyên nhủ: “H ắn là trẻ con không hiểu chuyện, người đừng để ý.”

“Trẻ con không biết nói dối, nó chính là nói thật.” Thương Tịch Tuyệt ảm đạm cười kh ổ.

Ung Dạ Vương phát một tiếng h ừ lạnh, sớm biết như thế, thực không nên đi kế bên xe của nhữn g người nọ. “Đừng quên, vị thúc thúc kia hảo tâm tặng đ ồ cho người ăn, người sao có thể vô lễ như thế?”

Đứa nhỏ bị phụ phen âm thanh không mang một chút nóng giận nhưng đầy thùy uy.

“Phụ thân, lần sau ta sẽ không.....” Hải đồng nhỏ giọng nói ngập ngừng.

Người nọ thở dài thanh âm nhỏ nhẹ vang lên, thanh âm bay vào tai của Thẩm Thương Hải và cả hai người kia.”Tiểu nhi trẻ người non dạ, nhi hữu hảo được tội, tại hạ đại hân hướng ba vị tạ tội, còn muốn đa tạ ba vị đã tặng lương thực”

Bão táp giăng co gần hai cái canh giờ, cuối cùng dần dần ngừng kinh doanh, vốn là trong suốt đích thảo nguyên không trung bị mưa hoàn toàn tẩy quá, càng phát ra địa trạm lam chói mắt. Người kéo xe tuần mã cũng tê mình trứ sụy đi toàn thân bọt nước, đềchường khinh đạp, chuẩn bị lại bước trên lộ đồ.

Thương Tịch Tuyết ngẩng an tọa ở vị trí, vừa mới thúc xe ngựa đi được mấy bước, người ở phía sau cũng thúc xe đi lên. Hồng y nam tử kinh ngạc nói: “Các người cũng đi phương hướng này? Ha ha, ta cũng như vậy, ta cũng có bạn đồng hành, chúng ta hảo hảo chiêu cố lẫn nhau.” Thương Tịch Tuyết không nói đối phương chi tiết, cũng không biết nên nghĩ thế nào, chỉ cười có lệ một cái, đưa roi thúc ngựa, đánh xe đi nhanh về phía trước. Hồng y nam tử theo sát phía sau, hai chiếc xe bị to ngâm nước.

Bánh xe lầy lội chạy trên mặt cỏ, bùn bắn tung tóe ngay điểm xuất phát, chạy nhanh về phía trước nơi cánh đồng cỏ rộng bao la, xanh bạt ngàn. Bóng đêm mờ mịt bao trùm mặt đất, một vòng trăng sáng nổi tại giữa không trung, đem ánh sáng tỏ chiếu sáng từng góc của thảo nguyên. Xe ngựa hai bên đều dừng lại, đốt lên một ngọn lửa, lách cách vang nhỏ. Thương Tịch Tuyết cùng Ung Dạ Vương dựng hai cái lều trại, mới đem Thẩm Thương Hải từ trong xe ngựa đi ra. Bên kia kia hồng y nam tử tay cầm cung tiễn, một tay cầm hai con gà rừng trở về, đem một đầu đưa tới, cười nói: “Hôm nay ăn các người cho ta lương khô, lễ thượng vãng lai(có qua có lại), đây là một ít dã vị các người cũng lấy một nửa đi!” Hân trên đầu vẫn mang đầu lạp, vành nón lụa mỏng xanh buông xuống, che khuất

dung nhan. Ung Dạ Vương vốn không đợi phản ứng mấy người Trung Nguyên, nhưng thấy người này nói chuyện vô cùng cởi mở, hào phóng, thẳng thắn Ung Dạ Vương ác cảm trong lòng cũng phần nào giảm đi, thân nhiên vượt cạm, tiếp nhận con gà rừng. Hồng y nam tử ở ánh lửa hạ trông thấy hai tròng mắt màu tím yêu dị của Ung Dạ Vương, nhưng lại cũng không ngạc nhiên, nhìn nhìn Thương Tịch Tuyết phái trước, hỏi Thương Tịch Tuyết: “Người vị này bằng hữu có phải hay không bị bệnh? Ta bên này có ——”

“Ta chỉ là hai chân hành tẩu không tiện, cảm ơn các hạ hảo ý.” Thẩm Thương Hải đoạt câu trả lời của Thương Tịch Tuyết, mỉm cười trả lời. Không biết vì sao, trực giác của hắn cảm thấy người ở trong chiếc xe là một người cổ quái. Cái âm thanh hoa lệ mỗi lần vang lên, hắn cảm giác tâm, thân không yên, tựa như một cái móc câu vô hình, cơ hồ muốn đem tâm của hắn mà câu đi. Đó là loại biết rõ không nên nghe, rồi lại cố tình không chịu nổi mê hoặc, lại muốn đến gần mà nghe, cái cảm giác này.....

Chẳng qua hắn xem Ung Dạ Vương cùng Thương Tịch Tuyết đối thanh âm tựa hồ cũng không khác thường, có lẽ là chính mình nghĩ đến nhiều lắm, Thẩm Thương Hải cũng đã đem hoang mang chôn ở trong lòng.

“Thì ra là thế.” Hồng y nam tử cũng quan sát đến Thẩm Thương Hải, hắn tận lực không thể sơ xài, không hề Đa La sách, chính mình đi đến đồng lửa vừa đem con gà rừng nhổ lông mổ bụng, tẩy sạch sẽ và nướng. Không bao lâu, không khí chậm rãi phiêu tỏa mùi. Ung Dạ Vương bên kia cũng nướng chín con gà rừng, chính mình lưu lại non nửa bộ phận dư thừa, đầu cho Thương Tịch Tuyết. Thẩm Thương Hải cùng Thương Tịch Tuyết ngồi ở ở bên trong lâu, ném qua thực vật, Thương Tịch Tuyết lại thay hắn lao chùi sạch sẽ đũa mỡ trên tay, hầu hạ hắn đi vào giấc ngủ. Thẩm Thương Hải chân có tàn tật, đi ngủ thì phải bao ấm hai chân mới ngủ ngon, đi xa nguần nước hữu hạn, không có khả năng giống ở Ung Dạ tộc chỉ lấy đại một thùng nước ấm cho hắn ngâm.

Thà vui mừng, còn hơn lạc quan mà lại nghĩ đến lúc trước Thương Tịch Tuyết một đao đâm Vĩnh Xương Vương bị thương ngay trái tim, đồng thời cũng lệnh chữa khỏi quái bệnh, không nghĩ tới

đêm nay bệnh lại tái phát. Hắc vôi vàng đầy chần bông ra, đi tới đột sáng ngọn nến, lấy ra ngân châm ra vừa định châm cứu Thương Tịch Tuyết, Thương Tịch Tuyết đang nhắm hai mắt đột nhiên lại mở ra, trong con người ôn nhu màu nâu đã hoàn toàn thay thế bằng vẻ mặt cuồng loạn, cười quái dị bỏ nhào đi về phía trước, bắt lấy cổ tay Thẩm Thương Hải đang cầm kim châm mà ra sức uốn néo.

“A!” Thẩm Thương Hải đau đến sắc mặt trắng bệch, ngân châm rời tay. Mắt thấy tình thế không ổn, hắc lớn tiếng kêu Ung Dạ Vương, nhưng đảo mắt đã bị Thương Tịch Tuyết hung hăng bưng kín miệng mũi. Nam nhân mắt lộ ra hung quang, tay dùng hết sức lực.

“Ngô.....” Thẩm Thương Hải liều mạng giãy dụa, lại làm sau vẩy ra khỏi Thương Tịch Tuyết. Hô hấp càng ngày càng khó thở, trước mắt một trận biến thành màu đen, cũng sắp ngất. Lâu trại chiêm liềm đột nhiên lại mở ra, một người nhanh nhẩy vào trong, tung một chưởng đánh ngã Thương Tịch Tuyết ở phía sau.

Thương Tịch Tuyết kêu rên, thân người mềm nhũn rồi ngã xuống đất. Ung Dạ Vương thở một hơi, nhìn Thẩm Thương Hải tự mình bế Thương Tịch Tuyết ở dưới thân ra, thán kêu may mắn. Nếu Thẩm Thương Hải lúc này không gào to một tiếng, chỉ sợ sẽ bị ngạt thở mà chết.

“Khụ khụ.....” Hít vào mấy ngụm không khí lạnh như băng, Thẩm Thương Hải cũng đã đi đầu hòa lại hô hấp, cuối người nhặt lại ngân châm cất vào trong người, vừa hướng Ung Dạ Vương cười khổ nói: “Hắc là bệnh cũ lại tái phát, a!” Cổ tay toàn bộ đều bị đau, hắc lúc này mới ý thức được tay phải lúc này bị xoay giò mới cảm thấy đau.

“Đừng lộn xộn.” Ung Dạ Vương thấp giọng quát bảo hắc dừng lại, thay Thẩm Thương Hải đem xương ở cổ tay phục hồi về vị trí, vẻ mặt trở nên anh hùng đứng lên. Hắc cùng Thẩm Thương Hải hai người giống nhau, nghĩ đến Thương Tịch Tuyết bệnh lại phải trị tận gốc, cho nên mới thả lỏng tâm tình, ai ngờ lại trở mắt nhìn Thương Tịch Tuyết lần thứ hai nổi điên, cực kỳ khó giải quyết. Cách Bằng Hải đã không còn bao xa, hắc cũng không còn thời gian hộ tống Thẩm Thương Hải hai người trở về Ung Dạ

tộc, cần phải là tiếp tục mang Thương Tịch Tuyết đi theo, ngộ nhờ tới sự kiện săn thú Thương Tịch Tuyết lại tái phát, khó bảo toàn là không đại loạn. Ung Dạ Vương không khỏi nhiều chột hai hàng chần chờ. Lúc này, một trận tiếng bước chân từ xa tới gần. Cách đó không xa, nhóm người của Hồng y nam tử cũng bị đánh thức do thanh âm của Thẩm Thương Hải, cũng đột sáng ánh đèn của lầu mình lên. “Vài vị, chính là gặp phiền toái?” Hồng y nam tử đứng ở ngoài cửa, nhiệt tình nói: “Nếu có chút khó khăn gì tại hạ có thể giúp?” Hồng y nam tử một mực mở miệng.

” Bọn họ của ta chỉ có chút không khỏe mà thôi, không dám làm phiền tôn giá.” Ung Dạ Vương một mực từ chối. Hắn ôm lấy Thương Tịch Tuyết đang hôn mê trong ngực, xoay qua Thẩm Thương Hải mà nói: “Ta sẽ coi chừng hắn, người yên tâm ngủ đi.” Thẩm Thương Hải nghĩ muốn thay Thương Tịch Tuyết thì châm, nhưng xương tay lại còn đang ỉn ỉn làm đau, căn bản lấy không xong ngân châm, chỉ có thể bất đắc dĩ mà gật đầu. Ung Dạ Vương ôm người chui ra lầu trại, Hồng y nam tử thấy sững sốt, ngạc nhiên nói: “Hắn phía trước không phải hoàn hảo tốt mà? Sao vậy đột nhiên liền bị bệnh?”

“Bệnh cũ tái phát.” Ung Dạ Vương không muốn nói chuyện nhiều, lạnh nhạt nói: “Đêm dài, tôn giá cũng thỉnh nghỉ ngơi đi thôi.” Hồng y nam tử ban ngày được Thương Tịch Tuyết tự tay tặng lương khô, đối với Thương Tịch Tuyết hảo cảm sâu nhất, nghe vậy bán tính bán nghi, buông lựa mỏng xanh ở vành nón xuống xong cười nói: “Này, bằng hữu của ta vừa lúc biết y thuật, có thể trị liệu cho hắn.” Ung Dạ Vương thầm nghĩ mặc dù Đại La Kim Tiên cũng không nhất định trị được bệnh của Thương Tịch Tuyết, bệnh mà thế gian hiếm có, bất quá đối phương chung quy là có ý tốt, hắn đang muốn từ chối thì bên kia lầu giọng nói chậm rãi vang lên, thanh âm chân thật, tự tin vang lên. “Tại hạ thông thạo y dược, các vị nếu tin được, không ngại cho tại hạ thử một lần.”

Thẩm Thương Hải một mực trong lầu nghe tình hình bên ngoài, giờ phút này rốt cuộc nhìn không được mà di chuyển đến liêm môn(cửa lầu), nhẹ nhàng lôi kéo y phục của Ung Dạ Vương “Xin mời vị kia công tử thay hắn nhìn một cái đi.” Hắn từ đáy lòng không muốn tới gần cái kia, rõ ràng thanh âm hoa mỹ vô cùng nhưng lại làm cho hắn tim đập mất khống chế,

lại càng không muốn cùng chủ nhân của thanh âm kia có bất kì quan hệ, nhưng đối phương ngôn ngữ tự tin, ôn hòa, lại mơ hồ mang đến cho hắn một chút mong đợi. Có một tia hy vọng làm cho Thương Tịch Tuyết thoát khỏi căn bệnh quái lạ, hắn cũng không nghĩ muốn bỏ qua cơ hội này.

Ung Dạ Vương hơi trầm ngâm, đối h ồng y nam tử vi vuốt cằm.”Vây làm phi ền quý hữu.” Đang muốn ôm Thương Tịch Tuyết đi vào bên trong l ầu của đối phương, lại bị h ồng y nam tử ngăn lại. “Bằng hữu của ta không có thói quen xuất đầu lộ diện, các hạ li ền đem hắn giao cho ta đi.”

H ồng y nam tử không nhìn Ung Dạ Vương khế biến sắc mặt, cười trừ vươn tay, li ền đến ôm người vào bên trong đ ầu. Giả th ần giả quỷ đúng là người Trung Nguyên! Ung Dạ vương nhú nhú đ ầu mày, nhưng cũng liếc nhìn Thẩm Thương Hải cõi lòng mong ánh mắt của hắn,hắn áp chế vẻ khó chịu trong lòng, tùy vào h ồng y nam tử ôm Thương Tịch Tuyết vào l ầu trại. Đã gần đến nửa đêm, vùng quê hoang vắng gió đêm gào thét, càng ngày càng trở nên lớn, tựa như thú âm thanh của loài thú đang g ầm nhẹ. Thẩm Thương Hải cùng Ung Dạ Vương lo lắng cho Thương Tịch Tuyết, cũng chưa buồn ngủ, rõ ràng lò sưởi đã tắt, Ung Dạ Vương lượm thêm những cành nhỏ, mà cùng nhau sưởi ấm.

Đối diện l ầu vải, bên trong l ầu khi thì truyền ra vài tiếng rất nhỏ nói chuyện với nhau. Ung Dạ Vương tập trung lắng nghe, hai người kia như đang bàn về bệnh tình của Thương Tịch Tuyết, mặc dù không đúng thiết, hắn cũng dần dần thả lỏng cảnh giác. Mấy ngọn nến im lặng mà bốc cháy,một tắc một tắc mà biến mất, ảm đạm. Thẩm Thương Hải chỉ cảm thấy thời gian chờ đợi mà dị thường dài, đang nóng lòng, một giọng trầm ổn cứ bộ mà đến gần. Ung Dạ Vương nhấc lên cái rèm cửa rất chi là nặng, ánh mặt trời thanh thấu, bỗng chốc chiếu d ần trên thảo nguyên bao la. Bạch vân cu ồn cuộn, trở nên to lớn và làm một gốc của chân trời trở nên trắng toát. Sáng sớm không ngờ lặng yên tới. H ồng y nam tử ôm Thương Tịch Tuyết vững vàng đi tới, vào l ầu trại, đem người thả dừng ở trên tấm thảm trước người Thẩm Thương Hải. Thương Tịch Tuyết mi mắt nhắm chặt, hơi thở vững vàng, sắc mặt ngủ rất chi là yên bình, chính là sắc mặt lộ ra rõ ràng tái nhợt. Thẩm Thương Hải cả kinh, một bên Ung Dạ Vương đã lãnh đạm mà hỏi h ồng y nam tử: “Hắn xảy ra chuyện gì?”

Hồng y nam tử cười nói: “Hắn đặc ngủ tiếp khoảng ba canh giờ mới có thể tỉnh, đừng di động hắn. Bằng hữu của ta đã trị những vết thương cũ trên người của hắn, bất quá chỉ chờ hắn tỉnh lại, còn cần tĩnh dưỡng vài ngày, không thể mệt quá.

Đánh xe tỗ, chỉ sợ phải đổi cá nhân đến làm.” Cái này bán túc công phu, liền đem quái bệnh dây dưa nhiều năm của Thương Tịch Tuyết trị được?”

Thẩm Thương Hải cảm thấy thật là khó tin, đang định truy vấn, hồng y nam tử ra câu càn kinh người trong lời nói: “Trên mặt hắn bớt cũng khá, chính là phải phí chút tay chân, sẽ phải trì hoãn lộ trình. Chúng ta còn muốn đi đến Băng Hải, nếu các người thuận đường, chúng ta sẽ chờ hắn trị liệu xong xuôi.”

“Trước tạ ơn qua.” Thẩm Thương Hải cho dù tính tình đậm bạc, cũng không cho vui mừng đan xen. Hắn tuy rằng cũng không chú ý phiến bớt kia, lại biết đó là Thương Tịch Tuyết một đại tâm bệnh. Nếu thật có thể tiêu trừ, Thương Tịch Tuyết ở trước mặt hắn cũng không đến nỗi phải như vậy tự ti.

“Chúng ta đi rất nhiều ngày, liền gặp được các người, cũng coi như hữu duyên đi, không cần khách sáo.” Hồng y nam tử sang sảng mà cười cười, xoay người tự đi thu thập lâu trại. Ung Dạ Vương mắt thấy trời đã sáng choang, cũng đứng dậy đi ra.

Hôm qua mưa to dấu vết đã bị nắng gắt phơi nắng không còn thấy bóng dáng tăm hơi, chỉ có hai chiếc xe ngựa chạy nhanh, lưu lại có vài dấu trên cây cỏ. Thương Tịch Tuyết nằm ngửa lưng lay trong thùng xe, vẫn ngủ say chưa tỉnh, bỗng dựng thân xe một cái xóc nảy, hắn vô ý thức mà phát ra thanh âm rên rỉ nhỏ, một bàn tay cũng phủ ở ngực, mặt lộ vẻ đau đớn. Thẩm Thương Hải vẫn canh giữ ở bên cạnh hắn, lấy ống tay áo lau đi những vết mồ hôi trên trán của Thương Tịch Tuyết, thấp giọng hỏi: “Có phải hay không làm sao không thoải mái?” Thương Tịch Tuyết vẫn chưa thức tỉnh, biểu tình chậm rãi yên ổn xuống dưới, cái tay kia lại vẫn nếu lái xiêm y trên ngực áo không buông.

Bạn hữu của h ồng y nam tử phía trước thủy chung chưa từng lộ diện, cái người mà y thuật th ần kì, trong lòng h ắn bán tính bán nghi y thuật của người lạ nọ là thật, thấy Thương Tịch Tuyết giờ phút này không khỏi lại lo lắng, nhẹ nhàng dời tay Thương Tịch Tuyết, thay nam nhân cởi bỏ vạt áo.

Hai trái tim, một tả một hữu, ngay tại Thương Tịch Tuyết làn da l ần lượt thay đổi nhảy lên. Dựa vào, chỗ g ần bên trái ngực, nhìn thấy vết sẹo ghê người, đúng là lúc trước chính h ắn kia một đao sở trí. Th ầm Thương Hải đối v ời vết đao này cũng không xa lạ, mỗi khi nhìn đến, li ền ức không được đau lòng, nhưng mà l ần này, h ắn kinh ngạc phát hiện chung quanh vết thương có thật nhi ều cái lỗ nhỏ như sợi tóc

Đây là? H ắn trong lòng vừa động, xuất ra ngân châm của chính mình mà so, quả nhiên ngày đó h ắn tỉ mỉ châm cứu, những vết này là do kim châm mà ra. Bằng hữu của h ồng y nam tử quả là thông thạo y thuật, nhưng trong miệng vết thương có nhi ều kim châm như vậy thì hơi sai l ần, nhi ều kim châm như vậy nếu sơ xuất sẽ ảnh hưởng tới tánh mạng của người bệnh.

Th ầm Thương Hải suy nghĩ h ắn còn không can đảm làm như vậy, nhưng lại sinh ra vài phần lo sợ, có điểm hối hận chính mình tối hôm qua rất quá li ều lĩnh, cứ nhiên đem Thương Tịch Tuyết giao cho mấy người xa lạ trị liệu. Hoàn hảo mấy người kia không có ác ý. Nhưng trong lòng lại nghi vấn, châm vài kim như vậy thật có thể trị được bệnh? Th ầm Thương Hải kinh ngạc mà nhìn Thương Tịch Tuyết ph ập ph ồng trong ngực, mà bắt đầu phát ngốc. Trắng đêm chưa ngủ, ủ rũ tập trung tinh th ần toàn thân, h ắn lại mạnh mẽ h ồi phục lại tinh th ần ng ồi trên phiến. Một khắc sau, Thương Tịch tuyết nằm ở trong lòng Th ầm Thương Hải nghe tiếng tim đập mạnh mẽ của nam nhân, đang từ từ chìm vào mộng đẹp.

Trung lúc mơ màng, Th ầm Thương Hải cảm nhận được có bàn tay trên đỉnh đầu của h ắn mà nhẹ nhàng vuốt, h ắn mở to mắt, trước mắt thấy khuôn mặt của Thương Tịch Tuyết đang nhìn h ắn mà cười.

H ắn vui mừng nói: “Người đã tỉnh từ lúc nào?”

“Mới vừa tỉnh.” Thương Tịch Tuyết đẩy Thẩm Thương Hải đầu tóc rối loạn ra, vuốt nhẹ khuôn mặt của hắn.

Đột nhiên nam nhân trên mặt tia ôn nhu đã hoàn toàn mất hết, hung tợn nắm cằm hắn, cười lạnh nói: “Lần trước người may mắn mà tránh được, lần này sẽ không có người đến cứu người. Gương mặt của người này sớm muộn cũng sẽ thuộc về bổn vương.”

“A?!” Thẩm Thương Hải hoảng sợ, mạnh mẽ dậy, mới phát giác ngực lạnh lạnh, toàn thân là mồ hôi, lúc này hắn mới phát giác ra thì ra tất cả chỉ là ác mộng.

“Xảy ra chuyện gì?” Ung Dạ Vương đang đánh xe thì dừng xe lại, nhấc lên một góc màn xe. Ánh mặt trời chói mắt chiếu vào bên trong thùng xe. Thẩm Thương Hải lấy lại bình tĩnh, có chút ngượng ngùng.”Ta vừa rỗi nằm mơ đến hắn.” Ung Dạ Vương quả thật không còn gì để nói, thúc ngựa tiếp tục lộ trình.

Thẩm Thương Hải quay đầu lại, nhìn đến Thương Tịch Tuyết hiện tại còn đang ngủ say, nhớ lại tình hình trong mộng, trong lòng dâng lên cảm giác sợ hãi.

Từ nhỏ đến nay, hắn chưa bao giờ nằm mộng, có thể tối hôm qua bị Thương Tịch Tuyết làm kinh hách nên mới như vậy, lại thêm cả đêm ngủ không giấc, lại thêm tinh thần không tỉnh táo nên lúc ngủ lại xảy ra một giấc mơ quái lạ hiện ở trong đầu như vậy. Vĩnh Xương Vương điên cuồng kia đã không còn tồn tại. Thương tịch tuyết chỉ là làm hắn kinh hách mà thôi, chỉ làm hắn kinh hách mà thôi..... Thẩm Thương Hải tự an ủi trấn định chính mình, tâm tình bắt đầu bình tĩnh trở lại

“Ngô.....” Thương Tịch Tuyết mở hai mắt ra, ánh mắt thông thả di động, thập phần mê mang, bỗng nhiên trông thấy Thẩm Thương Hải ngồi ở bên cạnh, ánh mắt màu nâu đồng của Thương Tịch Tuyết một chút co lại, mà thẳng nửa người lên.

TỊCH TUYỆT

Trần Ân

dtv-ebook.com

Chương 2

Edit: Hồ Điệp

Beta: Vũ Điệp

“Người — —” hắn mới vừa phun ra một chữ, đã bị một trận ho khan đánh gãy. Tay ấn ngực trái, mày cũng trao chặt lại.

Thẩm Thương Hải nhớ tới lời dặn dò của h ồng y nam tử, vội đỡ lấy Thương Tịch Tuyệt: “Đừng quá dùng sức. Miệng vết thương của người mới vừa thi châm, phải quá vài ngày mới có thể hoạt động lại bình thường. bây giờ người hãy nằm xuống, nếu đói thì ta đi lấy lương khô.”

Thương Tịch Tuyệt một chút cũng không nằm xuống, ngược lại nhìn chằm chằm Thẩm Thương Hải, hỏi: “Ta sao lại ở trong này? Đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?”

Thẩm Thương Hải ngần ngợ, nhưng không khỏi nhớ lại cứ mỗi lần Thương Tịch Tuyệt tái phát những gì xảy ra trong lúc đó hắn đều quên hết, li ền đem bệnh tình phát tât chôn hết ở trong lòng, tự nhiên cũng không vạch tr ần bản tính hung ác của hắn.

Nếu mà kể lại chi tiết, khẳng định Thương Tịch Tuyệt sẽ ái náy trong lòng.

Thẩm Thương Hải đang do dự thì bên ngoài Ung Dạ Vương đã nghe được đối thoại của hai người, nói: “Người tối hôm qua lại phát bệnh, còn làm cho Thương Hải bị thương, thiếu chút nữa thì giết chết hắn. May mắn người đ ồng hành ở Trung Nguyên đã giúp người trị liệu, chỉ mong căn bệnh này của người không còn tái phát, người...”

Thương Tịch Tuyết thẫn thờ sắc hốt hoảng, sắc mặt cũng biến đổi không ngừng. Thâm Thương Hải sợ hãi nan kham (không chịu nổi), vội ho nhẹ hai tiếng, cuối cùng lệnh Ung Dạ Vương không nói nữa. Gặp Thương Tịch Tuyết ánh mắt lóe ra tia dao động, Thâm Thương Hải chỉ cảm thấy đau lòng, ôn nhu an ủi nói: “Ta cũng không sao, người đừng để ở trong lòng.”

“.....” Thương Tịch Tuyết đôi mắt nhẹ buồn xuống, im lặng không nói.

Thâm Thương Hải không nghĩ nam nhân này lại miên man suy nghĩ, di chuyển ra góc sáng sửa của thùng xe cầm túi lương khô, kêu Ung Dạ Vương cùng Thương Tịch Tuyết ăn cơm.

Mặt trời đã là một vòng tròn to, đỏ, chiếu sáng cả ngày những tia sáng chói chang chung quy mà ảm đạm, một chút xanh đã bị trời đất từ từ cắn nuốt. Hai chiếc xe ngựa một trước một sau, ở thảo nguyên mà chạy nhanh. Thâm Thương Hải dưới thân tuy rằng là một tấm thảm lót thật dày một tầng da lông đệm giường, nhưng vẫn một chút âm ỉn đau, chuyển thân mình đi đều chỉnh lại thân thể, liền dựa vào thùng xe đối mặt với Thương Tịch Tuyết. Tầm mắt của hai người gặp nhau ở giữa không trung nhưng Thương Tịch Tuyết phút chốc liền quay đầu, nửa gương mặt hoàn toàn đều bị tóc dài che lấp, Thâm Thương Hải căn bản không thấy rõ biểu tình của nam nhân.

Thâm Thương Hải nhin không được cười khở. Từ lúc Thương Tịch Tuyết tỉnh lại đã qua hai ngày, nam nhân tựa hồ vẫn như cũ không thể nhận chính mình bệnh cũ tái phát là chuyện thật, luôn ng ẩ cách hẳn rất xa, không nói một lời. Thâm Thương Hải mấy lần nghĩ muốn dụ Thương Tịch Tuyết nói chuyện nhưng vô ích. Nam nhân thậm chí không như lúc đầu mà quan tâm, chăm lo đến cuộc sống hằng ngày của hắn, cũng may còn có Ung Dạ Vương, đem chiếu cố hắn mà dẫn dắt hắn xuống phía dưới. Tịch Tuyết nhất định là sợ lại làm cho hắn bị thương nên không dám tới gần hắn. Hai người bọn hắn không biết đằng co như vậy bao lâu nữa.

Thâm Thương Hải suy nghĩ pháp ph ồng, đột nhiên nghe được ngoài xe có tiếng đạp phanh, còn hỗn loạn nghe được nhi ều tiếng cười nói, hắn ng ẩ ra, bán ng ẩ ở bên cao luân xe ngựa, một đường ngựa chạy, khói bụi

bay mù mịt đem ánh sáng đỏ của mặt trời cuối con đường hoàng toàn che khuất. Lập tức những kỵ sĩ thân hình mỗi người cường tráng nhanh nhẹn đứng thẳng, lưng đeo cung tên, thắt lưng là một túi quả tiễn, cưỡi ngựa chạy nhanh, nhưng hình ảnh nhìn rất đẹp.

Ung Dạ Vương trời sanh tính lãnh đạm không muốn dính vào những chuyện này, liề n lặc chậm dây cương, muốn cho này nhóm người đi trước.

Kỵ sĩ trung gian vẽ mặt là một trán niên nam nhi(là một người đàn ông tuổi trung niên), râu quai nón, đánh mã trong đám người kia mà đi ra hướng về đây mà cười. “Ta còn nói trên đường đi trước nay chưa gặp người quen, ha ha, hôm nay khả tính đụng tới bạn đường.”

“Nguyên lai là Ô Thuật Nạp vương tử.” Ung Dạ Vương đang ng ẩ ở chỗ đi đầu khiến xe nhẹ cuối người, ngữ khí vẫn thản nhiên.

Ô Thuật Nạp là người ở Cát Sư Quốc là một phần của Tây Vực, Cát Sư Quốc là một quốc gia nhỏ, nơi trú ngụ lại xa Tây Bắc, Ung Dạ tộc cũng không lui tới làm gì, chẳng qua vài lần đi tham gia đại hội săn bắn ở Băng Hải, Ô Thuật Nạp cũng có tham gia, nên Ung Dạ Vương cũng có chút quen biết. Ô Thuật Nạp thái độ làm cho người ta cực kì thân thiện, lập tức giục ngựa chạy song song với đoàn người Ung Dạ Vương, đoàn người đi được khoảng mười dặm đường thì sắc trời đã dần tối lại.

Mọi người chọn bãi đất gần nguồn nước mà cắm trại, không bao lâu, vài cái lều ở trên mặt đất bằng phẳng mà dựng lên. Ở giữa là khoảng đất trống, còn nổi lên một đồng lửa trại, những kỵ sĩ ng ẩ trên chiếu mà quay quanh lửa trại. Trở mình nướng những món ăn thôn quê, vừa hát vang vừa uống thả cửa không khí rất náo nhiệt. Ung Dạ Vương cũng nhảy vào góp vui, cố ý đem lều trại khoát lên một bên.

Ô thuật nạp lại cực lực mời Ung Dạ Vương ng ẩ chung một nhóm mà dùng cơm, Ung Dạ Vương đã từ chối hai lần, cuối cùng cũng không thể từ chối được nữa mà đáp ứng.

“Bằng hữu trong kia cũng sau lại không ra ăn cùng.” Ô thuật nạp cười chỉ một ngón tay ra chiếc xe ngựa ở phía sau Ung Dạ Vương.

Thẩm Thương Hải đã sờn nghe được động tĩnh bên ngoài, liếc mắt nhìn Thương Tịch Tuyết, nhưng người này khuôn mặt đã khuất trong bóng tối mờ mờ không nhìn rõ, tay đã cầm một mảnh vải mỏng, đem che hết khuôn mặt chỉ lộ ra cặp mắt màu nâu khế chớp, nam nhân này bên ngoài chỉ còn lạnh lùng cùng..... Cảnh giác. Ở Ung Dạ tộc khi nam nhân này đã từ từ đuổi dần tâm tư của mình bằng lòng đối mặt với mọi người trong tộc, nhưng nay lại đem mình dấu vào một góc bóng tối nhỏ bé. Nhìn Thương Tịch Tuyết trong góc tối ngẩng không một cử động, trong lòng chua xót vươn tay bắt lấy cánh tay của Thương Tịch Tuyết. Cách một lớp y phục, hần như cũ cảm giác được cơ thể Thương Tịch Tuyết đang căng thẳng, nhưng ánh mắt nam nhân lại lộ ra vài tia hung quang. Phảng phất như lần đầu gặp nhau ở giữa Thạch Thất.

“Buông tay.” Thương Tịch Tuyết thanh âm mang theo tia tức giận mà nhẹ phát ra

“Đừng như vậy, Tịch Tuyết.” Thẩm Thương Hải cắn cắn môi, ngược lại cầm thật chặt, nhẹ giọng nói: “Ta không phải đã nói, người tuyết không xấu mà?” Thương Tịch Tuyết nhìn chằm chằm Thẩm Thương Hải khóe miệng nhu hòa mỉm cười, cuối cùng hừ một tiếng, vùng khỏi Thẩm Thương Hải, nhảy xuống xe ngựa.

Ung Dạ Vương mới vừa đi tới đứng ở bên ngoài xe ngựa thấy thế chỉ có thể lắc đầu. Mấy ngày nay tình hình của hai nam nhân hần đầu thu vào mắt, không khỏi làm Thẩm Thương Hải kêu oan, vốn định trách cứ Thương Tịch Tuyết vài câu nhưng lại sợ Thương Tịch Tuyết lại chịu kích thích, ngộ nhỡ bệnh lại tái phát thì người gặp rắc rối chỉ là Thẩm Thương Hải, hần đành phải thuận theo tự nhiên.

“Ta mang người đi xuống.” Hần bế Thẩm Thương Hải bỏ vào xe lăn, đẩy xe mà đi đến đông lửa.

Ô Thuật Nạp nhìn thấy chiếc khăn đã che hết khuôn mặt của Thương Tịch Tuyết thì sửng sốt, nghĩ thầm người này là sợ hàn khí(khí lạnh) vào ban đêm nên cũng không để ý, còn cười kêu hần lại đây ăn đã vị(món ăn thôn quê)

Thương Tịch Tuyết cũng không để ý tới hấn, mang theo đồng thịt nướng đi xa ra đồng lửa, hiển nhiên không muốn ăn cùng.

Người này thật sự là vô lễ! Ô Thuật Nạp ngậm bực, quay đầu nhìn thấy Ung Dạ Vương đang đẩy Thẩm Thương Hải tới gần đồng lửa, ánh mắt không khỏi sáng ngời, cao thấp đánh giá đứng lên nói “Ung Dạ Vương, người này bộ dạng nhã nhặn thanh tú, không giống người trong tộc của người nha!”

Ung Dạ Vương lạnh nhạt nói: “Hấn là người Trung Nguyên được ta mời về dạy cho nhân tộc đọc sách.”

“Trách không được, ta lại nghĩ người Tây Vực lại có một người ưu tú như người.” Ô Thuật Nạp giỏi võ, nhưng không giỏi văn, đối văn nhân thật là coi trọng, lập tức mỉm cười cùng Thẩm Thương Hải hàn huyên, đứng lên dùng dao cắt một khối thịt nhồi mỡ đưa cho Thẩm Thương Hải cùng ăn.

Nếu là Thương Tịch Tuyết biết hấn không thích mỡ, tuyệt không đem miếng thịt mỡ đó cho hấn(edit: giống ta ak không ăn mỡ được hehe có bạn không ăn mỡ được ^_^). Thẩm Thương Hải hướng tầm mắt rất xa nhìn Thương Tịch Tuyết, người đó đang rất chậm rãi mà ăn thức ăn, cũng không ngừng đầu lên. Thẩm Thương Hải một trận khổ sở trong lòng, gặp phải Ô Thuật Nạp còn cần một miếng thịt nướng chờ chính mình lấy, hấn không thể thất lễ với Ô Thuật Nạp, nhân tiện nói tạ ơn, tiếp nhận thịt nướng.

“Thẩm tiên sinh lắm lễ.” Phát hiện Thẩm Thương Hải ăn rất tao nhã, hoàn toàn khác với hấn và cái đám người kia toàn là ăn qua loa, phóng túng, thậm chí so với mấy thiếp thất ở nhà của hấn còn tỉ mỉ hơn, Ô Thuật Nạp cười nói: “Người Trung Nguyên thích đọc sách, ăn Đông Tây cũng là nho nhã lễ độ. Nhà ta phụ nữ có chồng đều thô lỗ, mỗi người không ai giống ai.” Tất cả mọi người đều cười rộ lên

Thẩm Thương Hải mặt hơi hơi đỏ lên, không vui tí nào khi Ô Thuật Nạp lại lấy hấn so sánh với phụ nữ, nhưng đối phương nói chuyện ngay thẳng, không phải cố ý mà đùa giỡn, hấn cũng không thể nổi giận, lại nghe Thương Tịch Tuyết một tiếng hừ lạnh, thanh âm mặc dù thấp, lại rõ ràng lộ ra tia hờn giận. Tịch Tuyết sinh khí? Hấn kinh ngạc quay đầu, lại gặp ánh

mắt bén nhọn của Thương Tịch Tuyết đang nhìn Ô Thuật Nạp. Cảm thấy được ánh mắt của Thẩm Thương Hải, Thương Tịch Tuyết mạnh mẽ quay đầu ra hướng khác, chỉ chờa cho Thẩm Thương Hải nhìn được nửa khuôn mặt.

Ô Thuật Nạp vẫn chưa chú ý đến cái nhìn chăm chú của Thương Tịch Tuyết, lại hỏi Ung Dạ Vương: “Còn có bằng hữu bên kia sau lại không đến đây?” Ngón tay hắn chỉ đến h ồng y nam tử trên chiếc xe ngựa phía xa.

Ung Dạ Vương định nói mấy người kia đầu không phải bạn đồng hành của chính mình, thì bên kia h ồng y nam tử mang trúc lập xuống xe, hướng tới mọi người cười mà đi tới.”Tại hạ đã nghe thấy được mùi rượu, tại hạ hậu trừ da mặt(edit: ý tự nói da mặt mình dày ak,beta: ngta chỉ lịch sự k mún phá k khí thui mờ:v)mà uống một bát rượu.”

Phần lớn mọi người đang ng ỗ đầu mang tính hào sảng(hào phóng + thẳng thắn), nghe vậy cười to, mặc dù gặp h ồng y nam tử mặc trang phục của người Trung Nguyên cũng không hỏi gì, kêu hắn ng ỗ xuống uống cùng.

Rượu cay n ồng tới cổ họng, nhưng h ồng y nam tử xem nó như nước lã, ngay cả uống hết bốn túi rượu nhưng tình thần vẫn như thường, cùng mọi người trò chuyện vui vẻ.

Các nam tử ng ỗ uống cùng ai cũng khâm phục, trừ những võ dũng, đem rượu tiếp tục mời khách, thấy thế đầu lớn tiếng trầm trồ khen ngợi, càng liên tiếp mời rượu, náo nhiệt thành một đoàn.

Ô Thuật Nạp cũng vui mừng cười nói: “Ta vẫn là người không uống được rượu,nhưng hôm nay lại có một nhân vật uống rượu không say, thật là làm ta mở mang kiến thức ” kính nam tử một chén rượu đây, hắn lại đem khoảng không bát rót đây, nhưng lần này lại đem đến trước mặt Thẩm Thương Hải.”Thẩm tiên sinh, người cũng đến uống một chén.”

Thẩm Thương Hải cảm thấy ngoài ý muốn, xấu hổ mà cười cười, lời nói dịu dàng chối từ: “Ta không thể uống rượu, cảm ơn ý tốt của vương

tử.” Đây là một chén rượu lớn nếu hấn uống xong chắc sẽ nôn tới tới tằm mặt mũi

“Thâm tiên sinh chẳng lẽ là khinh thường ta, hay là chê rượu của ta không tốt?” Ô Thuật Nạp chỉ nói người trí thức cao ngạo khinh thường những người lính như bọn hấn, cố ý đẩy đường, về mặt lộ vẻ không vui.

“Vương tử hiểu lầm, Thương Hải quả thật là không uống rượu được.” Thâm Thương không uống được rượu lại bị mọi người liên tục mời rượu, nhất thời không biết làm sao bèn xoay qua cầu cứu Ung Dạ Vương.

“Ô Thuật Nạp, Thâm tiên sinh hấn đích xác sẽ không uống rượu, này bát rượu ta đến thay hấn uống.” Ung Dạ Vương tiếp nhận bát rượu. Hấn chính biết tập tục của người Tây Vực từ chối sự mời rượu của họ so với nhục mạ lời nói của họ càng thất lễ. Hơn nữa bây giờ còn có Ô Thuật Nạp có nhiều binh lính, bây giờ không uống chén rượu này nghĩa là không nể mặt họ, tất phải Ô Thuật Nạp liêu then quá thành giận. Bọn họ vài ngày đi đường cùng nhau, hấn cũng không nghĩ là gây thù chuốt oán ở khắp nơi. Ung Dạ Vương bưng bát lên, đang muốn uống một hơi cạn sạch, đột nhiên một thân ảnh tới gần đoạt đi bát rượu.

Đúng là Thương Tịch Tuyết ngồi ở góc sáng sủa, đôi mắt màu nâu nhìn hấn. Hấn cứ nhiên cảm thấy được Thương Tịch Tuyết trong ánh mắt ẩn ẩn man sự tức giận, còn có làm cho tim hấn đập đến rùng mình ý..... Nhưng mà không đợi hấn suy nghĩ sâu xa, Thương Tịch Tuyết liêu chuyển khai tầm mắt, nhẹ kéo khăn lên, một hơi uống chén rượu, đem khoảng không bát hướng Ô Thuật Nạp phía trước ném không thấy đâu, căn bản không nhìn mọi người tức giận, cũng không quay đầu lại đi trở về lâu trại. Từ đầu đến cuối hấn không nói một câu, toàn thân toát ra hơi thở lạnh lẽo cách xa mọi người

Ung Dạ Vương thở dài, không thể không hướng tới Ô Thuật Nạp đang xanh cả mặt mà giải thích:

“Người này ở tộc ta trời sinh tính tình kì quái, thích độc lai độc vãng(thích ở một mình), ngay cả ta cũng không đặt vào ở trong mắt, mong mọi người đừng chê cười ”

Ô Thuật Nạp vốn một bụng cơn tức giận, nghe Ung Dạ Vương vừa nói như thế, thật là không thể nào nổi giận, thuận thế ha ha cười nói: “Đã là quái nhân(người kì quái), sẽ không tất đi quản hấn. Nào, chúng ta tiếp tục uống rượu!”

Thẩm Thương Hải nhớ tới Thương Tịch Tuyết, tố cáo cái tội, chuyển động xe lăn trở lại lều trại. Thương Tịch Tuyết an vị ở lều trại trung ương, đồng lửa nhỏ vừa bị hấn tháo xuống, mông đặt trên mao chiên, cúi đầu nhìn đồng lửa có vài tiếng keng keng kêu nhẹ, nghe thấy có người đi vào, cũng không giương mắt. Cảm nhận được được sự lạnh lùng của nam nhân, Thẩm Thương Hải mạnh mẽ vị chua sót nổi lên trong lòng, mang chén nước trong, đẩy xe lăn đem chính mình đưa đến bên người Thương Tịch Tuyết, ôn nhu nói: “Người uống một chén rượu lớn, phải hay không không thoải mái? Muốn không uống nước?”

“Tránh ra!” Thương Tịch Tuyết cuối cùng ngẩng đầu, nhưng trong mắt lại toát ra vẻ chán ghét, thanh âm lạnh lùng, tàn bạo, phải gọi là tâm đầu lạnh bán liệt. “Đừng tới gần ta.” Thương Tịch Tuyết xoay người, dường như không nghĩ lại nhìn thấy Thẩm Thương Hải.

“Tịch tuyết, người đến tới cùng xảy ra chuyện gì?” Thẩm Thương Hải quá khiếp sợ. lương tâm lại khó hiểu, một h ồi bệnh cũ tái phát, cư nhiên khiến cho tính nhiệt tình của Thương Tịch Tuyết lạc một nghìn trượng, làm hấn hoàn toàn không biết theo ai.

“Ta thật sự không có trách người ngày đó phát bệnh khi như vậy đối ta. Người cũng là thân không khỏi ngày đó người cũng không cố ý giết ta. Ta cũng không để ý, người đừng có nhớ riết trong lòng như vậy?”

Hấn theo phía sau ôm lấy thân hình cô độc của Thương Tịch Tuyết, nhẹ giọng an ủi nói: “Ta biết người là sợ chính mình lại phát bệnh lại làm ta bị thương, mới không cố ý mà bất hòa với ta, nhưng bây giờ người đừng như vậy, ta thật là rất đau khổ. Tịch Tuyết, người chính là bị bệnh, đừng nhụt chí, chúng ta cùng nhau ý tìm cách chữa trị, chung quy là có thể làm quái bệnh của người biến mất hoàn toàn, Tịch Tuyết, Tịch Tuyết.....”

Thương Tịch Tuyết hô hấp dần dần thay đổi, hai tay bỗng dừng bắt lấy tay của Thẩm Thương Hải, tựa hồ muốn thoát khỏi sự trói buộc đó, nhưng mà Thẩm Thương Hải trong lời nói mang tia ôn nhu, mười ngón tay đang buộc chặt dần dần thả ra, tiện đà chậm rãi xoay đầu nhìn thẳng Thẩm Thương Hải, sau một lúc lâu, mới bỗng nhiên cười, nói: “Nếu bệnh này của ta cả đời không tốt lên tí nào? Người sẽ không sợ một ngày kia sẽ chết ở trong tay ta?”

“Ta đây cũng vẫn cùng người sống cả đời ” Trong thời khắc này hắn xác định cả đời sẽ không buông tha cho nam nhân này. Nghe được Thương Tịch Tuyết hầu như cam chịu lời nói, hắn cảm thấy đau lòng, chịu không được mà khẽ hôn Thương Tịch Tuyết mà nói:”Tịch tuyết, ta sẽ không làm cho người lại phải cô đơn..... A!”

Thương Tịch Tuyết mạnh nghiêng vai, nhưng lại đem Thẩm Thương Hải cả người toàn bộ ngã xuống đất.

Cái chén rơi xuống đất vỡ nát, người cũng theo đó mà ngã xuống, hai chân quì gối trên những mảnh sứ vỡ(edit: ôi tội anh quá mí hôn người ta xong giờ bị z á), Thẩm Thương Hải bỗng chốc đau đến trắng mặt.

Thương Tịch Tuyết vẫn chưa lưu ý, mà lãnh đạm nói: “Ta đã muốn đã cảnh cáo người đừng dựa vào gần ta. Thẩm Thương Hải, người hãy đến người nam nhân đang yêu thương nhưng nhớ của người đi? Vừa thấy mặt liền trêu chọc cái người tên Ô Thuật Nạp kia, làm cho hắn đối với người đại xum xoe. A, người câu dẫn nam nhân quả là không t ấ.”(edit: khía khía anh ghen ùi, ghen quá trời mà không thấy anh Thương Hải bị Thương ^^; beta: chưa chắc đâu,ta nghĩ tính chiếm hữu cao hơn)

Tuy rằng chính tay nghe thấy Thẩm Thương Hải vẫn không thể tin, Thương Tịch Tuyết lại nói ra những lời nói chua ngoa mà châm biếm hắn, hắn cảm thấy thật ủy khuất thanh âm không khỏi run rẩy mà đứng lên: ” Người nói cái gì?”

Thương Tịch Tuyết cười lạnh hai tiếng, quay sang, không hề để ý tới hắn.

Lúc này bên ngoài lều trại vang lên tiếng bước chân, Ung Dạ Vương vén rèm đi vào. Hắn ngửi một lát ở bên ngoài, chung quy lo lắng cho Thẩm Thương Hải, liền hướng Ô Thuật Nạp tạ tội mà quay vào. Không ngờ lúc đi vào lại gặp Thẩm Thương Hải té ngã trên mặt đất, xe lăn cũng ngã, hắn nhất thời nổi giận, mặt trở nên lạnh lẽo, rốt cuộc không kìm nổi cơn nóng giận đã tích tụ mấy ngày nay mà tức giận nói: “Thương Tịch Tuyết, Thương Hải cũng là khách quý mà ta mời tới, ngươi lại lấy Thương Hải ra mà nổi giận, xin mời ngươi tùy tiện dùng cùng chúng ta đi hành.”

Hắn lời còn chưa dứt, Thương Tịch Tuyết đã dật ra tiếng hừ lạnh, tràn ngập sự thù địch từ Ung Dạ Vương chuyển dần sang Thẩm Thương Hải, cười khẩy nói: ” Vốn dĩ ta là một người ngoại đạo chứng mất, ha ha! Khó trách ngươi uống không được rượu không đến cầu ta hỗ trợ, Ung Dạ Vương lại phải thay ngươi uống.”

Thẩm Thương Hải nghe những lời nói chói tai lập tức không vui, hướng sang Ung Dạ Vương mà nói: “Là ta tự mình không cẩn thận té ngã, ngươi hiểu lầm Tịch Tuyết.”

Ung Dạ Vương là người thông minh tuyệt đỉnh, như thế nào nhìn không ra Thẩm Thương Hải là có ý thay Thương Tịch Tuyết che dấu, nhưng cũng không đành lòng đi vạch trần hắn, khẽ thở dài, cúi người đi ôm Thẩm Thương Hải “Ta đêm nay cho ngươi ngủ ở lều trại thôi, miễn cho hắn lại nổi điên lên làm hại tới ngươi.” Hắn ngón tay chưa đụng tới quần áo của Thẩm Thương Hải, thì Thương Tịch Tuyết đã lấy thân mình chắn trước mặt

“Không cho chạm vào hắn!”

Nam nhân râu đôi mắt, tất cả đều trợn trắng lên căm tức nhìn hắn(edit: oa ...oa... dữ quá). Ung Dạ Vương giật mình, mấy ngày nay Thương Tịch Tuyết đều không quan tâm Thẩm Thương Hải, chiếu cố Thẩm Thương Hải sức miệt, thay y phục toàn là hắn phải làm, cũng không có nghe Thương Tịch Tuyết phun ra nửa chữ không, không nghĩ giờ phút này Thương Tịch Tuyết lại thay đổi chủ ý. Bất quá Thương Tịch Tuyết cũng biết ghen như vậy trong lòng hắn Thẩm Thương Hải là người rất quan trọng. Ung Dạ

Vương trong lòng nghiệm ra đều này khế cười: ” Vậy người lo cho hấn đi nhưng đừng đối với hấn mà hờ hững, thôi trời cũng không còn sớm, các người mau nghỉ tạm chút đi ”

Thương Tịch Tuyết không phản bác cũng không đáp ứng, mặt âm trầm đem lều trại sang một bên, trực khách ý không cần nói cũng biết. Đợi Ung Dạ Vương đi, hấn mới quay đầu lại ng ỡ như trước hướng Thẩm Thương Hải mà lạnh nhạt nói: “Mọi người đi r ỡ, người còn ng ỡ đó, tính toán chờ ai tới nhìn bộ giáng đáng thương này của người?”

Thẩm Thương Hải không tiếng động cười kh ỡ, l ần nữa nói cho chính mình, hiện giờ Thương Tịch Tuyết có bệnh ở người, chịu không nổi kích thích, cứ mỗi khi phát bệnh như vào tai này ra tai kia. Hấn nâng xe lăn, hai tay chống xuống mặt đất, cố gắng nghĩ muốn đem chính mình ng ỡ trên xe. Hấn đi rất vất vả, Thương Tịch Tuyết lại khoanh tay đứng nhìn, chỉ riêng khoe môi mang tia khinh miệt mà tươi cười.

Đột nhiên trông thấy Thẩm Thương Hải dưới xiêm y lộ ra vết máu, trên mặt đất nhiều mảnh chén nhỏ đều dính máu, hấn ánh mắt vi ảm, bỗng dừng đi lên trước, đem Thẩm Thương Hải bỏ vào xe lăn.

Thẩm Thương Hải thật là ngoài ý muốn, còn tưởng rằng Thương Tịch Tuyết đối với hấn còn đang nổi nóng, sẽ không đến giúp hấn đâu! Th ần nghĩ mà tạ ơn nhưng Thương Tịch Tuyết đã đi hướng một bên mao chiền, ngã đầu li ền ngủ, ngay cả khoe mắt cũng không nhìn hấn một cái.

“Tịch tuyết.....” Th ần Thương Hải kêu vài tiếng, cũng chưa đáp lại, hấn cũng buông tha cho cái ý niệm bắt chuyện với Thương Tịch Tuyết ở trong đầu, nhìn những ngọn lửa phát ra từ lò sưởi những tia sáng ảm đạm. Ng ỡ yên đến nửa đêm, tai nghe bên ngoài những tiếng mời rượu cũng dần chìm vào yên lặng, kh ỡ tâm trong lòng vẫn chưa giải hết được, lại khát nước, cần lấy túi nước mới uống một ít, li ền không còn nước. Hấn nhìn nhìn Thương Tịch Tuyết đang nằm đưa lưng về hấn tâm nghĩ không thể nhờ Thương Tịch Tuyết đi lấy nước giùm hấn, dứt bỏ vẻ âu s ầu, l ần đẩy xe lăn ra ngoài lều trại. Tất cả mọi người đi vào lều trại của mình mà chìm vào giấc ngủ, ngọn lửa trại ở khoảng đất trống cũng đã tắt. Phía trước cách đó

không xa, là một dòng suối nhỏ như một tấm vải tơ tằm đang trên mặt cỏ. Thẩm Thương Hải đi vào dòng suối, múc đầy vào túi mà uống giải khát, nước cuồn cuộn chảy vào ống quần làm những vết thương nhỏ lúc nãy của hắn mở miệng, nước chảy đầm mạnh vào những vết thương ấy làm cho hắn cảm thấy âm ỉ đau.

“Di, trời ạ khuya như thế nào Thẩm tiên sinh còn chưa ngủ?” Một thanh âm đột nhiên ở phía sau vang lên.

Thẩm Thương Hải vừa hoảng sợ vừa bất ngờ, nhưng lại nghe anh thanh phía sau là của Ô Thuật Nạp. Hắn quay đầu về, lại nghe một cổ mùi rượu nồng nặc, lại nhìn thấy Ô Thuật Nạp khuôn mặt đỏ bừng, đi còn không vững hẳn nhiên là uống rất nhiều rượu. Hắn cũng lễ độ, mỉm cười gật gật đầu, nói: “Ta khát nước nên đi ra đây lấy một ít nước.”

Ô Thuật Nạp cũng là đang khát nước liền ghé miệng xuống dòng suối mà uống nước lúc ngóc dậy thì thấy đôi mắt so với trăng tròn thanh thiết gấp bội lần liền làm cho chân hắn ba phần mà mềm nhũn. Đừng nói Tây Vực nam tử phần lớn làn da thô ráp, thể mạo nồng đậm, mặc dù nữ tử, cũng không cần thiết có da thịt trắng nõn. Ô Thuật Nạp lại là một người hào phóng, không cần suy nghĩ đi đâu liền bật thốt lên khen: “Thẩm tiên sinh, hai chân của người có thể đẹp hơn mấy bà nương ở nhà ta đấy.”

Thẩm Thương Hải quần bách cực kỳ, ngại đối phương đã say hắn cũng không hề so đo, thôi chuyển xe lăn đã muốn đi, ai ngờ mắt cá chân lại bị Ô Thuật Nạp nắm lấy.

“Chân của người sao bị thương vậy? Ta đến thay người xem xem.” Ô Thuật Nạp không tà niệm, nắm lấy bàn chân đang đầy vết máu để lên tên đùi, nhìn những vết thương mà thán kêu đáng tiếc vì không chừng khi nó lành sẽ để lại sẹo, thừa dịp cảm giác say liền xung phong kiểm tra vết thương thay Thẩm Thương Hải.

Mặc dù ở ban đêm của trời hè nhưng lưng hắn lại toát ra bao nhiêu là mồ hôi lạnh, vì nổi lên cảm giác lo sợ khi Ô Thuật Nạp lại nổi lên dục vọng với hắn, hắn cố gắng trấn định mà nói ” Vết thương này có Thương Hải có thể xử lí, không dám làm phiền vương tử, thỉnh ngài buông tay.”

Ô Thuật Nạp cười thầnh người Trung Nguyên giỏi văn này thật là cổ hủ, chỉ giúp hắnsử lí vết thương mà hắncòn ra sức từ chối, hắncười phun ra toàn mùi rượu cười trêunói: “Ta cũng sẽ không làm đau người, Thẩm tiên sinh người đang sợ cái gì?”

(edit: Vũ Điệp tử tử tình huống trên đây thật là mờ ám quá nha không biết nếu Tịch Tuyết ca ca thấy không biết ghen cỡ nào ha; beta: r ồi mụi sẽ pk*lượn lò*lượn lò*)

Được hắncũng không quan tâm là Thẩm Thương Hải có xấu hổ hay không liềnlấy tay sờ lên miệng vết thương, xay người đột nhiên bị một lực đẩy ngã

— —”Cút!”

Một tiếng quát mắng, lãnh khốc vang lên xẹt qua tai hắnh. Ô Thuật Nạp cả thân hình trắng kiệnliền bị ngã ra sau, “Bùm” rơi vào trong nước, liềnuống vài ngụm nước mới đứng lên được.

Thương Tịch Tuyết đứng đứng trước mặt Thẩm Thương Hải, hắndưa lưng vềphía sau. Ánh trắng sáng tỏa chiếu xuống cành cây, trên mặt phủ một tầng bóng râm, trong mắt mang tia tức giận, Thẩm Thương Hải nghĩ làm như không thấy cũng không được, trong lòng mang một tia bất ổn. Không biết Thương Tịch Tuyết làm cái gì mà thời điệmnày lại tới.

Nam nhân phía trước liềnnghĩ hắnhđang trêu chọc người khác(edit: Thương Hải nghĩ trong lòng là Tịch Tuyết đang hiểu liềnthương Hải đang trêu ghẹo Thuật Nạp? ; beta: chỉ pk ns tội cho Tịch Tuyết thôi chứ pk s h - _-), liềnnghĩ thầnhắnhvà Ô Thuật Nạp làm những đầukhông rõ ràng vào lúc tối, cho dù hắncó mười cái miệng cũng không giải thích hết được. Thẩm Thương Hải cười khở,từ bỏ ý đờigiải thích, đột nhiên thân thể cả kinh, thân thể đã bị Thương Tịch Tuyết từ phía sau ôm lấy.

Nam nhân tay kia kia thì đẩy xe lăn, mắt điểctay ngơ Ô Thuật Nạp đang chửibối ở phía sau, chỉ đi thật nhanh vềlầu trại mang Thẩm Thương Hải ném lên mao chiềnthật mạnh. Thẩm Thương Hải nổi dậy một trận hoa mắt, một lúc sau mới ổn định lại, nhưng lại nhìn thấy thân ảnh cao lớn của

Thương Tịch Tuyết đang dần dần phủ lấy hắn, hắn sinh ra hoảng sợ theo bản năng lùi phách sau một bước, sau một lúc lại thấp giọng hô. Thương Tịch Tuyết chế trụ mắt cá chân nơi mà lúc này bị Ô Thuật Nạp bắt, kéo hắn lại gần sức lực to lớn làm hắn cảm thấy nam nhân này muốn đem xương đùi của hắn bóp nát, nhưng Thương Tịch Tuyết cũng không có tiếp tục dùng sức, mà lạnh lùng liếc nhìn khuôn mặt trắng bệch của Thẩm Thương Hải, ng ỡ xồm xuống, thay Thẩm Thương Hải lấy ra những mảnh võ nhỏ trên vết thương của hắn. Động tác của hắn không được ôn nhu, thậm chí có thể nói thô lỗ, trên mặt còn mang theo một chút không kiên nhẫn. Lấy xong hết những mảnh võ liền lập tức xoay người mang túi nước đi rửa tay.

Phảng phất trên tay dính vật không sạch. Thẩm Thương Hải nhìn chân của mình, vết thương đã bị nặng ra hiện lên những dấu tay xanh xanh tím tím, trong lòng ngũ vị hỗn loạn, nghĩ người sau một lúc lâu, ngập ngừng nói: “Tịch Tuyết, người nọ không nên thay ta xem vết thương, ta lại trốn không thoát — —” hắn chính là chọn từ ngữ hướng Thương Tịch Tuyết giải thích rõ ràng, tránh trường hợp càng giải thích sự việc rắc rối.

Thương Tịch Tuyết ngoài dự kiến quay đầu nói: “Ta biết, lúc người đi ra ngoài ta liền ở phía sau người ” Hắn sắc mặt bỗng nhiên tối tăm, cười lạnh: “Người biết rõ là không nên đi chọc hắn, làm cái gì mà còn muốn hướng hắn thay hắn giải thích?”

Nguyên lai Tịch Tuyết vẫn theo phía sau hắn, thật đỡ hắn lại đi giải thích, nhưng nghe đến Thương Tịch Tuyết cõi lòng đầy ghen tị chỉ trích, Thẩm Thương Hải nhin không được dưới đáy lòng thật sâu thẳm dài. Tịch tuyết lần này bệnh cũ tái phát, nếu không tính tình trở nên bất thường âm trầm, tâm mắt cũng nhỏ đi.

Nếu không có ba đao ở ngực trái hắn sẽ hoài nghi người trước mắt này là Vĩnh Xương Vương. Bất quá ý tưởng này chỉ vòng vo trong đầu Thẩm Thương Hải giây lát, tự nhiên cũng sẽ không ní ra mà kích thích Thương Tịch Tuyết. Hắn ôn nhu giải thích nói: “Tịch tuyết, hắn yên lành nói với ta, ta cũng khôn thể dùng ác ngữ mà nói chuyện với hắn?”

Thương Tịch Tuyết ngược lại biểu tình càng phát ra tia âm trầm, càng lộ ra vài phần buồn bực.”Nguyên lai chỉ cần có người cùng người nói những lời hay thì người đối với ai cũng tươi cười phải hay không?”

Cùng một lúc mà chui rúc vào sừng trâu tranh chấp, giải thích coi như chỉ phí lời. Thẩm Thương Hải chỉ cười khổ không mở miệng.

Thương Tịch Tuyết hướng hần nhìn chăm chăm hồi lâu, cuối cùng dời ánh mắt, cười nhạt một tiếng: “Người không phải luôn miêng cái gì mà nói thích ta? Tốt lắm, ta sau này cũng không nhìn người dây dưa với người khác, người nếu làm không được thì đừng có tới dây dưa với ta. Ta Thương Tịch Tuyết cũng không hiềm lạ người tới thích.”

Thẩm Thương Hải một trận đau khổ, muốn vì chính mình cãi cọ vài câu, nhưng Thương Tịch Tuyết đã nhắc lên chần gối ngủ ở một lều trại khác, không bao lâu đã truyền ra thanh âm ngân nga vững vàng còn kèm theo âm mũi mang tia tức giận. Thẩm Thương Hải trong đầu loạn lên nơi đây hần có quen ai làm sao mà có chỗ ngủ, kinh ngạc nhìn chăm chú bóng dáng Thương Tịch Tuyết đang dần dần biến mất. Hần khó nhin mà sắc mặt khê biến đổi, nhìn ánh lửa u ám mà trợn to mắt cho nước mắt đông lại để không cuồn cuộn chảy ra. Người kia, từng vì cứu hần, không tiếc nâng đao tự sát, cũng làm hần quyết ý phải cùng chi tử tử cả đời(giống như câu đầu bạc răng long). Nhưng hôm nay Thương Tịch Tuyết lại biểu lộ ra hết, chúng làm cho Thẩm Thương Hải nghi hoặc lo sợ không thôi, hần cảm thấy mơ hồ khi Thương Tịch Tuyết cái người luôn luôn quan tâm, ôn nhu, chăm sóc cho hần ngày càng cách xa hần. Nếu Tịch Tuyết rốt cuộc không về được..... Thẩm Thương Hải đột nhiên rùng mình, không dám tiếp tục suy nghĩ sâu xa nữa.

Hôm sau đại sáng sớm, tuần mã tề binh(các con ngựa hí lên)mọi người vội nhổ trại và tiếp tục lên đường. Ung Dạ Vương sớm thức dậy, chạy tới lều trại Thẩm Thương Hải, bên trong lều trại chỉ thấy Thẩm Thương Hải ng ã trên thảm, đôi mắt hơi thanh đen, hai mắt còn mơ hồ có chút sưng đỏ, hiển nhiên chảy nước mắt. Hần sắc mặt hơi trầm xuống, nghĩ thầm rằng hơn phân nửa lại là bị Thương Tịch Tuyết nổi nóng, cũng lười đi chất vấn

Thương Tịch Tuyết, kéo xe lăn qua định mang Thâm Thương Hải ra ngoài súc miệng, còn phải giải quyết một chút sinh lí.

Thâm Thương Hải nhìn nhìn Thương Tịch Tuyết khoe miệng đang thản nhiên cười lạnh, không nghĩ lại phải cùng hắn bất hòa, liền thấp giọng từ chối Ung Dạ Vương: “Không cần, Tịch Tuyết sẽ giúp ta.”

Ung Dạ Vương tâm tư bối rối, không khỏi thán than, gật đầu nói: “Hắn nếu không muốn, ngươi hãy bảo ta đi. Sớm biết ta sẽ mang người cho Ly Phong hắn cũng sẽ mang người mà hảo hảo chiêu cố.”

Ly phong nếu theo tới, nhìn đến Thương Tịch Tuyết hiện tại đối với hắn tính khí thất thường Ly Phong hắn còn sớm không liều mạng? Thâm Thương Hải cười khổ không nói, nhìn theo Ung Dạ Vương rời đi. Hắn cũng không hy vọng xa vời Thương Tịch Tuyết sẽ chiêu cố hắn súc miệng, liền lấy thanh diêm(muối ăn), cầm khăn đẩy xe lăn đi ra ngoài.

Ô Thuật Nạp kêu tùy tùng thu nhập dụng cụ, vội trang trên xe lộ. Thâm Thương Hải đi vào lối hôm qua nơi có nguồn nước, rửa mặt xong xui đánh mắt nhìn xung quanh tìm nơi góc khuất để giải quyết vấn đề sinh lí nhưng lại nhìn thấy Thương Tịch Tuyết trên tay cầm một tấm mao chiên(tấm màng nhỏ nhìn giống giồng rèm che cửa sổ hình như to nhiều đó đủ để che chắn người mà lúc xưa người ta tắm để che lại ak m.n hình dung ra được không).

“Vì cái gì mà không kêu ta đẩy người đi ra?” Thương Tịch Tuyết thanh âm cách mao chiên có chút nặng nề, cũng không đợi Thâm Thương Hải trả lời hắn đẩy xe đến thùng xe ngựa phía sau đỡ hắn đi ngoài(edit: m.n chắc biết làm gì rồi chứ đi oa sin tơn ak =_= ta không thấy gì ta không thấy gì tội lỗi tội lỗi tai hại khi edit đoạn này ; beta: sẽ còn tai hại nữa nếu như mục edit H ấy:3).

Thâm Thương Hải không phải là lần đầu tiên để hắn nhìn thấy chỗ giải quyết sinh lí, nhưng mặt đối mặt với Thương Tịch Tuyết hắn cảm thấy xấu hổ vạn lần đầu cuối xuống không dám cùng Thương Tịch Tuyết đối mặt. Thật vất vả là đã giải quyết xong khuôn mặt hắn cũng trở nên ửng đỏ.

Thương Tịch Tuyết đôi mắt nâu so với thường ngày càng ngày càng sâu, chậm rãi nhìn phần trắng nõn trên đùi của Thẩm Thương Hải mà ngượng ngùng lộ ra tia hồng nhạt ở lỗ tai. Nếu Thẩm Thương Hải lúc này ngẩng đầu, sẽ phát hiện nam nhân ánh mắt lẫn lộn những tia nguy hiểm, mang vài phần tìm tòi nghiên cứu, vài phần mỉa mai, vài phần trêu đùa, càng chớp động như mãnh thú bắt được con mồi đặc biệt có mang theo một chút thèm muốn. Đáng tiếc hắn chỉ lo trứ cúi đầu sửa sang lại y phục, cho nên hoàn toàn không biết bên người có người nam nhân đang chăm chú nhìn hắn.(edit: nhìn sao cảm giác caca Thương Hải sắp bị ăn z ta ; beta ; chờ chương sau ik òi pk,haha)

TỊCH TUYỆT

Trần Ân
dtv-ebook.com

Chương 3

Edit:NhiNhi

Mặt trời lên cao chiếu rọi ánh sáng chói chang xuống cách đường cỏ rộng nghìn dặm, đại đội nhân mã đang dầm dề tiến lên phía trước.

Ngày qua ngày, Ung Dạ Vương gặp phải từng tốp quý tộc đi trước đến Băng Hải, đội ngũ ngày càng trở nên náo nhiệt.

Ô Thuật Nạp kia là một người thật sắc khoái, đêm đó bị Thương Tịch Tuyệt ném đi làm hắn uống phải một bụng nước lạnh, sau khi tỉnh rượu biết mình đuối lý ngược lại cố ý hướng tới Thẩm Thương Hải mà tạ tội.

Sau giờ Ngọ ngày hôm đó, Thẩm Thương Hải ngồi ở bên trong xe, nghe thấy bên ngoài tiếng người ồn ào, còn xen những âm thanh ca nhạc vui vẻ. Hắn xóc lên bố liêm (rèm xe), một biển người tươi đẹp hiện ra trước mắt.

Nước màu xanh lam phản chiếu vòm trời màu xanh biếc giống như một bảo khố (bảo vật) đẹp không tìm vết lằng lạng nằm giữa trời đất. Xa xa là mấy ngọn núi cao chót vót nổi bật là những mảng băng tuyết, vào lúc mặt trời lặn khúc xạ những tuyết quang đẹp rực rỡ.

Những đám cỏ bên hồ mọc chẳng chịt những mảng to nhỏ khác nhau như những túp lều trong rất sắc sỡ, thỉnh thoảng có nhieu kỵ sĩ mạnh mẽ giục ngựa giữa những đám cỏ mà chạy bay lên biết bao là bụi đất.

Ung Dạ Vương kéo ngựa chạy chậm lại, vẻ mặt mệt mỏi bấy giờ mới hiện ra một nụ cười hờ hững, quay đầu nói với Thẩm Thương Hải: “Ngày mai có một sự kiện, xem như chúng vượt qua”.

Thẩm Thương Hải ở Tây Vực cũng đợi không ít thời gian, lại vẫn là lần đầu thấy một cảnh như thế này cũng ngưng mắt nhìn kỹ, những chiếc lều chiến hoa lợi lộng lẫy và cột cờ dựng đứng với nhiều màu sắc bay phất phới, những lá cờ với những họa tiết không giống nhau phải làm các bang, tộc ghi nhớ kỹ. Không có lá cờ của Bán Nguyệt Quốc bên trong hẳn nhẹ nhàng mà thổi ra một hơi, lại có cảm giác như đã trút bỏ được một gánh nặng trong người. Tâm tư ở sâu trong lòng cũng không mong sẽ gặp lại Phục Nghệ, Thương Tịch Tuyệt mới tới nơi đây nên cũng không muốn tăng nỗi buồn phiền cho hắn. Bất quá Thương Tịch Tuyệt bây giờ đã thay đổi tính nết, lúc này đây Thẩm Thương Hải tốt nhất là dấu mình trong xe ngựa không gặp bất luận kẻ nào mới là thượng sách.

Lúc này đã hết đường những đội quân mã tảo ra tìm chỗ hạ trại, Ung Dạ Vương vui mừng trong im lặng, liền thúc ngựa chạy đến bờ hồ không có một người nào mới xuống xe, cùng Thương Tịch Tuyệt hạ trại.

Phía sau, Hồng Y nam tử cũng theo lại đây, cười nói: “Bên kia nhiều người tranh cãi ồn ã, vẫn là nơi này im lặng.” Từ trong xe lấy ra lều trại, chăn chiên, rồi nhảy xuống xe, cùng Ung Dạ Vương cách đó không xa bắt đầu bố trí.

Ung Dạ Vương cũng một mực đoán không ra Hồng Y nam tử một mực đến Băng Hải không biết có ý đồ gì nhưng thấy hắn không cố ý hiển nhiên không muốn lộ dạng, hắn trong lòng không khỏi khẽ động.

Bán Nguyệt Quốc cùng Trung Nguyên giao chiến chính hàm (thi uổng rượu), mấy người Trung Nguyên không ngại đường xa nghìn dặm đến đây cùng quý tộc Tây Vực tham gia đại hội săn bắn hay là muốn nhân thời cơ mà quấy rối, thậm chí là ám sát người? Nghĩ đi nghĩ lại rồi lại phủ định những suy đoán của mình.

Nếu đối phương thật sự là thích khách, sẽ không mang theo đứa nhỏ, bất quá cũng có thể là dùng để che dấu người..... Hắn lòng có dăm chiêu, ánh mắt cũng hướng bên kia, bắt gặp rèm che được kéo lên. Hắn hít lại hai tròng mắt, đang muốn nhìn xem trong xe cái người thủy chung không lộ diện đến tột cùng là người phương nào.

Chui ra từ trong xe, một nam đ ồng khoảng ba bốn tuổi linh hoạt nhảy xuống. Tóc dài buông xuống tới bên hông, đen như ô đàn mộc, hai tròng mắt thanh thấu sáng, tuổi còn nhỏ đã tuấn tú phi phàm.

Hắn nhìn bên kia đang vui chơi r ồi lao đến đoàn ngựa, khuôn mặt nhỏ nhắn đang kìm nén sự hưng phấn, bám lấy tay áo H ồng Y nam tử nói: “Thúc thúc, ta cũng muốn đi kỵ mã.”

H ồng y nam tử cười khúc khích, nhẹ xoa đầu nam tử khen: “Có chí khí. Chờ thúc thúc làm xong li ền cho người mua Thất Tiểu Mã r ồi dạy người cưỡi.”

Nam đ ồng một tiếng hoan hô, nhảy nhót không thôi.

Ung Dạ Vương thấy đứa nhỏ này đáng yêu cũng bất giác mỉm cười, bao nhiêu những nghi ngờ đầu biến mất. Th ần nghĩ mấy người này có lẽ là nghe nói có sự kiện, thu ần tụy đến xem náo nhiệt.

Lại nghe H ồng Y nam tử cách màn xe nói với nam đ ồng: “Đừng quên có thể sánh bằng người mạnh mẽ nhi ều lắm, muốn làm thì năm người mười ba, mười bốn tuổi là thời điểm, còn không sẽ không còn cơ hội cưỡi ngựa đâu! Đầu phải ta ôm người mà cưỡi kỵ mã, ha ha (ngay đây em không hiểu chị sửa lại đi)

“A, người lại nhớ tới chuyện khi xưa của ta mà cười.” Hoa lệ như thiên kia lại cất âm thanh cười khẽ.

Ung Dạ Vương lại nghe thêm vài câu, hai người còn trẻ kia đàm tiếu rất thú sự, hắn không hề để ý tới.

Ba l ần trại không lâu li ền lục tục ở ven hồ dựng thẳng lên.

H ồng y nam tử bận rộn xong, quả nhiên bế nam đ ồng đi về phía mọi người mua mã.

Mọi người tới tham gia đại hội săn bắn mỗi năm một l ần, cùng nghĩ muốn ở trên lưng ngựa đại triển thân thủ, mang đến đầu là con ngựa cao to

sức bàn chân vững vàng, nào có Tiểu Mã nào mà bán. H ồng y nam tử lượn hai vòng, cuối cùng dừng lại con ngựa trắng nhỏ, quay v ề đến bên h ồ giáo dạy nam đ ồng cười k y mã.

Nam đ ồng cực kỳ trí tuệ lớn mật, không bao lâu đã có thể chính mình chấp cương, k y đắc có bản có mắt.

Thẩm Thương Hải ng ồi ở trước l ầu trại, thấy thế li ền kìm lòng không đ ậu nhớ lại nhi ều năm trước ba đệ đệ thường ở trước mặt h ắn đùa giỡn, chơi đùa, cưỡi ngựa, bắn cung, luyện kiếm, mà hiện giờ Nhị đệ, Tam đệ thi cốt đã hàn, Tứ đệ từ lâu cũng không có tin tức.

Đột nhiên mãnh liệt nhớ nhà, miệng h ắn sừng mím cười r ồi trở nên khô khốc, nguyên bản còn tính toán chờ sau sự kiện Băng Hải sẽ mang Thương Tịch Tuyết trở v ề Giang Nam, trơ mắt mà xem hành trình trở v ề Giang Nam sợ là sẽ không bao giờ.

H ắn hướng đứng ở bên cạnh Thương Tịch Tuyết lặng yên thoáng nhìn, Thương Tịch Tuyết đang nhìn ở chỗ xa xa. H ắn thuận t ầm mắt nhìn lại, bên kia là một tòa l ầu da trâu chiếm một khoảng rộng ngoài l ầu là những thị vệ đi tuần tra, đ ề phòng nghiêm ngặt, trên cột cờ là những lá cờ thêu những hoa văn màu ngọc bích đang bay phất phới trong gió.

Nguyên lai Vĩnh Xương quốc cũng sớm có người tới, không biết tới có phải hay không bên kia là H ạc vương gia? Thẩm Thương Hải gặp Thương Tịch Tuyết nhìn ra được th ần, hiển nhiên là bị nỗi nhớ quê lại gọi lên, ngực h ắn cũng trở nên chua xót, khơi dậy nỗi tự trách trong lòng.

Nam nhân này vì h ắn, ngay cả mệnh cũng có thể bất cứ giá nào, lại không tiếc buông tha cho tất cả, đến đưa mắt không quen Ung Dạ tộc, chỉ vì đi theo làm bạn h ắn. Đối cố quốc thân nhân tư niệm, quyết định sẽ không so với h ắn những vết cấn con này, không trước mặt h ắn làm những đ ầu quá lỗ nào. Phần tình nghĩa này, thế gian lại có mấy người có thể làm được?

Hiện tại chính là bệnh cũ tái phát, lời nói và việc làm đối với h ắn có vẻ hà khắc, h ắn cũng đã bắt đầu dao động, không khỏi cũng quá thực xin lỗi

Thương Tịch Tuyết.

Áy náy cũng mất đi (câu gốc: áy náy du nhiên nhi sinh) hần nhẹ kéo ống tay áo Thương Tịch Tuyết, chống lại ánh mắt buông xuống của Thương Tịch Tuyết, thấp giọng nói câu thực xin lỗi.

Thương tịch tuyết trên mặt vẫn đeo khăn, biểu tình không thể nào nhìn thấu được, nhưng nghe đến Thẩm Thương Hải giải thích một câu không đầu không đuôi, ánh mắt hần có chút kinh ngạc, nhìn chằm chằm Thẩm Thương Hải, không hé răng.

Thẩm Thương Hải bị hần nhìn cũng có chút lúng túng nhưng cũng không tránh tần mắt bén nhọn hần, ngược lại càng nắm chặt cổ tay Thương Tịch Tuyết, ôn hòa mỉm cười nói: “Tịch tuyết, bất luận có chuyện gì ta cũng sẽ không vô tâm mà vứt bỏ ngươi.”

Đầu mày nam nhân nhíu lại, nhìn Thẩm Thương Hải đắn đo cả nửa ngày mà toàn nói những điều ma quỷ, cuối cùng bỏ ra tay hần, ôn hoà nói: “Tùy ngươi. Bất quá sau này ngươi cũng đừng hối hận.”

Ban đêm trên cỏ phát lên rất nhiều lửa trại, mọi người ng ồi vây quanh lều cao giọng đàm tiếu, tận tình uống thả cửa.

Ung Dạ Vương là có tiếng là không mừng xã giao, nên cũng không ai đến mời bọn họ cùng đi. Bên kia H ồng Y Nam Tử và Ô Thuật Nạp trên tay là một mớ hõm độn thức ăn, đêm nay có thái độ khác thường, không đi ra ngoài uống rượu mà lại sớm li ền vào lều trại. *

Thẩm Thương Hải cùng y mà nằm lắng nghe những thâm âm bên ngoài lều: gió đêm khẽ kêu, h ồ nước chụp ngạn, mắt da tiệt trọng.

Thương tịch tuyết ng ồi ở chiêm thẩm biên, thiêu cháy những cành cây phát ra ánh sáng đỏ sậm, lần thứ hai cẩn thận cùng Thẩm Thương Hải yên bình sắc mặt, ánh mắt có chút suy tư bàn tay bất giác duỗi tới khuôn mặt Thẩm Thương Hải mà nhẹ vuốt ve.

“Ân.....” Không gian bu òn ngủ mông lung, Thẩm Thương Hải cảm thấy trên ặt ngựa ngựa nên nhất thời thanh tỉnh.

Đột nhiên bất gặp cặp mắt trong suốt như biển rộng hướng mình trông lại, Thương Tịch Tuyết tâm đầu cũng không biết vì sao lại xẹt qua một tia ảo não, mạnh thu tay lại đứng dậy, đi đến bên kia ngủ.

Thẩm Thương Hải sờ lên mặt mình, trên đó còn vương lại hơi ấm ôn nhu của nam nhân, hấn tim đập mạnh và loạn nhịp, nhin không được muốn cười. Tịch Tuyết này, rõ ràng thừa dịp hấn ngủ say mà trộm đến thân cận hấn, sau bị hấn phát hiện lại bài ra tư thế lãnh khốc quanh năm.

Hấn thật đúng là không dự đoán được, Thương Tịch Tuyết tính cách như vậy lại có một mặt không được tự nhiên.

Sáng sớm hôm sau, Thẩm Thương Hải bị âm thanh sôi trào bên ngoài đánh thức. Rửa mặt chải đầu sau ra lều trại, ánh mặt trời chiếu một màu đỏ trên cao nguyên. Bầu trời một màu xanh biếc, những đám mây trắng như tuyết, từng đám nhỏ trôi bập b ùnh trên bầu trời trong xanh, lại đếm những hình ảnh ngược trên h òn nước, chúng chìm nổi trong nước vô số tuyết liên.

Mặt cỏ ở trung tâm giờ đây đã xây một tòa đài cao, trên mặt đất có vài người, Ung Dạ Vương ng ồi cùng một nhóm người, bên cạnh hấn là một nam tử ăn mặc tươi đẹp, bất quá trên mặt Thẩm Thương Hải vẫn quen thuộc mặt nạ hoàng kim.

Thẩm Thương Hải xa xa vừa thấy thân hình người nọ, quả nhiên là Hạc Vương Gia người Vĩnh Xương Quốc, hấn theo bản năng quay đầu lại hướng lều trại chính mình mà nhìn nhin, Thương Tịch Tuyết vẫn chưa cùng đi xem náo nhiệt. Nhớ tới lúc ở Vĩnh Xương cung khi kia, Thương Ngâm Hạc đối với hấn địch ý dày đặc, hấn li ên chen chúc đám người bên ngoài, không muốn thù cũ lại tái diễn, miễn cho bị Thương Ngâm Hạc nhận ra, lại sinh nhiiều rắc rối.

Lúc này trên đài cao mấy người lục tục đứng dậy nói chuyện, Thẩm Thương Hải lại cách xa nên không nghe thấy rõ, vừa hỏi qu ân chúng đang hưng phấn kể bên, mới biết đây là sự kiện từ Tây Vực các quốc gia luân

lưu làm chủ trì, lần này đến phiên Vĩnh Xương Quốc làm chủ trì, mà trên đài cao này là dư nhân từ các tộc đờra thi đấu trọng tài.

Sau một vòng ca múa, các thí sinh tham gia thi đấu liền luân phiên lên sân khấu. Điều dương, đua ngựa, bắn tiễn, các bang giỏi ra hết, dần chiếm được sự ủng hộ của đám người đang vây xem.

Thẩm Thương Hải ngồi trên xe lăn, bị các nam tử to lớn phía trên che hết tầm mắt, cái gì cũng không nhìn thấy. Nghe xong một lát, cũng bắt đầu buồn ngủ, thôi động xe lăn đang muốn ly khai, phía sau vang lên giọng cười hào sảng của nam nhân: “Nguyên lai người đã ở nơi này.”

Hồng Y nam tử vẫn đầu đội đấu lạp, bước đi đến, sau là nam đồng cười cổ hắc, nhìn cảnh tượng náo nhiệt giữa sân, mặt mày hớn hở.

“Ta đang chuẩn bị đi trở về” Thẩm Thương Hải nghiêng xe lăn chuẩn bị đi.

Hồng Y Nam Tử nhìn quanh bốn phía, hiểu rõ địa điểm gậy đầu.”Người như vậy thật là xem không thấy cái gì, muốn hay không ta đẩy người đi vào? Đúng rồi, cái bằng hữu kia của người đâu? Hắc thương thể hắc đã tốt, sao không đến đẩy người?”

Trần biến cả xấu hổ cười cười: “Hắc không thích náo nhiệt.”

Nam tử nga thanh, lược hơi trầm ngâm, cười nói: “Ta xem hắc là có tâm bệnh, viện cớ là không muốn gặp người khác đi.”

Thẩm Thương Hải không ngờ nam nhân tùy tiện này lại có tâm tư nhạy cảm sắc bén, đột nhiên lại nghĩ tới lời nói của nam tử ngày đó, tâm động chi dư, nhìn nam tử còn thật sự nói: “Các hạ ngày ấy nói quý hữu có thể chữa hết bệnh cho bằng hữu ta, chính là thực?”

Hồng Y nam tử chưa mở miệng, nam đồng đã giơ giọng nói: “Phụ thân nói có thể trị, liền nhất định có thể trị, phụ thân ta lợi hại nhất!” Tròng mắt nam đồng vòng vo, lại thêm một câu: “Thúc thúc cũng lợi hại nhất!”

“Tiểu tử kia, như vậy mà người cũng có thể nói!”

Nam tử bật cười, sau quay qua Thẩm Thương Hải nói: ” Bằng hữu kia của ta nếu không nắm chắc, cũng sẽ không lung tung nhận lời. Chẳng qua người bằng hữu kia khối bót quá lớn, muốn xóa bỏ phải có một khối lớn mảng da của người khác ở phía trên, cũng có không ít mạo hiểm, không biết người có đồng ý hay không.”

Nghe nói phải lột da, Thẩm Thương Hải không khỏi lo sợ bất an. hắn cũng biết nhiều cách chữa bệnh rắc rối khác cũng gặp qua không ít cách chữa lạ lùng, nhưng lột da đi rồi hoán đổi lại nghe sơ qua, bất giác cũng không tưởng tượng nổi. Huống chi đó là làn da trên người Thương Tịch Tuyết, liên quan ngũ quan, trong quá trình chữa trị có chút sai lầm thì có thể nguy hiểm đến tánh mạng, hắn cũng không dám dễ dàng thay Thương Tịch Tuyết quyết định ”

Chuyện này phải phải hỏi chính bản thân hắn mới được, bất quá Thương Hải vẫn cảm tạ quý hữu.” Hắn ở ghế tựa nhẹ cuối thấp người cảm tạ rồi chậm rãi trở về

Thương Tịch Tuyết ngẩng xếp bằng ở lầu trại, nghe thấy tiếng bánh xe đi vào, hắn giương mắt, lạnh lùng nói: “Sao vậy? Không gặp được Phục Ngộ có chút thất vọng?”

Trần Thương Hải thông dong mỉm cười: “Người hơi nghĩ nhiều, ta chỉ là tùy tiện đi một chút hít thở không khí. Người nếu không thích, ta sẽ không đi.” Hắn nhìn trộm thần sắc Thương Tịch Tuyết, rồi nói tiếp: “Người không nghĩ lại ở nơi này chúng ta không bằng đi cùng nói Ung Dạ Vương một tiếng, về trước Ung Dạ tộc cũng được.”

Thương Tịch Tuyết vốn định chê cười hắn vài câu, ai ngờ Thẩm Thương Hải hôm nay cư nhiên tỏ ra thái độ bình thường còn đối với hắn vài câu nói móc không chút để ý, làm cho hắn cảm thấy như đánh một quyên vào bông vải, mềm nhũn không chỗ găng sức. Hắn hừ một tiếng, từ chối cho ý kiến.

Thẩm Thương Hải lần này đi ra, sợ đường xá xa xôi, trên đường nhàm chán bực mình, cố ý mang chút giấy và bút mực dùng để tiêu khiển. Giờ phút này nhân đến vô sự, nhớ tới lần trước thợ rèn trong tộc đã đáp ứng giúp hắn thay đổi dã thiết thành phong tương (không biết là cái gì nữa bỏ tay câu này ừ), liền cầm trang giấy để ở trước mặt, tiện tay vẽ đứng lên.

Hắn một đường tu sửa chữa sửa, cũng không biết thời gian trôi qua, đợi cho trong bụng đói khát, mới phát giác đã qua buổi trưa. Lúc này bên ngoài mọi người hò hét kêu lên vui mừng, tiếng gấm ở mỗi trận càng to, trận thi đấu bây giờ đã hùng hực khí thế không thể dừng lại.

Một khoảng ồn ào đình tai nhức óc, bỗng dừng dị động.

Thẩm Thương Hải ở trong trường cũng có chút rung động nhẹ, mờ mờ ảo ảo có chút ngàn ký phân đáp tới, sự kịch liệt ở đâu trận đấu cũng dần dần yên tĩnh lại.

Hắn đang ngạc nhiên nghi ngờ, bên kia Thương Tịch Tuyết đang nhắm mắt dưỡng thần đột nhiên mở to mắt ra, mang theo tia châm chọc cười lạnh nói: “Thật lớn và phô trương hẳn là Phục Nghệ đến rồi.”

Thẩm Thương Hải hơi hơi chấn động, bên tai dĩ nhiên nghe được những bàn luận từ đám người trong gió bay đến.”Bản Nguyệt Vương đến đây, ta còn nghĩ Bản Nguyệt quốc đang cùng Hạ Lan hoàng triều giao chiến, không rảnh mà tới tham gia đâu!”

“Tái vội, cũng không có thể bỏ qua sự kiện Tây Vực này!” Mấy người khác phản bác nói.

Quả thật là Phục Nghệ! Trong lòng Thẩm Thương Hải nhất thời lộn xộn, sợ run một lát, cuối cùng bỏ xuống bụng đầy tạp niệm, thả giấy bút, kính tự đi tìm lương khô nhét đầy dạ dày.

“Tịch tuyết, người cũng đã đói bụng?” Hắn đem một đại khối phong kiền thịt bò đưa cho Thương Tịch Tuyết.

Nam nhân lại không tiếp, còn nghiêng người liếc hắt, chậm rãi nói:
“Người không nghĩ đi ra ngoài gặp Phục Nghê?”

Suy lại mà nói, Tịch Tuyết vẫn còn đang uống một bình dấm chua năm xưa. Thầm Thương Hải dưới đáy lòng bất dĩ lắc đầu, mỉm cười đem lương khô nhét vào trong tay Thương Tịch Tuyết.”Ta nói qua lễ hội sẽ sống cả đời cùng người, người cũng đừng suy nghĩ nhiều. Huống hồ Phục Vương sở người ngài thích đến bây giờ cũng không phải là ta. Ta cùng hắt trong lúc đó thật sự là chưa xả ra chuyện gì ”

Thương Tịch Tuyết trong mắt vẫn còn vài tia hoài nghi nhưng cũng không lại phát ngôn trào phúng, mặc mặc tiếp nhận lương khô.

Hai người trong trứ (lầu) ng ồi ăn lương khô, ngoài – trướng (tấm màn của lầu. dịch cứ nh ầm 2 cái này riết à TT_TT) tiếng bước chân trải qua, nam đ ồng kia nhỏ giọng oán giận nói: “Thúc thúc, ta còn muốn nhìn bọn họ suất giao!”

H ồng y nam tử cười giả vờ nói: ” Hiện tại không so với bọn họ, đợi thúc thúc giảo chuyện xưa cho người nghe ngày mai sẽ mang người nhìn.”

. Thầm Thương Hải ăn mới ăn thêm mấy mẫu thức ăn này nọ tiếng bước chân từ từ vương xa, tiếng bước chân lần thứ hai lại vang lên, vào lúc này người ng ồi trên cao đài chính là Ung Dạ Vương.

Gương mặt hắt lạnh tanh tỏ ra nghiêm nghị, thập phần lạnh lùng, ng ồi vào chỗ của mình sau đối với Thầm Thương Hải nói: “Phục nghê đến đây, đang ở Du Thuyết tham dự hội nghị chư quốc quý tộc kết minh, liên thủ xuất binh, đang đánh hạ Hạ Lan hoàng triều, ngày sau chia cắt Trung Nguyên ranh giới.” Thầm Thương Hải rùng mình. Từ lúc biết được Phục Nghê đến khi không còn qua lại nữa, hắt liền dự cảm đến Bắc Nguyệt quốc ở một cái không chỗ nào có quốc vương cố kỵ dẫn dắt, cùng Trung Nguyên chiến tranh ngày đêm không dừng, cái đầu mà hắt suy tính lâu nay lại bất hạnh trở thành sự thật. ”

“ Các bang quốc đ ồng ý liên minh?” Hắt mặc dù đang hỏi, kỳ thật trong lòng đã lớn có câu trả lời. Tây Vực quốc với Bắc Nguyệt quốc từ trước

đến nay Vĩnh Xương và mấy đại cường quốc như Thiên Lô sai đâu đánh đó, Phục Nghệ lên cao hô to một tiếng thì nhất định người theo như mây.

Ung Dạ Vương gật đầu, thản nhiên nói: “Bản Nguyệt quốc đã liên tiếp công phá Hạ Lan hoàng triều rất nhiều lần, các binh sĩ đang hùng hực lửa. Các quốc gia gặp có thể phân một chén canh tự nhiên đến không có nguyên tắc. Hiện giờ nơi nào cũng vội vàng liên minh để cứu người đứng đầu đội quân. Ta Ung Dạ tộc người muốn đơn bạc, cũng nghĩ không muốn bị vấy đục ”

” Vĩnh Xương kia đâu?” Thương Tịch Tuyết đột nhiên chen vào nói.

Ung Dạ Vương có chút kinh ngạc liếc mắt nhìn ta một cái nói, nói: “Ta thấy Thương Ngâm Hạc hắc còn chưa chắc chủ ý, nói là phải suy nghĩ một phen rồi mới quyết định. Ý ta nói, Phục Nghệ lúc trước suýt nữa chết ở trong Vĩnh Xương cung, sau hai quốc đã kết thành thâm cừu đại hận, Bản Nguyệt quốc lúc này vội vàng đối phó Hạ Lan Hoàng Triều, tạm thời còn không đối với Vĩnh Xương quốc dùng binh, chờ chiến tranh Trung Nguyên chấm dứt, vậy khó nói.

“Vĩnh Xương nên nghĩ cách nào tốt ra sao: ứng phó Bản Nguyệt quốc hay trả thù mới là đúng đắn, hai cái đó mà xảy ra thì thật sự hoàn toàn xé rách mặt đại chiến, cả Tây Vực chỉ sợ đầu phải vĩnh viễn không thấy được mặt trời.”

Thương Tịch Tuyết mím chặt môi, vẻ mặt cực kỳ trầm trọng.

Thẩm Thương Hải trong lòng biết hắc đang lo lắng cho vận mệnh quốc gia, nhẹ nắm nắm tay Thương Tịch Tuyết, muốn nói vài câu an ủi nhưng vừa nghĩ Thương Tịch Tuyết còn canh cách trong lòng việc qua lại giữa hắc và Phục Nghệ, hắc một lời cũng không biết nói ra sau nếu càng nói càng làm cho Thương Tịch Tuyết lo lắng, nên cứ ít mở miệng là tốt nhất.

Ba người thoáng chốc đều lâm vào im lặng không nói.

Không biết qua bao lâu, một trận vó ngựa gấp gấp cùng tiếng bánh xe lăn lộn gần bờ hồ đánh vỡ sự yên lặng.

Bản Nguyệt quốc toàn những tráng sĩ nhưng lại chọn nơi xa xôi hẻo lánh này làm nơi đóng quân, mọi người tư địa công việc cũng lù bù trở lên, không bao lâu đã làm xong những toa doanh trướng nhỏ nhỏ khoảng mười tòa. Cái này, có thể tính là oan gia ngõ hẹp?..... Thâm Thương Hải âm thầm đánh giá khuông mặt Thương Tịch Tuyết khuông mặt của hắn càng trở nên âm trầm, chỉ cảm thấy đau đầu, thôi (đẩy) xe rời đi, tự đi chộp mắt, tính toán có lẽ cùng Thương Tịch Tuyết rời đi nơi này, rời đi cái nơi toàn đầu thị phi. Thâm Thương Hải tâm sự ngổn ngan trần trọc h ồi lâu mới đi vào giấc ngủ. Vừa cảm giác tỉnh lại, trong – trướng đã phát lên đồng lửa, dấy lên ngọn nến, nguyên lai đã là hoàng hôn.

Thương Tịch Tuyết cùng Ung Dạ Vương không ở đây.

Thâm Thương Hải thoáng nhìn xuống dưới, gấp túi nước, cung tiễn đầu ở chỗ cũ, hiển nhiên Thương Tịch Tuyết cũng không phải đi ra ngoài mức nước, tìm thức ăn, hắn bất giác hoảng hốt, đem chính mình cùng xe lăn ra trước lầu.

Mặt trời đã hoàn toàn chìm sau Tuyết Sơn (ngọn núi tuyết), đem toàn bộ chìm trong tầng kim màu đỏ. Thiên tâm Nguyệt Nha mới lên (mặt trăng vừa mới nhô lên), xa xa lửa trại hừng hực, đâu người đông nghịt, đâu hát vang, che chén, ca múa vang trời, so với tối hôm qua náo nhiệt hơn.

Hắn trong bóng chiều tìm kiếm thân ảnh Thương Tịch Tuyết, đi hết một vòng cũng không có kết quả, ánh mắt không tự chủ được dừng lại tòa mạ vàng hội màu ở gần đó, cái doanh trướng to lớn và rộng rãi nhất.

Bốn phía đâu có nhiều thị vệ mặc áo giáp, cầm binh khí, qua lại tuần tra, Phục Nghệ đang ở bên trong.

Hắn cùng với Phục Nghệ giờ phút này cách xa nhau bất quá trăm bước nhưng Thâm Thương Hải rất rõ ràng mình cùng người nọ gặp lại chỉ như người xa lạ. Hắn than nhẹ r ồi dời đi tầm mắt, đang định trở về, xoay mình gặp kia Hồng Y nam tử đang đi đâu khiến xe ngựa chạy qua hắn.

Xe ngựa một đường thẳng tiến, nhưng lại chạy theo con đường nhắm đến vương trướng của Phục Nghệ. ” Người này đang làm cái gì? Mau

dừng lại!”. Thị vệ bốn phía doanh trưởng đầu biến sắc, đao kiếm ra khỏi vỏ, chạy đến vây quanh chặn lại xe ngựa.

Hồng y nam tử cao giọng cười to, một chút cũng không xem những người này vào mắt, ngược lại quát mạnh một roi cho xe ngựa càng chạy nhanh hơn đến hướng vương trưởng.

Bọn thị vệ lớn tiếng quát mắng, múa may binh khí bổ về phía bánh xe.

Chưa gần, bỗng nhiên thùng xe mạnh vung lên, hai cỗ sắc bén mạnh khinh người lao ra hướng mọi người bay ra ngoài. Bọn thị vệ thậm chí ngay cả kêu sợ hãi cũng không kịp phát ra, tựa như đồng đồ nát bay đi ra ngoài.

Nhóm của Hồng Y nam tử này, đúng là đến phục kích Phục Nghệ! Thẩm Thương Hải cả kinh, xe ngựa đã không coi ai ra gì nhảy vào doanh trưởng.

“Lớn mật!” Trong – trưởng vang lên tiếng rống giận nửa đường liền khựng lại theo sát là những người bị ném ra khỏi trưởng ngã rạp trên cỏ.

Thẩm Thương Hải tim đập cuồn cuộn loạn, lại không nghe tiếng kêu thảm thiết trong tưởng tượng ngược lại trong doanh trưởng tĩnh mịch không tiếng động. Lúc lâu, một cái âm thanh trầm thấp có một chút run rẩy vang lên: “Là người.....”

Chính là tiếng nói của Phục Nghệ bao hàm những phần mà Thẩm Thương Hải chưa bao giờ nghe thấy, mừng như điên, thống khổ, hỗn loạn..... Làm hắn nhận không được đem xe lăn đi phía trước thôi động hai bước, thế là rành mạch địa nghe thấy Phục Nghệ gần như không khống chế được một tiếng thấp hảm — —

“Vô Song!”

Thẩm Thương Hải người nhất thời cũng cứng đờ trong đầu nhất thời trống rỗng

“Là ta.....” Cái thanh âm mát lạnh từ từ phiêu dạt ra ngoài doanh trường, giống như cái móc câu chui vào trong tâm của Thẩm Thương Hải, làm cho ngực hắn nghẹn lại bất quá khí lại đến — — nguyên lai trong xe ngựa nam nhân thủy chung không bao giờ lộ diện chính là người mà Phục Nghệ lâm vào cảnh điên cuồng Vô Song công tử.

Nhưng mà Phục Nghệ sau khi bị trúng tên không phải đã muốn đem chuyện cũ đầu quên đi sau?

Mặt khác các binh sĩ bị kinh động, đầu chạy đến vương trường cứu giá, lại nghe thấy một tiếng quát lớn: “Bổn vương không có việc gì, các người tất cả đều lui ra!”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, không dám cãi lời mệnh lệnh Đại vương chỉ phải vâng vâng nghe theo, đem những thị vệ đồ rạp trên đất nâng dậy, đám người mặt mũi hơi bần dập cũng may đám người không ra đòn sát thủ nên cũng không làm nguy hiểm đến tánh mạng.

Lúc này liêm tướng nhắc lên Hồng Y nam tử bế nam tử đi ra.

Mọi người không dám làm trái lệnh của Đại Vương thì nhau tránh ra thành một con đường.

Thì lại nhận ra thân hình nam tử khỏe mạnh nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Hạ Lan Hoàng, người tới làm cái gì?”

Hồng Y nam tử chỉ tại cái khăn che mặt sau cười nhẹ một tiếng, cũng không phản ứng hắn, cước bộ đến gần Thẩm Thương Hải, cúi đầu nhìn nhìn thần sắc tái nhợt của Thẩm Thương Hải nói: “Ta thật ra quên nhắc nhở người, người không có nội lực hộ thân, lại không nghe bằng hữu kia của người nói chuyện, chỉ sợ sẽ làm tổn thương đến hắn, vẫn là ly xa chút cho thỏa đáng.”

Thẩm Thương Hải cười lớn, cũng hiểu được nam nhân trước mắt này là tình địch của Phục Nghệ hận hắn tận xương tủy. Hai quốc gia ác chiến, Hạ Lan Hoàng lại không mang theo người nào một mình độc thân lên vào Tây Vực, có thể nói cả gan làm loạn. Đến nỗi Vô Song công tử kia.....

“Nguyên lai Vô Song công tử còn tại nhân thế, đáng tiếc Phục Vương nghĩ hắn chết ở chỗ người, lập chí vì hắn báo thù. Nếu Vô Song công tử sớm đi xuất hiện, hai quốc gia sẽ cố gắng không gây ra ác chiến.”

Hắn sắp nhiên nở nụ cười. “Người cư nhiên cũng biết việc này?” Nam tử có chút kinh ngạc, tiện đà xấu hổ kìm lại tiếng cười mà khụ một tiếng nói: “Vô Song cùng ta chạy tới nơi này, cũng đang là vì khuyên bảo Bắc Nguyệt quốc lui binh.”

Bất quá Vô Song đến tột cùng có không thuyết phục Phục Nghê kia lui binh, hắn cũng không ôm nhiều hi vọng thầm nghĩ Phục Nghê thấy hắn hai người sau khó tránh hội ghen ghét dữ dội, lại càng không khăng từ bỏ ý đồ.

Hắn cùng với Thẩm Thương Hải mỗi người đều ngổn ngan tâm sự, im lặng đợi một lát, trong vương – trướng cuối cùng truyền ra tiếng gọi của Vô Song công tử: “Hồng trân.....”

“Vâng!” Hồng y nam tử mỉm cười phản hồi, theo sau giá xe ngựa đi ra, thông thả hướng tới lâu trại ven hồ của họ.

Thẩm Thương Hải con người kinh ngạc nhìn theo cái thân ảnh cao lớn bước ra từ vương trướng.

Ánh trăng trong trẻo, Phục Nghê hai tròng mắt chăm chú nhìn xe ngựa đi xa, như băng lam thâm thúy khi xưa, rồi lại hơn điểm Thẩm Thương Hải chưa từng gặp qua những cảm xúc phức tạp. Có hoan hỉ, cũng có đau thương, cũng có dõ xuống tất cả đích thân nhiên phiên muện cùng thoải mái.....

Cho đến khi bóng xe ngựa trong tầm mắt biến mất Phục Nghê cuối cùng cũng thu hồi ánh mắt, lặng lẽ nhìn người bên xe lăn.

“..... Người..... Người kỳ thật cái gì đều nhớ rõ.” Lúc này nghe Phục Nghê hô lên tiếng Vô Song kia, Thẩm Thương Hải liền hoàn toàn tỉnh ngộ Phục Nghê hoàn toàn chưa mất trí nhớ.

“Đúng.” Phục Nghệ cũng không giấu diếm gì nữa, trầm giọng nói: “Ta sau khi tỉnh lại, bởi vì thương thế quá nặng nhất thời hốt hoảng, bọn họ nghĩ ta không nhớ lại chuyện xưa, đầu lén sau lưng ta cao hứng.”

Nghĩ đến tình hình lúc ấy hắc hình dáng ngay trước mắt hắn nhin không được cười khở: “Ta cũng rõ ràng biết tình biết thế, coi như chính mình đem tất cả đầu quên, đỡ phải bọn họ lo lắng.”

“Phục Vương Trang,nghĩ kí ức thật đúng là giống như quay về” Những kí ức Thẩm Thương Hải ngày ấy ở trên sườn núi cùng Phục Nghệ đối diện nhau, tất nhiên Phục Nghệ xem hắn như người chưa tởn tại. Hắn độ lượng cũng không vì chuyện này mà đau buồn.

Phục Nghệ hiển nhiên hiểu được Thẩm Thương Hải ám chỉ về việc gì, con người màu lam chuyển sang thâm trầm, trầm mặc một hồi lâu rồi mới nói: “Như vậy đối với người mà nói, có lẽ mới là tốt nhất. Thẩm Thương Hải, ta ban ngày cũng nghe Ung Dạ Vương nói về chuyện tình của người và Thương Tịch Tuyết cho dù vì bệnh tình của hắn, người cũng không muốn không bao giờ gặp lại.”

Thẩm Thương Hải không dám gạt bừa lời nói của Phục Nghệ nhưng sâu trong nội tâm quả thực giống như lời Phục Nghệ nói. Hắn cuối cùng cũng nhả ra nỗi ấm ức trong lòng, hắn mỉm cười nói: “Mặc kệ dạng thế nào, Thương Hải hôm nay muốn tạ ơn Phục Vương ân huệ ngày đó ở trong cung Vĩnh Xương đã cứu ta một mệnh, đã sửa sang lại Ngạo Tuyết ”

Hắn lời còn chưa dứt, phía sau đã có người thật mạnh hừ một tiếng, nói không nên lời mang theo buồn bực.

“Tịch tuyết?” Thẩm Thương Hải quay đầu lại, quả nhiên thấy Thương Tịch Tuyết hùng hổ đi ra, ở mao chiên cặp mắt đã mang theo hỏa giận, hắn bất giác âm thầm kêu khở, cái này bị Thương Tịch Tuyết bắt gặp, nam nhân khẳng định phải giận dữ.

” Ta tỉnh không gặp người mới đi tìm thôi.” Hắn vội giải thích, nhưng hiển nhiên là vô dụng.

Thương Tịch Tuyết một chút cũng không để ý hấn, mà nhìn lạnh lùng Phục Nghệ, thôi xe của mình bước đi.

Tình hình này của Thương Tịch Tuyết so với Ung Dạ Vương tả lớn hơn. Phục Nghệ xem sự tình ở trước mắt chỉ biết mỉm cười lắc đầu.

Thương Tịch Tuyết bước chân như bay đem Thẩm Thương Hải thôi về lâu trại, một phen kéo lấy tóc của hấn buộc phải nghẫn mặt, lớn tiếng cười lạnh: "Thẩm Thương Hải, người ban ngày mới vừa đáp ứng ta không hề đi ra ngoài, ta còn tin người, kết quả ta mới rời đi một lát, người liền trộm chuồn ra đi gặp Phục Nghệ. Người há mồm mà nói thì có bao đầu là thật?"

Thẩm Thương Hải da đầu bị hấn nắm sinh đau, nhịn đau nói: "Người hiểu lầm, ta thực sự chính là đi ra ngoài tìm người, trùng hợp gặp được Phục Vương mà thôi, ta —— ngô....."

Nam nhân bỗng nhiên tháo khăn che mặt, cúi đầu hung hăng hôn lên đôi môi Thẩm Thương Hải, đưa những thanh âm của hấn quay về cổ họng.

"Ân ngô!" Trước mắt Thẩm Thương Hải là khuôn mặt phóng đại của Thương Tịch Tuyết, cảm giác được nam nhân hôn môi hấn lực càng ngày càng mạnh, ngihên miệng hấn đến phát đau, cố ý đẩy hàm hấn ra mà xâm nhập vào trong nhưng hấn không khắc chế được sợ hãi dâng lên, hai tai nhanh chóng ế trên đầu vai áo của Thương Tịch Tuyết nghĩ là muốn nam nhân đang đoạt lấy.

Hai người ở Ung Dạ tộc, dĩ nhiên tránh không được ôn tẫn, nhưng Thương Tịch Tuyết kính trọng hấn như thiên, áp còn ít, nhiều nhất chỉ là ôm ấp hấn rồi hạ xuống hạ hôn nhẹ nhàng như gió xuân, hơn nữa còn lướt qua rất nhanh, không giống như giờ phút này cường ghạnh và bá đạo.

"Không....." Hấn nghĩ muốn trấn an cơn nóng giận liền mở miệng nhưng nam nhân lại nhân cơ hội này luồn vào, hơi thở cùng nhiệt độ tràn đầy khoang miệng hấn.

Những tuyến nước bọt trong suốt dây dưa trên môi liền thông thả chảy xuống (+_+ hôn cùng nhiệt vậy hai anh). Ngay khi Thẩm Thương Hải ảo

giác mình hít thở không thông, Thương Tịch Tuyết đã đứng dậy buông hấn ra.

Thẩm Thương Hải khuôn mặt đã một mảng ửng đỏ, ánh mắt mê ly, mồm to hít khí, tâm vẫn còn kinh hoàng, hạ cánh tay dùng sức nắm tay vịn xe lăn, hấn cả người xụi lơ ở trên xe. Cuộc đời lần đầu tiên biết, nguyên lai cơ thể mình cũng có dự vọng thâm trầm. Mà một cái hôn sâu, liền đủ để đưa toàn bộ ý chí của hấn phá hủy.....

Thương Tịch Tuyết hí mắt, nhìn chằm chằm Thẩm Thương Hải bị hấn hôn đến đỏ sẫm mặt mày, đôi môi đỏ mọng kì diệu như cánh hoa mùa xuân, cơn tức giận như muốn nghiến nát trong cửa họng của hấn lúc này gần như đã tan biến hết.

Hấn biết rõ kia xúc động đại biểu cái gì, bất quá trơ mắt, hấn tạm thời một bước không tính toán.

Ổn định lại hô hấp, khôi phục bình tĩnh, hấn thân thủ cuối xuống nhìn Thẩm Thương Hải lạnh giọng cảnh cáo nói: “Ta mặc kệ người cùng Phục Nghệ trong lúc đó rốt cuộc có xảy ra chuyện gì hay không, tóm lại nếu người cùng hấn dây dưa không rõ, ta liền đem tay người phết đi cho đến xe lăn người cũng không thôi được để xem còn cách nào người có thể đi gặp hấn được nữa!” (anh thủ đoạn quá tay của người ta cũng đòi chặt, ngoài mặt thì anh nói z chứ trong lòng chắc là không nõ nhĩ * cười gian * =_=)

Nghe ra được Thương Tịch Tuyết tuyệt đối không phải hư ngôn đe dọa, thần trí náo loạn của Thẩm Thương Hải cuối cùng cũng thanh tĩnh trở lại, cả người run rẩy, những mảng đỏ ửng trên mặt cũng biến mất, lộ ra vài phần tái nhợt.

Hấn khẽ cắn môi, đang muốn vì chính mình mà biện giải, Thương Tịch Tuyết đã xoay người, hướng vương trướng của Phục Nghệ mà đi tới, hơi cười lạnh: “Thẩm Thương Hải lời của ta người tốt nhất là nên nhớ kĩ bằng không người và Phục Nghệ ta cũng không buông tha. Hừ! Dù sao ta cũng đang xem Phục Nghệ càng ngày càng không vừa mắt.”

“Tịch Tuyệt, người đừng phát đại hỏa như thế.” Thẩm Thương Hải cười khổ suy nghĩ làm sau cho Thương Tịch Tuyệt tỉnh táo lại, nhưng ánh mắt vô tình nhìn một cái chuyển động rất nhỏ trên tay Thương Tịch Tuyệt, đột nhiên một thanh âm vang lên ở trong đầu.

Ngón trỏ cùng ngón giữa của nam nhân lộ ở ngoài ống tay áo nhẹ nhàng gợn lên như là muốn lấy đồ vật gì đó. Một cái giống như đã từng quen biết, một hình ảnh như tia chớp hiện ra trong đầu — —

“.....Ánh mắt của Phục Nghệ, hẳn cùng mẹ đẻ đã qua đời, họ hàng xa của bốn vương cũng có bộ dạng rất tương tự. Bốn vương lúc trước thích nhất là cặp mắt của Vô Song công tử, đáng tiếc ngày đó ở Bắc Nguyệt Quốc sinh hạ Phục Nghệ không bao lâu liền bệnh mà qua đời. Bản vương còn cảm thấy đáng tiếc, cũng may song sinh Phục Nghệ đầu đẹp nhất là ánh mắt màu lam

Vĩnh Xương Vương vừa cười vừa dùng chân nghiến nát vật ở phía trước bị coi là đồ cất giữ. Tay hắn chỉ, cũng không ý thức mà rất nhỏ gắp khúc, tựa hồ suy nghĩ như thế nào thì Phục Nghệ hiện trước mắt.

Động tác kia, cùng Thương Tịch Tuyệt hiện tại làm giống nhau như đúc, không sai chút nào. Thẩm Thương Hải giống như bị người nào đâm một nhát dao vào người, cả cơ thể đột nhiên lạnh như băng, từ đầu lạnh đến chân, hô hấp nháy mắt tạm dừng. Bên trong cơ thể của nam nhân trước mắt này là **VĨNH XƯƠNG VƯƠNG!** “

TỊCH TUYỆT

Trần Ân
dtv-ebook.com

Chương 4

Edit:NhiNhi

Ô Thuật Nạp cười thầnh người Trung Nguyên này thật là cố hủ, chỉ xem vết thương mà nhăn nhó ra sức khước từ, hắnpun mùi rượu cười trêu nói:
「Ta cũng sẽ không làm đau ngươi, Thẩmtiên sinh ngươi sợ cái gì?」

Hắncũng không quản đã bị Thẩm Thương Hải khước từ, thẳng sờ miệng vết thương. Rồđột nhiên phía sau gáy bị ainnắm lấy ——

「Cút!」 một tiếng quát, lạnh như băng xẹt qua tai hắnh

Ô Thuật Nạp toànbộ thân hình trằng kiện bị ném ra ngoài, 「phù phù」 rơi vào trong nước, uống vài ngụm nước lã, rồđại khụ đứng lên.

Thương Tịch Tuyệt đứng ởtrướcmặt Thẩm Thương Hải, hắnhđưa lưng vènhau ánh trắng, trên mặt rơi xuống một mảnh dày đặc bóng ma, nhưng mà trong mắt ẩn chứa tia tức giận, Thẩm Thương Hải làm như không thấy cũng không được, trong lòng dâng lên một tia bất ổn.

Không biết Thương Tịch Tuyệt lại đến vào thời điểm này. Nam nhânp há trước liềnnghĩ hắnhtrêu chọc Ô Thuật Nạp mà tức giận, lại hiểu lầnhắnh và Ô Thuật Nạp có điềuaí muội, hắnhcó giải thích cũng không làm rõ được. Thẩm Thương Hải cười khỏ, định giải thích thì thân thể đột nhiên nhẹ bẫnh, đã bị Thương Tịch Tuyệt ôm lấy bay lên không trung.

Nam nhântay kia thì linh xe lắnh, mắt điểctai ngơ Ô Thuật Nạp ở phíasau hắnhlớn tiếng chửi bậy, chỉ để ý đi nhanh trở về, đi trở vềlầutrại đem Thẩm Thương Hải thật mạnh ném tới mao chiềnh.

Thẩm Thương Hải trước mắt một trận choáng váng, một lát mới giảm, thấy Thương Tịch Tuyết thân ảnh cao to hướng tới hắn mà phủ xuống, nhưng lại sinh ra tia khiếp ý, theo bản năng lùi về sau vài bước, tiếp theo thì thấp giọng hô đau ——

Thương Tịch Tuyết chế trụ mắt cá chân nơi mà lúc nãy bị Ô Thuật Nạp nắm lấy, đưa hắn tới gần. Lực lượng to lớn, làm Thẩm Thương Hải ảo giác nam nhân muốn xương đùi của hắn mà bóp nát. Nhưng Thương Tịch Tuyết cũng không có tiếp tục dùng sức, mà là lạnh lùng liếc mắt nhìn Thẩm Thương Hải gương mặt đã trắng bệch, ngẩng xồm xuống thân, thay thẩm Thương Hải lấy ra mảnh sứ nhỏ bé ở hãm chân. Động tác của hắn không thể nói là ôn nhu, thậm chí còn có hơi thô lỗ, trên mặt còn hiện ra tia không kiên nhẫn. Làm xong lập tức xoay người, cầm túi nước rửa sạch hai tay, giống như trên tay lây dính thứ không trong sạch.

Thẩm Thương Hải nhìn cổ chân của chính mình bị nặn để lại đầu ngón tay xanh xanh tím tím, trong lòng ngũ vị hỗn loạn, nghĩ người sau một lúc lâu, ngập ngừng nói: 「Tịch Tuyết, người nọ không nên thay ta xem miệng vết thương, ta lại không tránh được ——」

Hắn không biết dùng từ ngữ nào để giải thích rõ cho Thương Tịch Tuyết, không nên mỗi lần nói càng khó xử. Thương Tịch Tuyết lại ra ngoài hắn dự kiến quay đầu, thản nhiên nói: 「Ta biết. Người ra lâu trại, ta liền theo người.」 hắn sắc mặt bỗng nhiên tối tăm xuống dưới, cười lạnh: 「người biết rõ không nên lại đi chọc hắn, vì cái gì còn muốn hướng hắn hữu thuyết hữu tiếu?」

Nguyên lai Tịch Tuyết vẫn theo đuôi hắn, đồ đồ phải hắn lại đi giải thích, nhưng nghe đến Thương Tịch Tuyết đầy cõi lòng ghen tỵ chỉ trích, Thẩm Thương Hải nhin không được dưới đáy lòng thật sâu thẳm dài, Tịch Tuyết lần này bệnh cũ tái diễn nên tính tình trở nên bất thường âm thầm, tâm nhãn cũng nhỏ đi, nếu không thấy vết sẹo ở ngực trái, hắn cơ hồ muốn hoài nghi người đứng trước mắt này đúng là Vĩnh Xương Vương.

Bất quá ý tưởng này chỉ vòng vo trong đầu hắn một chút, tự nhiên sẽ không nói đi ra kích thích Thương Tịch Tuyết. Hắn ôn nhu giải thích nói: 「

Tịch Tuyết, hắn êm đẹp nói với ta nói, ta cuối cùng không thể đối hắn ác ngữ tương hướng bãi?」

Thương Tịch Tuyết biểu tình ngược lại càng phát ra âm sâm, càng lộ ra vài phần không dễ cảm thấy buồn bức. 「nguyên lai chỉ cần có người cùng người đâu có lời hay, người đối ai đâu có thể khuôn mặt tươi cười đón chào, có phải hay không?」

Cùng cái chui rúc vào sừng trâu nhân tranh chấp, chỉ sợ nói cái gì đâu là uống công. Thâm Thương Hải cười khổ bế nổi lên miệng.

Thương Tịch Tuyết hướng hắn nhìn chăm chăm hồi lâu, cuối cùng dời ánh mắt, cười nhạt một tiếng: 「Người không phải luôn miệng nói thích ta chứ gì? Tốt lắm, ta sau này không nghĩ lại nhìn đến người thân cận những người khác, người nếu làm không được, sẽ không tất lại đến đây đưa ta. A, ta Thương Tịch Tuyết cũng không hiếm lạ người tới thích.」

Thâm Thương Hải một trận khí khổ, muốn vì chính mình tranh cãi vài câu, Thương Tịch Tuyết đã nhắc tới đi đâu chán chiền, ngủ thẳng lâu trại một khác đâu, không bao lâu đã truyền ra ngân nga vững vàng hơi thở.

Thâm Thương Hải trong đầu loạn nhân tiện hình như có cỏ đại sinh trưởng tốt, làm sao ngủ, kinh ngạc thành Thương Tịch Tuyết bóng dáng, dần dần, tầm mắt mơ hồ đứng lên, hắn khó nhin chuyển tục chải tóc, ở ánh lửa u ám trợn to hai mắt, không cho trong mắt hơi nước ngưng kết ngã nhào.

Người kia, từng vì cứu hắn, không tiếc cử đao tự sát, cũng làm hắn quyết ý muốn cùng chi tử thủ cả đời, nhưng hôm nay Thương Tịch Tuyết sở biểu lộ ra hết thảy, đều làm cho Thâm Thương Hải lo sợ nghi hoặc không thôi, ần ần nhiên cảm thấy ban đầu cái kia luôn đối hắn thật cẩn thận hết sức ôn nhu Thương Tịch Tuyết, đã cách hắn càng ngày càng xa xôi mơ hồ.

Nếu cái kia Thương Tịch Tuyết rốt cuộc không về được..... Thâm Thương Hải rung mình không dám nghĩ đến tiếp nữa

Hôm sau sáng tinh mơ, tuần mã tề minh, mọi người đều cấm cuối nhõ trại chuẩn bị khởi hành, cực kỳ huyền ảo.

Ung Dạ Vương thức dậy sớm, chạy tới lều trại của Thẩm Thương Hải, chỉ thấy bên trong Thẩm Thương Hải ng ồi ở chiêm thẩm thượng, đôi mắt hơi thanh hắc, hai mắt còn mơ hồ có chút sừng đỏ, hiển là chảy qua nước mắt. Hắn sắc mặt vi thâm, nghĩ rằng hơn phân nửa lại là bị Thương Tịch Tuyết nổi nóng, cũng lười lại đi chất vấn Thương Tịch Tuyết, kéo qua xe lăn, sẽ mang Thẩm Thương Hải đi ra ngoài sáu khâu rửa mặt, còn muốn giải quyết mỗ sinh lý vấn đề.

Thẩm Thương Hải nhìn nhìn Thương Tịch Tuyết khoe miệng kia mặt thần nhiên cười lạnh, không nghĩ lại chọc hắn bất khoái, li ền thấp giọng từ chối Ung Dạ Vương: 「 Không cần, Tịch Tuyết hội giúp ta. 」

Ung Dạ Vương biết rõ tâm tư hắn, không khỏi th ầm than, gật đầu nói: 「 Hắn nếu không muốn, ngươi lại bảo ta bãi. Sớm biết rằng, ta nên mang theo cách phong, cũng tốt có nhân chiếu cố ngươi khởi cư. 」

Cách Phong nếu theo tới, nhìn đến Thương Tịch Tuyết hiện tại bộ dáng âm dương quái khí, còn không sớm phác đi lên li ều mạng? Thẩm Thương Hải cười khổ không nói, nhìn theo Ung Dạ Vương rời đi. Hắn cũng không hy vọng xa vời Thương Tịch Tuyết hội h ầu hạ hắn sáu tây, li ền lấy thanh muối khăn mặt tự hành thôi xe lăn đi ra ngoài.

Ô Thuật Nạp này tùy từng đã thu thập dụng cụ, vội vàng mang lên xe. Thẩm Thương Hải vẫn đi tới dòng suối tối hôm qua để rửa mặt cho thỏa đáng sau đưa mắt nhìn chung quanh, muốn tìm một chỗ ẩn nấp để đi ngoài, lại thấy Thương Tịch Tuyết trên mặt đeo mao chiên (khăn) nhiều mào hướng hắn đi tới.

「 Vì sao không gọi ta đẩy ngươi đi ra? 」 Thương Tịch Tuyết thanh âm cách mao chiên, có chút th ầm bu ồm cũng không đợi Thẩm Thương Hải trả lời đã đẩy hắn đến phía sau thùng xe giúp đỡ hắn đi ngoài.

Thẩm Thương Hải cũng không phải lần đầu tiên bị hắn nhìn chăm chú nơi giải quyết, nhưng đối mặt với hắn lại quý dị không giống Tịch Tuyết

ngày trước, hắn chỉ cảm thấy xấu hổ vụn vặt, buông xuống đầu, không dám cùng Thương Tịch Tuyết ánh mắt tiếp xúc. Thật vất vả giải quyết xong, hắn gương mặt đã trở lại bình thường.

Đôi mắt nâu ngày xưa của Thương Tịch Tuyết nay trở nên càng sâu, chậm rãi theo Thẩm Thương Hải hai đầu tiêm dài trắng nõn trên đùi chuyển qua hắn, hắn ngưng ngẫm mà lộ điểm bình tĩnh ở tai.

Nếu Thẩm Thương Hải lúc này ngừng đầu, sẽ phát hiện nam nhân ánh mắt thập phần nguy hiểm phức tạp, mang vài phần tìm tòi nghiên cứu, vài phần mỉa mai, vài phần trêu đùa, ánh mắt nhuộm huyết quang càng chớp động như mãnh thú bắt được con mồi đặc biệt. Đáng tiếc hắn chỉ lo cúi đầu sửa sang lại quần áo, cho nên hoàn toàn không biết bên người nam nhân dùng ánh nhìn chăm chú, sờn gáy gốc đang đặt ở trên người hắn..

Mặt trời lên cao, chiếu rọi ánh sáng chói chang lên đại đội nhân mã đang tiến lên phía trước.

Này hai ngày qua, Ung Dạ Vương lại lục tục gặp phải những tốp người quý tộc đang đi đến Băng Hải, đội ngũ càng ngày càng hùng dũng náo nhiệt tiến lên.

Ô Thuật Nạp thiết là một người thật sắc xảo, đêm đó tuy rằng bị Thương Tịch Tuyết quăng vào trong suối uống một bụng nước lạnh căng tròn, sau khi tỉnh rượu biết mình đuối lý, ngược lại cố ý hướng thẩm Thương Hải xin lỗi vì thất lễ. Bất quá hắn ở trong tay Thương Tịch Tuyết ăn không ít đau khổ nên đối với nam nhân cổ quái cũng có một chút kiêng kỵ, từ rày về sau hành trình đầu thúc binh sĩ chạy cách xa ba người Ung Dạ Vương.

Ngày hôm đó sau giờ Ngọ, Thẩm Thương Hải ngồi ở bên trong xe, tiệm nghe thấy bên ngoài tiếng người ồn ào, còn hỗn loạn những thanh âm vui mừng, xốc lên bờ liềm, nhất thời kinh người vì một mảng lớn ánh sáng lam hiện ra trước mắt.

Kia là hình ảnh đảo ngược của bầu trời giống như một bảo ngọc không tì vết lấp lánh nằm ngang được đất trời bảo bọc bên trong. Xa xa vài ngọn

núi bên trên là những mảng tuyết trắng, lúc mặt trời lặn ánh lên một cột ánh sáng trắng tuyết đẹp.

Những đám cỏ ở bên hồ, chẳng chịt nhiều lâu chiên to nhỏ màu sắc sắc sỡ. Thỉnh thoảng có vài kỵ sĩ mạnh mẽ quất tuấn mã chạy trên cỏ sau cuộc thi chạy bay lên mặt mù toàn bụi đất.

Ung Dạ Vương lắc chậm ngựa, phong trần mệt mỏi trên mặt cuối cùng lộ ra tí đăm đăm ý cười, quay đầu đối thăm Thương Hải nói: 「 ngày mai đó là đại lễ, chúng ta toan là vượt qua.」

Thăm Thương Hải ở Tây Vực cũng đợi không ít thời gian, lại vẫn là lần đầu nhìn thấy cảnh rậm rạp này.

Ngưng mắt nhìn kỹ, nhiều lâu chiên hoa lệ dựng cột cờ cao chót vót, các quốc kỳ nhiều màu sắc sỡ phấp phới bay trong gió, những lá cờ không cái nào giống cái nào tạo nên một quốc kỳ riêng cho mỗi bang tộc.

Cờ của Bán Nguyệt Quốc cũng ở bên trong.

Hắn nhẹ nhàng mà thở ra một hơi, lại có một chút như trút được cảm giác gánh nặng. Tâm tử ở chỗ sâu trong, kỳ thật cũng không nguyện sẽ cùng Phục Nghệ gặp lại, chỉ là vì Thương Tịch Tuyết mới đến đến nơi đây. Bất quá thấy tính nết của Tịch Tuyết, Thăm Thương Hải tự giác đem chính mình giấu ở trong xe ngựa không thấy bất luận kẻ nào, mới là thượng sách.

Lúc này cùng bọn họ cùng đường mấy đội nhân mã đã đều tự tìm chỗ hạ trại, việc bắt diệc nhạc hồ(câu này không hiểu). Ung Dạ Vương thản nhiên thúc xe ngựa đến bên bờ hồ chỗ không có người mới xuống xe, cùng Thương Tịch Tuyết đều tự cắm trại.

Sau mặt bánh xe lăn lộn, Hồng y nam tử kia cũng theo lại đây, cười nói: 「 bên kia nhiều người tranh cãi ồn ã, vẫn là nơi này im lặng.」 theo trong xe lấy ra lâu trại chần chiên, nhảy xuống xe, cách lâu trại Ung Dạ Vương không xa mà sắp xếp bố trí.

Ung Dạ Vương đoán không ra H ồng y nam tử đến Băng Hải không biết là có ý đồ gì, nhưng thấy hắn cố ý rời xa đám người, hiển nhiên không muốn hiển lộ hành tung, hắn trong lòng không khỏi vừa động. Bán Nguyệt Quốc cùng Trung Nguyên đang giao chiến, vài cái người Trung Nguyên không xa ngàn dặm tới Tây Vực tập hợp cùng đám quý tộc tham gia đại hội săn bắn, hay là thừa thời cơ quấy rối, thậm chí ám sát yếu nhân. Nghĩ lại những phỏng đoán của chính mình.

Nếu đối phương thật sự là thích khách, sẽ không còn mang theo đứa nhỏ, bất quá cũng có thể là dùng để che tai mắt..... Hắn trong lòng dăm điều, ánh mắt cũng hướng bên kia đúng lúc rèm được vén lên, hắn hít lại hai mắt đang muốn nhìn xem trong xe nam tử người mà thủy chung không lộ mặt tốt cùng là người phương nào.

Từ trong xe chui ra, lại là nam đ ồng ba bốn tuổi, linh hoạt nhảy xuống xe ngựa. Tóc dày dầy đặc dài tới hông, đen như ô đàn mộc, hai tròng mắt trong suốt, tuổi còn nhỏ mà đã tuấn tú phi phàm. Hắn xem trộm nhìn bên kia đang vui chơi lao tới đàn mã, khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo sự háo hức hưng phấn, bám trụ ống tay áo H ồng Y nam tử nói: 「 thúc thúc, ta cũng muốn đi cưỡi ngựa. 」

H ồng y nam tử cười một tiếng, nhu nhu đỉnh đầu nam đ ồng, khen: 「 có chí khí. Chờ thúc thúc làm xong việc, liền cho người mua thất Tiểu Mã câu giáo người cưỡi ngựa. 」

Nam đ ồng hoan hô một tiếng, nhảy nhót không thôi.

Ung Dạ Vương gặp đứa nhỏ đáng yêu này cũng không mà mỉm cười, bao nhiêu nghi vấn trong lòng đều tan biến. Thầm nghĩ mấy người này có lẽ là nghe nói có sự kiện, thuần túy đến xem náo nhiệt. Lại nghe H ồng y nam tử cách màn đối với phụ thân đứa nhỏ cười nói: 「 đừng quên so với người trước kia còn mạnh mẽ hơn người nhiều! Năm người bốn năm tuổi mỗi lần cưỡi ngựa đều là ta ôm người mà cưỡi ngựa, ha ha ha ha..... 」

「 a, người lại ngớ đến chuyện trước kia mà cười ta 」 thanh âm hoa lệ như Thiên Âm cười khẽ.

Ung Dạ Vương lại nghe vài câu, hai người kia bàn kể về những chuyện lúc xưa, hẳn liền không hề để ý tới.

TỊCH TUYỆT

Trần Ân

dtv-ebook.com

Chương 5

Edit: Tran Le

Beta: Thỏ TK

Chẳng bao lâu sau, bên hồ đã mọc lên ba cái lầu thẳng tắp. Hòeng y nam tử sau khi bận rộn xong liền bế đứa nhỏ đi về phía mọi người mua ngựa, mỗi năm đều có rất nhiều người tới đây tham gia Đại hội săn bắn, tất cả đều muốn ở trên lưng ngựa thi triển thân thủ, do vậy đều mang tới những con ngựa to khỏe với cước lực vững vàng, đào đâu ra một con la để mua. Hòeng y nam tử đảo mắt một vòng, cuối cùng chọn trúng một con bạch mã liền dắt về bên hồ cho nam đồng. Đứa trẻ kia vô cùng thông minh, chẳng mấy đã tự mình học được cách đi đều khiến ngựa.

Thẩm Thương Hải ngẩng trước cửa lầu neho mắt nhìn thân ảnh nhỏ nhắn đang đắc ý nắm dây cương, lại nhớ tới ba đệ đệ của mình trước kia đều ở trước mặt hắn đùa giỡn, học cưỡi ngựa, bắn cung, kiếm thuật... Mà giờ Nhị đệ, Tam đệ tro cốt đã tàn, Tứ đệ hiện không có tin tức. Kí ức đột nhiên dội về khiến khóe miệng hắn khẽ giương cao nụ cười, con người hắn dù có bao nhiêu lý tưởng xa vời nhưng đến cuối cùng đều muốn quay trở về Giang Nam cố trạch. Nhưng lúc này, hành trình trở về Giang Nam xem ra là không thể...

Hắn thoáng nhìn Thương Tịch Tuyệt người kia cũng đang nhìn xa xăm, thuận theo tầm mắt của Thương Tịch Tuyệt phía bên kia có một cái lầu vàng mảnh cửa da trâu tương đối lớn chiếm cứ, thị vệ tuần tra bên ngoài hết sức nghiêm ngặt, lá cờ màu xanh ngọc cũng giương cao hơn so với các ngọn cờ xung quanh, đón gió phới phới. Thì ra Vĩnh Xương quốc đã tới rồi, lần này có lẽ là Hạc vương gia?

Thẩm Thương Hải có phần dăm chiêu, nhưng thấy Thương Tịch Tuyết nhìn đến xuất thần, hiển nhiên là bị người cố quốc gọi lên kí ức cố hương. Thẩm Thương Hải cũng cảm thấy có phần chua xót, nam nhân này có thể vì hân mà đến mạng cũng không cần, lại không ngại buông bỏ tất cả, đến mức chỉ vì muốn cùng hân bầu bạn mà không nhận người thân. Dù trong lòng luôn tưởng nhớ cố quốc nhưng quyết không bao giờ ở trước mặt hân biểu lộ ra cảm xúc này. Đoạn tình cảm này, thế gian mấy ai có thể làm được?

Hiện tại bệnh cũ tái phát, lời nói và việc làm đối với hân đều lãnh đạm vô tình, khiến hân bắt đầu không ngừng tự trách bản thân. Cảm giác hồ thẹn dâng lên trong lòng, khẽ kéo cánh tay áo Thương Tịch Tuyết, thấp giọng nói “xin lỗi”, đáp lại là ánh mắt của Thương Tịch Tuyết. Thương Tịch Tuyết vẫn giữ vẻ mặt ngàn năm khó đổi, khó nắm bắt được đang nghĩ cái gì nhưng nghe thấy Thẩm Thương Hải không đầu không cuối nói một câu xin lỗi, ánh mắt trở nên kinh ngạc, nhìn chằm chằm Thẩm Thương Hải.

Thẩm Thương Hải bị hân nhìn đến lúng túng nhưng lại không dám tránh ánh mắt hân, vội nắm chặt cổ tay Thương Tịch Tuyết, dịu dàng lên tiếng “Tịch Tuyết, vô luận thế nào ta cũng sẽ không buông tay ngươi”.

Thương Tịch Tuyết nhíu chặt chân mày, nhìn bộ dáng kì quái của Thẩm Thương Hải đến nửa ngày cuối cùng gỡ móng vuốt của hân ra, ôn hòa nói “Tùy ngươi. Nhưng mà sau này ngươi cũng đừng hối hận.”

Ban đêm trên thảo nguyên có rất nhiều ngọn lửa trại, mọi người quây quần trò chuyện vui vẻ. Ung Dạ Vương nổi tiếng là người không thích tiệc tùng. Do vậy, chẳng ai dám qua mời ba người bọn họ tới góp vui. Hôm nay nam tử cùng Ô Thuật Nạp Na ban thưởng rượu thịt xong đã sớm trở về lâu riêng.

Thẩm Thương Hải nằm bên cạnh y lắng nghe tiếng gió bên ngoài khẽ vang, sóng biển dập dờn vỗ đá nhịp nhàng. Thương Tịch Tuyết ngồi ven biển đốt lửa phát ra hỏa quang rực rỡ, lúc sau cẩn thận đi đến bên Thẩm Thương Hải đang nằm ngủ, ánh mắt có chút dăm chiêu. Bàn tay bất giác vung ra, dịu dàng vuốt ve gương mặt Thẩm Thương Hải.

“Ân...” Trầ n Thương Hải đang say giấc cảm thấy trên mặt ngứa ngáy nhất thời thanh tỉnh, mở mắt. Bất ngờ trông thấy đôi mắt sâu như biển đang nhìn xoáy mình, Thương Tịch Tuyết không biết vì sao thoáng xuất hiện một tia ảo não, đột nhiên thu tay lại đứng dậy đi sang bên cạnh ngủ. Thẳ m Thương Hải ôm lấy gò má dường như vẫn còn lưu lại hơi ấm của người vừa r ồi, tim đập muốn bắn ra khỏi lồng ngực nhin không được bật cười. Tịch Tuyết kia rõ ràng thừa dịp hắ n đang ngủ đến trộm đậu hũ, bị hắ n phát hiện cũng không nên bày ra dáng vẻ lãnh khốc đi. Hắ n hoàn toàn không ngờ Thương Tịch Tuyết lại còn có dáng vẻ thất thố như thế.

Sáng hôm sau, Thẳ m Thương Hải bị tiếng cười huyền ảo bên ngoài đánh thức. Sau khi chỉnh trang bước ra l ầu, dương quang đã chiếu sáng cao nguyên, thảo sắc. Đám mây tuyết trắng tinh thông vạn lí phập ph ồng dề n đang trên cao phản ánh xanh biếc xuống hồ bạc, tựa như có vô số tuyết liên đang bơi lội trong nước. Trung tâm thảo nguyên là một tòa đài, phía dưới có mấy người đang ng ồi. Ung Dạ vương bất ngờ xuất hiện trong đoàn, bên cạnh hắ n còn có một nam tử ăn mặc hoa lệ, trên mặt đeo mặt nạ hoàng kim. Trầ n Thương Hải vừa trông thấy người nọ đã có thể xác định chính là Hạc vương gia của Vĩn h Xương quốc, hắ n theo bản năng quay lại nhìn l ầu trại của mình, Thương Tịch Tuyết vẫn chưa ra xem nào nhiệt. Hắ n nhớ trước kia ở trong Vĩn h Xương Cung, Thương Ngâm Hạc vẫn luôn đối với hắ n đầy địch ý, do vậy li ền hòa vào đám đông bên ngoài, tránh để Thương Ngâm Hạc nhận ra mà sinh nhie ều rắc rối.

Lúc này trên đài cao có vài người bắt đầu nói chuyện, Trầ n Thương Hải đứng xa không nghe rõ, bèn hỏi mấy người bên cạnh đang cao hứng phấn chấn mới biết đại hội này do các quốc gia Tây Vực thay nhau chủ trì, lần này đến phiên Vĩn h Xương quốc làm chủ. Những người đứng trên đài cao đều là các trọng tài được cử ra giám sát đấu hội. Sau một màn ca vũ, những người tham gia thi đấu đều luân phiên lên sân khấu. Điều dương, đua ngựa, xạ tiễn ... Các tuyển thủ đều xuất trận thu hút được vô số người xem lớn tiếng reo hò. Trầ n Thương Hải ng ồi trên xe lăn bị đám người phía trước che khuất tầ n mắt, cái gì cũng không nhìn thấy, nghe xong một lát, thấy nhàm chán tự động lăn xe rời đi, bỗng phía sau vang lên tiếng cười hào sảng “Thì ra người đã ở đây”.

Hồng y nam tử đầu đội đầu lạp bước đến, nam đồng kia ngẩng trên cổ hần ráo riết nhìn xung quanh xem náo nhiệt, mặt mày vô cùng hớn hở.

“Ta đang chuẩn bị trở về” Thẩm Thương Hải nghiêng xe lăn.

Hồng y nam tử nhìn quanh bốn phía xác định được sự tình, gật đầu “Người như vậy chắc chắn là cái gì cũng không nhìn thấy, có muốn ta đưa người vào? Đúng rồi, bạn của người đâu? Hần thương thế hẳn đã tốt rồi, sao không đến giúp người?”.

Thẩm Thương Hải xấu hổ cười cười “Hần không thích náo nhiệt”.

Nam tử kia à lên một tiếng sau đó trầm ngâm ” Ta đoán hẳn nhất định có tâm bệnh, sợ dĩ không muốn ra ngoài chạm mặt ai đó thôi”.

Thẩm Thương Hải không nhìn ra người này bên ngoài tùy tiện như vậy lại có ánh mắt sâu sắc đến thế, lại nghĩ tới lời Tịch Tuyệt ngày đó đã nói, tâm dao động rất nhiều “Các hạ nói, đối tốt với bằng hữu, bằng hữu sẽ đối tốt với ta, là thật?”

Hồng y nam tử chưa mở miệng thì đứa trẻ đã giòn già nói: “Phụ thân có thể trị thì nhất định sẽ trị, phụ thân lợi hại nhất!” con mắt đen láy lấp lánh đảo vòng bĩ thêm một câu “Thúc thúc cũng lợi hại nhất!”.

“Tiểu gia hỏa, cái gì người cũng có thể nói” Nam tử kia bật cười, sau đó nói với Thẩm Thương Hải: “Nếu không nắm chắc ta sẽ không đáp ứng bừa. Chẳng qua bạn của người có một khối thai kí sinh quá lớn, muốn trừ bỏ phải lột da thay mới, cũng không quá nguy hiểm. Chỉ có điều hẳn có đồng ý hay không”.

Nghe nói phải lột da, Thẩm Thương Hải không khỏi lo sợ bất an. Hần biết có nhiều y thuật cổ quái, cũng gặp qua không ít những thứ ly kỳ huyền diệu nhưng lần đầu nghe thấy có lột da thay mới, thực khó có thể tưởng tượng. Huống chi đó còn là da mặt của Thương Tịch Tuyệt, liên quan đến ngũ quan nếu sơ xuất có thể nguy hiểm đến tính mạng, hẳn cũng không dễ dàng thay Thương Tịch Tuyệt quyết định: “Đi đâu này... phải hỏi qua hẳn mới được, Thương Hải trước xin tại ờn quý hữu”.

Hắn khách khí cúi người cảm tạ từ biệt hòng y nam tử rồi chậm rãi trở về.

Thương Tịch Tuyết đang ngồi xếp bằng trong lầu trại, nghe thấy tiếng động, giương mắt lạnh lùng: ” Sao thế? Không gặp được Phục Nghệ nên thất vọng trở về?”.

Thẩm Thương Hải thông dong mỉm cười: ” Người nghĩ quá nhiều rồi, ta chỉ ra ngoài hít thở một chút. Người nếu không thích, ta sẽ không đi nữa”.

Hắn nhìn trộm nét mặt Thương Tịch Tuyết rồi nói tiếp: “Người không phải là đang muốn chúng ta đi nói với Ung Dạ vương một tiếng rồi sau đó trở về Ung Dạ tộc đấy chứ?”

Thương Tịch Tuyết vốn định mượn cơ hội giễu cợt hắn vài câu không ngờ hôm nay Thẩm Thương Hải lại dừng dừng chẳng quan tâm đến lời chế giễu của hắn, ngược lại khiến hắn giống như đang tấn công một cục bông vô chi vô giác chẳng có tí lực. Hắn hừ một tiếng từ chối cho ý kiến.

Thẩm Thương Hải lần này đi xa sợ đường xá xa xôi dễ khiến nhàm chán sinh bực mình nên cố ý mang thêm chút giấy mực để dành tiêu khiển dãn. Thời điểm này nhàm chán không có việc làm mới nhớ đến lần trước nhận lời giúp người thợ rèn ở Lý tộc cải tiến ống bễ nên đem giấy đặt lên đùi tùy tiện vẽ theo hứng. Hắn mãi mê tu chỉnh quên cả thời gian, cũng chẳng biết bao lâu, đợi cho đến khi cảm thấy đói bụng thì đã qua buổi trưa. Lúc này bên ngoài tiếng reo hò ngày một lớn, thi đấu dường như đang ở hồi gay cấn. Một trận đình tai nhức óc dội vào khiến Trần Thương Hải ở trong lầu bị dao động, bên ngoài thấp thoáng thấy ngàn kị binh đang chạy tới. Ban đầu dao động vô cùng mạnh mẽ nhưng rồi đột nhiên tĩnh lặng trở lại, cười lạnh: ” Thật quá phô trương, hẳn Phục Nghệ đã đến rồi”.

Thẩm Thương Hải hơi chấn động, trong gió thổi đến tiếng nói chuyện của đám người bên ngoài “Xạ Nguyệt vương đến, ta còn nghĩ Xạ Nguyệt vương đang giao chiến cùng với Hạ Lan Hoàng, sẽ không đến đây!”.

“Vội đến mấy thì cũng không thể bỏ qua sự kiện Tây Vực lần này mà!”
Mấy người khác phản bác.

Quả nhiên là Phục Nghệ! Thâm Thương Hải nhất thời trong lòng bối rối chốc lát sợ đến phát run, cuối cùng bỏ đi tạp niệm, đặt bút xuống, lạng lẽ đi tìm lương khô.

“Tuyệt Tịch, người có đói bụng không?”

Hắn đưa miếng thịt bò đưa cho Thương Tịch Tuyệt nhưng y không nhận, chỉ liếc qua rồi chậm chạp nói: “Người không ra ngoài gặp Phục Nghệ?”. Xét cho cùng Thương Tịch Tuyệt vẫn là vì hũ giấm chua năm xưa mà trở nên cáu kỉnh.

Thâm Thương Hải bất đắc dĩ lắc đầu mỉm cười, đem lương khô nhét vào trong tay Thương Tịch Tuyệt.” Ta đã nói sẽ ở cạnh người cả đời, người đừng nghĩ nữa! Huống hồ Phục vương cũng chẳng thích ta, ta với hắn thật sự chẳng có gì cả”.

Thương Tịch Tuyệt trong lòng vẫn còn hoài nghi nhưng cũng không nói ra miệng, lạng lẽ tiếp nhận lương khô.

Hai người bắt đầu ngồi ăn, bên ngoài có tiếng bước chân đi đến, nam đồng oán giận nói vọng vào “Thúc thúc, ta muốn xem bọn họ giao đấu!”.

Hồng y nam tử cười lớn “Bọn họ hiện tại có đấu nữa đâu, thúc thúc kể chuyện xưa cho người nghe, ngày mai lại mang người đi xem tiếp”.

Đứa nhỏ đành ngoan ngoãn nghe lời.

Khi Thâm Thương Hải bắt đầu tiếp tục ăn thì tiếng bước chân từ xa lại vọng đến lần thứ hai, đúng là không nên đứng trên đài cao nhìn Ung Dạ vương. Gương mặt Thương Tịch Tuyệt thoáng chốc phủ một tầng băng sương, thập phần tuấn lãng hướng Trầm Thương Hải nói “Phục Nghệ đến rồi, đang ở du thuyết cùng quý tộc các nước lân cận kết minh, liên thủ xuất binh cùng đánh Hạ Lan Hoàng Triêu, sau này phân chia lãnh thổ Trung Nguyên”.

Thẩm Thương Hải rùng mình, lúc trước hắn cũng đoán được phần nào mưu đồ mang quân Xạ Nguyệt quốc tiến đánh Trung Nguyên của Phục Nghệ nhưng không ngờ là thật.

“Bọn họ đồng ý bắt tay với nhau sao?”. Tuy rằng miệng hỏi nhưng trong lòng hắn cũng sớm có đáp án. Ở Tây Vực, các cường quốc như Xạ Nguyệt, Vĩnh Xương giống như Thiên Lôi chỉ đâu đánh đó, Phục Nghệ nếu vung tay một cái, người người thuận theo hắn nhất định nhiều như mây.

Ung Dạ vương thần nhiên gật đầu “Xạ Nguyệt quốc đã liên tiếp công phá các quan ải của Hạ Lan triều, sĩ khí rùng rục. Các nước có thể cùng nhau chia một chén nước, tự nhiên sẽ chẳng ai ngu ngốc cự tuyệt. Hiện bọn họ đang vội vàng uống máu kết minh, đề cử thủ lĩnh. Ung Dạ đơn bạc lại không nghĩ đến tranh đoạt hèn thủ”.

“Vậy còn Vĩnh Xương?” Thương Tịch Tuyết đột nhiên lên tiếng, Ung Dạ vương ngạc nhiên trộm nhìn hắn một cái, đoạn nói “Ta thấy Thương Ngâm Hạc hắn vốn không có chủ kiến, nói cần cân nhắc thêm rồi mới quyết định. Hắn nói Phục Nghệ trước kia suýt chết trong Vĩnh Xương cung, cho nên hai nước đã sớm kết thâm cừu đại hận. Xạ Nguyệt quốc trước mắt đang đối phó với Hạ Lan triều nên tạm thời không đụng binh với Vĩnh Xương quốc, chờ chiến sự ở Trung Nguyên kết thúc cũng khó nói trước. Vĩnh Xương nên nghĩ kế sách đối phó với sự trả thù của Xạ Nguyệt sao cho tốt mới là chính sự. Hai nước nếu cùng trở mặt chỉ e cả Tây Vực vĩnh viễn không có ban ngày”.

Thương Tịch Tuyết bặm môi, tinh thần vô cùng khẩn trương. Trầm Thương Hải biết hắn đang lo lắng cho vận mệnh của Vĩnh Xương quốc, nhẹ nắm tay Thương Tịch Tuyết vốn muốn nói với hắn vài lời an ủi nhưng nghĩ hắn trước kia cùng Phục Nghệ có qua lại, do sợ bất cẩn nói đi đâu không nên nói cùng khiến cho tâm trạng Thương Tịch Tuyết trầm trọng hơn, nghĩ vậy đành ngoan ngoãn tiết kiệm ngôn từ của mình. Ba người thoáng chốc đầu trở nên im lặng. Không biết qua bao lâu, tiếng xe ngựa gấp gáp vọng đến phá vỡ im lặng.

Tướng sĩ Xạ Nguyệt quốc cũng chọn ven hồ làm nơi dựng trại, bọn họ nhanh chóng dựng lều, không bao lâu sau thì hơn mười tòa doanh trướng to nhỏ nhanh chóng mọc lên. Ai ~~~ cái này có tính là oan gia ngõ hẹp không?

Thẩm Thương Hải âm thầm quan sát sắc mặt Thương Tịnh Tuyết càng ngày càng âm trầm chỉ cảm thấy đau đầu, thôi nói chính mình cũng mệt rồi, tự đi chợp mắt hay là cùng Thương Tịnh Tuyết mau chóng khởi hành, rời xa chốn thị phi này. Hắn suy nghĩ thận trọng, trần trọc hồ lâu mới từ từ thiếp đi, đến khi tỉnh lại đã thấy trong trướng có một đồng lửa giống như ngọn nến, thì ra là đã hoàng hôn.

Thương Tịnh Tuyết cùng Ung Dạ vương không có ở đây. Thẩm Thương Hải khẽ nhìn lướt qua thấy túi nước cùng cung tên đều ở đây, vậy có nghĩa là Thương Tịnh Tuyết không có đi săn cũng không đi múc nước, hắn lập tức trở nên hoảng hốt, lặn chiếc xe ra trướng mũi thuyền.

Mặt trời đã khuất sau núi tuyết đem dãy núi đổ xuống từng tầng kim hồng sắc. Mặt trăng vừa mới mọc, xa xa, lửa trại hừng hực, đâu người đông nghịt đang hát vang chè chén, ca múa vang trời, so với tối hôm qua còn náo nhiệt hơn gấp bội. Hắn trong bóng chiều tìm kiếm thân ảnh Thương Tịnh Tuyết, kiếm một vòng cũng không có kết quả. Ánh mắt cuối cùng không tự chủ rơi ở danh trướng màu vàng gần đó. Bên ngoài có rất nhiều thị vệ mang binh khí liên tục tuần tra, có thể khẳng định Phục Nghệ đang ở bên trong.

Hắn cùng Phục Nghệ giờ phút này cách nhau bất quá là trăm bước, nhưng Thẩm Thương Hải hiểu rõ mình cùng người nọ cho dù có gặp lại cũng đã trở nên xa lạ. Hắn than nhẹ, tính xoay người định trở về thì thấy có một người đàn ông đánh xe ngựa chạy qua. Xe ngựa một đường thẳng đến doanh trướng của Phục Nghệ.

“Người là ai? Mau dừng lại!!” Thị vệ bốn phía mặt mũi biến sắc, đao kiếm rút ra khỏi vỏ tiến lên chặn xe ngựa.

Hồng y năm tử cao giọng cười to, không hề đặt những người kia ở trong mắt ngược lại còn vung một roi thúc xe ngựa hướng vương trướng

chạy đến. Bọn thị vệ lớn tiếng quát mắng, múa may binh khí bổ về phía vó ngựa, chưa đến gần thùng xe đã có 2 liềm sắc bén cuốn gió phóng ra. Bọn thị vệ cả kinh ngay cả kinh khiêu cũng không phát ra, tựa như đồng lá khô bay ngược lại. Hông y nam tử này đúng là đến phục kích Phục Nghệ! Trầm Thương Hải hoảng sợ tiếp viện, xe ngựa kia không coi ai ra gì một đường lao thẳng vào lầu trại.

“Lớn mật!” Trong trướng vang lên tiếng quát rống giận, giữa chừng lại quàng quác gián đoạn, Trầm Thương Hải nhanh chóng quảng cánh buồm ra đón, lại bị đánh bay khỏi trướng, ngã xuống nền cỏ. Tim hắn lúc này nhảy loạn nhưng không hề nghe thấy tiếng kêu thảm thiết trong trướng tượng. Bên trong lầu trại trở nên im ắng không tiếng động. Cuối cùng một giọng nói trầm thấp run rẩy lên tiếng “Là người...”.

Phục Nghệ lên tiếng làm Thâm Thương Hải vừa khiếp sợ, cuống hỉ, thống khổ, hỗn loạn...nhìn không được khẽ lẫn bánh xe lùi lại hai bước phân rõ ranh giới, nghe thấy Phục Nghệ quát hai tiếng “Vô Song” làm Thâm Thương Hải như đóng băng tại chỗ, suy nghĩ trở nên mù mịt.

“Là ta...”

Cái âm thanh hoa lệ kia từ từ bay đến mũi thuyền giống như đem không gian xích lại một chỗ. Thâm Thương Hải chau mày, thì ra chủ nhân của hai cái thủy chùy phóng ra từ xe ngựa kia là Vô Song công tử. Không phải sau khi Phục Nghệ trúng tên, hắn nói chuyện cũ không tính toán nữa hay sao?

TỊCH TUYỆT

Trần Ân
dtv-ebook.com

Chương 6

Edit: Tran Le

Beta: Thỏ TK

Các binh sĩ đi theo đã được báo động, bèn đổ xô nhau chạy đến cứu giá, nhưng Phục Nghệ lại lớn tiếng trách mắng: “Bổn vương không sao, tất cả các người lui xuống!”

Mọi người nhìn nhau, không dám cãi lệnh vương, chỉ biết vâng vâng dạ dạ quay trở về, Thi Nha cùng một tốp thị vệ phải ở lại ổn định lại quân binh. May mắn thay, ngoại trừ trên mặt có vài vết thâm tím, không có ai bị trúng tên của xạ thủ, mạng sống không bị đe dọa. Lúc này, rèm cửa được nhắc lên, hồng y nam tử ôm một nam đế đang sải bước ra ngoài.

Không có lệnh của vương, mọi người không dám tiến lên ngăn cản, vì vậy mà mở đường cho y. Thi Nha nhận ra hình dáng của hồng y nam tử, từ đám người tách ra: “Hạ Lan Hoàng, ngài đến đây để làm gì?”

Hồng y nam tử chỉ ở sau bức màn cười lớn một tiếng, mắt quét về phía Thi Nha, rồi cất bước đi về phía Thẩm Thương Hải. Từ trên cao nhìn xuống gương mặt có phần nhợt nhạt của Thẩm Thương Hải, y nói: “Ta quên cho người biết, trong người người không có nội lực hộ thân, cho nên khi ta và bằng hữu trò chuyện, ta sợ sẽ đả thương người, vì vậy tốt nhất là người hãy tránh xa một chút.”

Thẩm Thương Hải gượng cười, tự hiểu được rằng người trước mắt này chính là cừu nhân của Phục Nghệ. Thời điểm hai nước đang giao tranh mà vị Hạ Lan Hoàng bên cạnh lại không mang theo bất cứ binh sĩ nào, một mình lên vào Tây Vực, chính là có chút thiếu thận trọng. Nhưng mà Vô Song công tử kia “Vô Song công tử vẫn còn sống, tiếc là Phục

Vương lại nghĩ y đã chết dưới mũi tên của người, quyết trả thù cho y. Nếu trước đó Vô Song công tử xuất hiện, có lẽ sẽ không dẫn đến việc hai nước giao tranh.” Thỉ Nha khẽ cười.

“Người thực sự biết chuyện này?” Nam tử hơi giật mình, sau đó lúng túng ho một tiếng: “Vô Song cùng ta đến đây, cũng là để thuyết phục Xạ Nguyệt quốc rút quân.”

Bất quá Vô Song có thể thuyết phục được Phục Nghệ rút quân hay không, Thỉ Nha không dám hy vọng nhiều. Phỏng đoán sau khi Phục Nghệ gặp được hai người họ, không chắc sẽ sinh lòng đố kỵ, nhưng chắc chắn sẽ không cho bọn họ dễ dàng rời đi. Thỉ Nha cùng Thẩm Thương Hải đặc biệt nhiều tâm sự, trong một khắc chìm trong trầm mặc, vương bên trong trướng chung quy vì tiếng hô hoán của Vô Song công tử mà bước ra: “Hồng trân

“Đến!” Hồng y nam tử vì tiểu* đáp lại, sau đó đi đầu khiến xe ngựa đi ra ngoài, chậm chậm rời khỏi trướng bồng.

(* Vi: tình vi/thâm thúy; Tiểu: cười)

Thẩm Thương Hải chỉ biết chăm chú nhìn theo bóng dáng to lớn của chiếc xe ngựa đang dần rời xa vương trướng. Dưới ánh trăng thanh lãnh, ánh mắt Phục Nghệ nhìn chăm chăm vào chiếc xe rời đi, màu lam trong mắt sâu sắc hơn bao giờ hết, hiện lên thật nhiều những cảm xúc phức tạp mà Thẩm Thương Hải chưa bao giờ thấy qua.

Có hoan hỉ, có bi ai, cùng một chút u sầu và nhẹ nhõm. Cho đến khi xe ngựa rẽ hướng, khuất khỏi tầm mắt, Phục Nghệ cuối cùng cũng thu hồi ánh nhìn, lặng lẽ nhìn vào một bên của xe lắn.

“..... Người..... Người thật sự nhớ hết tất cả mọi thứ.” Lúc trước khi nghe Phục Nghệ gọi tên Vô Song, trực giác cho y biết Phục Nghệ không hề mất đi trí nhớ.

“Đúng.” Đã bị nhìn thấu, Phục Nghệ cũng không giấu diếm nữa, trầm giọng nói: “Ta tỉnh dậy sau khi bị trúng tên, chỉ vì vết thương khá nặng,

nên thần trí có chút hồ đồ, Thỉ Nha bọn họ lại ngỡ rằng ta không nhớ được chuyện cũ, tất cả bèn thay ta vui mừng.”

Nhưng nghĩ đến trường hợp hiện giờ, gương mặt góc cạnh, phân minh của Phục Nghệ lại nổi lên một mặt cười tự giễu: “Ta chỉ đơn giản là Thuận Thủy Thôi Chu*, đem quá khứ bấy lâu nay ôm kín trong lòng triệt để quên đi, để cho bọn họ bớt vì ta mà quan tâm lo lắng.”

(*Nghĩa là đẩy thuyền xuôi dòng nước, kiểu như thuận theo thời thế)

“Phục Vương định đoạt, chuyện đó thật sự đã xảy ra.....” Thẩm Thương Hải còn nhớ lại ngày đó trên sườn núi cùng Phục Nghệ đối mặt, Phục Nghệ đã cư xử như một người xa lạ, trong mắt hoàn toàn không có sự tồn tại của y. Tuy tâm trí y đã thông suốt, nhưng cũng không tránh khỏi buồn lòng. Phục Nghệ tự nhiên hiểu được Thẩm Thương Hải đang lẩn tránh, lam mầu tối sầm, trầm mặc một hồi mới lên tiếng: “Như thế đối với ngươi, có lẽ là cách tốt nhất. Thẩm Thương Hải, ta hôm nay nghe Ung Dạ Vương kể về sự tình giữa ngươi và Thương Tịch Tuyết, vì bệnh tình của hắn, ta và ngươi không nên gặp mặt nhau nữa.”

Thẩm Thương Hải mặc dù không đồng tình với hành động của Phục Nghệ, nhưng sâu trong thâm tâm, y biết Phục Nghệ thực sự đúng. Y cuối cùng thở dài một hơi, nở nụ cười bình tĩnh nói: “Dù sao đi nữa, Thương Hải vẫn còn phải tạ ơn cứu mạng của Phục Vương hôm nay tại Vĩnh Xương cung.”

Lời còn chưa nói xong, bỗng nghe đằng sau phát ra tiếng gầm gừ giận dữ. “Tịch Tuyết?” Thẩm Thương Hải quay đầu, phát hiện Thương Tịch Tuyết đang hung hăng tiến lại gần, đôi mắt ngập tràn hơi nước mang theo nội hỏa, y bất giác thẩn thán khổ —— Nhìn biểu hiện lần này của Thương Tịch Tuyết, nam nhân khẳng định đã muốn đại phát lôi đình* rồi.

(*Quanh người mây đen vần vũ, sấm chớp ầm trời, cùng nghĩa với nổi trận lôi đình)

Tính khí nóng nảy của tên Thương Tịch Tuyết này, so với miêu tả trước đó của Ung Dạ Vương dường như còn lớn hơn. Phục Nghệ đưa mắt nhìn,

chỉ biết lắc đầu, bước ra ngoài.

Thương Tịch Tuyết bước nhanh đến, khiến cho Thẩm Thương Hải phải lùi về sau, vươn tay chế trụ tóc của y, Thương Tịch Tuyết gần mạnh từng tiếng: “Thẩm Thương Hải, hôm nay người đã hứa với ta là sẽ không đi ra ngoài, ta vẫn luôn tin tưởng người, kết quả ta chỉ vừa ly khai, người đã lên chạy đến chỗ của Phục Nghệ. Cái miệng này của người, rốt cuộc có bao nhiêu lời là thật?”

Thẩm Thương Hải da đầu bị kéo đau, miễn cưỡng nói: “Người hiểu lầm rồi, ta thực sự đi ra ngoài để tìm người, nhưng tình cờ gặp được Phục Vương, ta —— ngô...”

Nam nhân đột nhiên tháo bỏ chiếc mặt nạ có phần ngọt ngào, môi mãnh liệt hôn xuống, ngăn lại lời nói của y trong cổ họng.

“Um ngô ——” Trước mặt Thẩm Thương Hải là gương mặt phóng đại của Thương Tịch Tuyết, cảm giác được lực đạo của nam nhân càng lúc càng tăng dần khiến môi y đau rát, đầu lưỡi ngang ngạnh cạy mở khớp hàm của y, ở trong khoang miệng của y mà ra sức xâm chiếm.

Thẩm Thương Hải không khống chế được có chút run sợ, hai tay gắt gao nắm chặt y phục của Thương Tịch Tuyết, cố gắng để ngăn chặn sự chiếm đoạt của nam nhân này. Lúc hai người còn ở Ung Dạ Tộc, mặc dù chắc chắn rằng đã rất dịu dàng, Thương Tịch Tuyết vẫn đối với y ân cần chiều cố, bọn họ không dám làm gì quá trớn, nhiều lắm cũng chỉ là ôm ấp thân mật, sau đó thả xuống nụ hôn nhẹ nhàng như gió xuân, nhưng chỉ dám ở bên ngoài tiếp xúc. Từ đó đến nay chưa bao giờ dám hành động tùy tiện bừa bãi.

“Không....” Y vì muốn xoa dịu nam nhân đang nổi giận, từ từ hé miệng, để mặc cho hắn xâm nhập. Lập tức mọi góc ngách trong khuôn miệng y bị hơi thở nóng bỏng của hắn lấp đầy. Chất lỏng trong suốt như sợi chỉ bạc không thể ngăn cản theo khoe môi dần trượt xuống. Đến khi Thẩm Thương Hải tưởng rằng mình sắp nghẹt thở, Thương Tịch Tuyết cuối cùng cũng đứng lên, buông tha cho y.

Thẩm Thương Hải cả người nhiễm hồng một mảng, hai mắt ngập sương, miệng vì thở gấp mà mở lớn, trống ngực đập thình thịch, hai tay giữ chặt thành xe lăn, nếu không y sẽ té xuống đất. Bình sinh đây là lần đầu y trải qua việc như thế này, nguyên lai lại khơi dậy dự vọng từ lâu ngủ quên trong cơ thể.

Một nụ hôn này, cũng có thể khiến cho y mất kiểm soát. Thương Tịch Tuyết nhắm mắt, nhìn cánh môi của Thẩm Thương Hải vì bị thô bạo cưỡng hôn mà sưng tấy, đỏ tươi mền mại như cánh hoa, khiến cho cơn giận của hắn cũng dịu đi không ít. Nhưng nhìn một lúc hắn lại cảm thấy một trận miệng khô lưỡi khô. Hắn biết điều này là đại diện cho cái gì, nhưng bây giờ, hắn chưa định tiếp tục.

Hít thật sâu ổn định lại thần trí, tay Thương Tịch Tuyết vẫn còn nắm chặt cằm của Thẩm Thương Hải, lạnh lùng lên tiếng: “Ta không muốn người cùng Phục Nghệ phát sinh ra bất cứ vấn đề nào, trong những ngày này, nếu như người còn cùng hắn hàn thuyên tâm sự, ta liền đem tay người phe đi, để người không đẩy xe lăn được nữa, xem người làm sao đi gặp hắn!”

Nghe giọng điệu của Thương Tịch Tuyết không phải là đang dọa suông, Thẩm Thương Hải thần trí chưa khôi phục chợt trở nên tỉnh táo, bắt đầu cảm thấy hối hộp, sắc hồng trên mặt lui dần, để lộ ra khí sắc nhợt nhạt.

Y cắn môi, còn đang muốn biện bạch, chợt Thương Tịch Tuyết quay lưng, cách trưởng bình hướng về phía phòng của Phục Nghệ, cười lạnh: “Thẩm Thương Hải, lời này ta chỉ nói một lần, người phải nhớ cho kỹ, nếu không, người cùng Phục Nghệ, ta sẽ không bỏ qua đâu. Hừ! Dù sao ta cũng thấy tên Phục Nghệ đó càng ngày càng không vừa mắt.”

“Tịch Tuyết, người đừng sinh sự nữa....” Thẩm Thương Hải cười khở lên tiếng mong rằng Thương Tịch Tuyết sẽ bình tĩnh trở lại, ánh mắt vô ý bắt gặp được tay Thương Tịch Tuyết đang nhẹ nhàng chuyển động, nhất thời thanh âm của y bị chặn cứng nơi cổ họng.

Nam nhân bên ngoài tay áo đang dùng ngón trỏ làm một động tác khá lạ, giống như đang đào một thứ gì đó. Một hình ảnh quen thuộc như dòng điện

xẹt qua, nhanh chóng len lõi vào trong tâm trí của Thẩm Thương Hải ——

“..... Đôi mắt của Phục Nghệ cùng mẫu thân đã qua đời của hắn, cũng là cô mẫu của bốn vương, có vài phần tương tự. Bốn vương khi còn bé, thích nhất là đôi mắt xinh đẹp của cô mẫu, thật không may, nàng bị gả vào Xạ Nguyệt quốc, sau khi sinh hạ Phục Nghệ không được bao lâu thì chết. Bốn vương vô cùng đau lòng, nhưng may mắn thay, Phục Nghệ cũng có đôi mắt màu lam.....”

Vĩnh Xương Vương bên cười, bên lại dùng chân, tưởng tượng mình đang giẫm lên con người của Phục Nghệ mà ra sức nghiền nát, ngón tay vô thức cong lại như thể đang móc mắt của Phục Nghệ.

Hành động đó và lời nói ban nãy của Thương Tịch Tuyết, nhất mô nhất dạng*, một chút cũng không sai. Thẩm Thương Hải cả người như đóng băng, ngay cả đôi chân cũng thấy lạnh buốt, hít thở không thông. Nam nhân trước mắt này, chính là Vĩnh Xương Vương!

(*Mô: khuôn – mô hình; Dạng: hình dạng)

Chẳng trách dạo gần đây hắn hành động cổ quái, đối với y chất chứa đầy hoài nghi. Thật sự y đã từng nghĩ qua, từ lúc vị Vô Song công tử đó xuất hiện, dùng ngân châm giải cứu cho Thương Tịch Tuyết, có lẽ cũng chữa lành bên trái tim đã chết của hắn, làm cho Vĩnh Xương Vương tỉnh dậy, sau đó hắn không còn đối đãi ôn nhu với y như Tịch Tuyết.

Y bỗng cảm thấy nực cười, vậy mà bao nhiêu ngày nay y vẫn một mực nghĩ rằng nam nhân này là vì bệnh tình tái phát mà trở nên khó chịu, luôn luôn ngang ngược thô bạo. Nghĩ đến việc khi nãy mình cùng hắn hôn môi, Thẩm Thương Hải cảm thấy như có con rắn độc nhỏ đang bò loạn khắp cơ thể, đến cả ngón tay cũng không kiềm chế được mà run rẩy dữ dội.

“Tại sao lại không nói gì hết vậy?” Thương Tịch Tuyết quay đầu lại nhìn Thẩm Thương Hải, bất ngờ nở nụ cười: “Người còn sợ cái gì nữa?” Hắn lúc này nhìn rất ôn tồn, nhưng trong mắt Thẩm Thương Hải, hắn còn khủng khiếp hơn ác ma.

Thẩm Thương Hải cố gắng để cho mình bình tĩnh lại, y bây giờ đang trong tình thế nguy cấp, chỉ có thể tạm thời giả vờ như cái gì cũng chưa phát hiện, vậy mới là chính sách tốt nhất. Y miễn cưỡng cười cười, rồi cuộc cũng tìm lại được giọng nói của mình: “Tịch Tuyết, ta nghe lời người, sau này sẽ không đi gặp Phục Vương nữa.”

“Được, ta tin người thêm lần này.” Thương Tịch Tuyết nâng tay, chạm vào hai vết thương nho nhỏ trên môi của Thẩm Thương Hải do khi nãy bị hấn gặm cắn mà thành.

Cảm giác từ tay của hắn truyền đến môi lạnh lạnh, Thẩm Thương Hải cau mày: “Ta đại khái là đã ra gió quá lâu rồi, cảm thấy có chút không thoải mái, ta muốn đi nghỉ sớm.”

Lần đầu tiên y chủ động nói chuyện với Thương Tịch Tuyết. Chỉ là đả kích này là quá lớn với y, khiến cho y muốn nhanh chóng tránh mặt Thương Tịch Tuyết. Nam nhân thờ ơ liếc y một cái, gì cũng không nói. Lửa giận bốc lên, hai tay phát ra tiếng răng rắc nhẹ nhẹ.

Thẩm Thương Hải ngẩng yên một chỗ, có thể nghe thấy Thương Tịch Tuyết đang từng chút từng chút tiếng đến gần, y nhắm mắt, tâm dần lạnh đi.

Vĩnh Xương Vương từng ôm hận với mình, cho nên nếu như hắn trút giận lên người mình thì bản thân cũng không lấy làm lạ. Nụ hôn này, không ngoài dự kiến cũng rất thô bạo.

Thẩm Thương Hải định bụng ngày mai sẽ nói cho Ung Dạ Vương về chuyện này, tuy nhiên ngay cả khi Ung Dạ Vương biết được rồi, thì họ phải làm gì đây? Giống như ngày trước, nhắm vào tim của Vĩnh Xương Vương mà đâm xuống, buộc hắn ở trong cơ thể của Thương Tịch Tuyết chìm vào giấc ngủ nữa sao?

Sau đêm phát hiện ra chân tướng của Thương Tịch Tuyết, từ lúc đó trở đi, Thẩm Thương Hải đã xác định tâm ý của mình, y không muốn nhìn thấy Thương Tịch Tuyết phải chịu bất kỳ thương tổn nào nữa. Sinh ly tử

biệt, chịu một lần là đủ rồi. Tiếng bước chân bên ngoài cắt đứt dòng suy nghĩ miên man của y.

Nghe được tiếng nói của người bị ngăn ở ngoài cửa, Thẩm Thương Hải có hơi ngạc nhiên, —— người đó chính là Thương Ngâm Hạc.

“Trước khi người đi còn đến doanh trại của ta để lại lời nhắn, muốn ta đến gặp người, là có chuyện gì để nói?” Thương Ngâm Hạc ở sau chiếc mặt nạ vàng nhẵn mịn. Từ nhỏ đến lớn, Thương Ngâm Hạc chỉ nghe lời Thương Tịch Tuyệt.

Trẻ em hoàng tộc tin rằng, không chỉ có huyết thống họ hàng, mà thực lực cũng rất quan trọng. Đối với những chuỗi ngày tự giam cầm bản thân của huynh trưởng vì trong cơ thể xuất hiện thêm một người, Thương Ngâm Hạc rất tức giận, nếu như hỏi y đó là cảm giác gì, thì đó chính là hận thù —— Gia hỏa vô dụng đó, chỉ là một tên ngoại nhân, đã giết chết người huynh trưởng mà mình ngưỡng mộ nhất.

Nếu không vì bảo vệ cho thân thể của huynh trưởng, Thương Ngâm Hạc đã sớm đem hắc thiên đao vạn quả. Vì vậy mà Thương Ngâm Hạc đã đem hắc thiên đao vạn quả, từ nay về sau không muốn thấy hắc thiên đao vạn quả nữa, nào ngờ gia hỏa này dựa vào thân phận của Ung Dạ Vương, muốn cùng mình gặp mặt. “Tịch Tuyệt, người bây giờ có Ung Dạ Vương bảo trợ, lá gan cũng lớn hơn rồi.” Thương Ngâm Hạc ôm cánh tay cười mỉa mai.

Thẩm Thương Hải nghe xong, biết chắc rằng vị Hạc Vương Gia này sắp phải chịu khổ rồi, quả nhiên, nghe thấy một tiếng bạt tay thanh thúy vang lên. Bên trong chiếc mặt nạ vàng của Thương Ngâm Hạc, hai má bị tát bồng rất khó nhìn.

Trong khoảnh khắc liếc nhìn phục hồi, nhìn Thương Tịch Tuyệt đang cười lạnh, ngữ khí đứt đoạn, thanh âm cũng trở nên run rẩy: “Người đừng nghĩ người đang ở trong cơ thể của hoàng huynh ta, thì ta không dám ra tay với người, ta ——”

“Ai đã dạy người nói chuyện với ta như vậy, hửm?” Thương Tịch Tuyệt nói xong một câu, làm cho toàn thân Thương Ngâm Hạc run lẩy bẩy, trên

mặt viết đầy mấy chữ “bị kinh hách”, lát sau mới vui sướng reo lên: “Hoàng, hoàng huynh, anh tỉnh rồi?”

“Nếu không, tại sao ta lại đến tìm người?” Nam nhân gỡ xuống chiếc mặt nạ vàng, đeo lên, xúc cảm vừa lạnh vừa cứng rắn, khiến cho y có cảm giác được quay về lúc xưa.

Thương Ngâm Hạc nghe giọng điệu khi nói chuyện của hoàng huynh, mới đầu còn hơi nghi ngờ, sau lại bị ăn tát, lúc đó mới xác thực: “Hoàng huynh, huynh có thể trở về chủ trì đại cuộc rồi. Đệ đã nói với qu ân thần trong triều rằng hoàng huynh bị bệnh, cho nên giao cho đệ quyền nhiếp chính. Nhưng mà hoàng huynh, huynh cũng biết đệ đã ở rể bên Xạ Nguyệt quốc nhiều năm, làm trọng thần ở trong triều bị nhiều người xa lánh, có một số chuyện, không có sức thuyết phục, đi đâu này đối với việc dụng binh có chút vấn đề——”

Thương Tịch Tuyết ngược lại nở nụ cười: “Này có liên quan đến Vĩnh Xương Quốc, nhưng quả thật người không làm chủ được, cho nên ta đang rất nôn nóng để gặp người.”

“Dạ, hoàng huynh còn gì chỉ dạy?” Trong đôi mắt màu xám của Thương Ngâm Hạc toát lên sự lo lắng, vội vàng nói: “Đệ không có ở trong doanh trại, đệ được Ung Dạ Vương mời ra ngoài, hẳn khuyên đệ phải tham gia vào các cuộc vui cho khuây khỏa, vào giờ này, án binh bất động mới là kế sách tốt. Hoàng huynh, đệ thấy hẳn nói cũng có đạo lý. Ta cùng Xạ Nguyệt Quốc kết thù, chưa kể hao binh tổn tướng, mà khi Xạ Nguyệt Quốc xuất binh, ta cùng với Hạ Lan Hoàng Triều sẽ là lưỡng bại câu thương.”

“Hừm? Ta không ngờ rằng, Ung Dạ Vương xưa nay lạnh lùng trầm mặc, vậy mà đối với an nguy của Vĩnh Xương Quốc lại để tâm.

Hứng thú của Thương Tịch Tuyết rõ ràng tăng lên, nhìn Thương Ngâm Hạc cười đầy thâm ý: “Ta thấy hẳn tám phần là để ý đến người rồi đi?”

Thương Ngâm Hạc gương mặt xinh đẹp vì xấu hổ mà đỏ bừng, có ý chê trách nói: “Hoàng huynh, huynh đừng đem ta ra đùa giỡn nữa. Huynh biết mà, ta chỉ thích nử tử.”

Thương Tịch Tuyết cũng không tiếp tục chủ đề này nữa, giọng điệu chột trở nên nghiêm túc: “Ta muốn người ngày mai cùng Xạ Nguyệt quốc kết thành đồng minh.”

Quyết định này nằm ngoài dự kiến của Thương Ngâm Hạc, làm cho y có chút choáng váng: “Ung Dạ Vương là có lòng hảo tâm, nhưng hẳn ta cũng chỉ là người ngoài, dù có làm sao đi nữa, chỉ có thể đứng ngoài mà thủ.”

Thương Ngâm Hạc không biết, đằng sau mặt nạ, nụ cười của Thương Tịch Tuyết dần trở nên lãnh khốc: “Ngâm Hạc, người có nghĩ Phục Nghê và các đồng minh của hắn sẽ không buông tha cho Vĩnh Xương Quốc chúng ta không? Nếu Vĩnh Xương không cùng bọn họ liên thủ, sau này khi phân lượng tại Tây Vực, sẽ cho Xạ Nguyệt quốc cơ hội để nắm quyền.”

Người muốn cho bọn họ lưỡng bại câu thương, nhưng nếu quân đồng minh thắng thì sao?” Thương Ngâm Hạc không phải kẻ ngốc, vừa được hoàng huynh giáo huấn một chút liêm minh bạch, tại thời tiết nóng như lửa đốt tuôn ra một thân mồ hôi lạnh.

Nếu như Xạ Nguyệt Quốc dẫn đầu giành chiến thắng, những quốc gia đồng minh cũng sẽ ngày càng lớn mạnh, còn Vĩnh Xương quốc ‘kẻ hèn nhất’ này sẽ bị khinh thường. Sau đó mọi người sẽ răm rắp nghe lời của Phục Nghê, nếu hắn ta muốn tấn công Vĩnh Xương Quốc, chắc chắn các đồng minh sẽ làm theo. Nếu các nước đồng minh bị đánh bại, sẽ trút giận lên các quốc gia ở Tây Vực.

Ung Dạ Tộc cùng các bộ tộc nhỏ ở Tây Vực nếu tham gia vào trận chiến sẽ không bị chỉ trích, nhưng Vĩnh Xương Quốc thân là quốc gia hùng mạnh nhất mà lại tham chiến, sau này nhận không ít chỉ trích. Tính toán đến lui, đứng ở vị trí khó xử nhất chính là Vĩnh Xương Quốc. “Nhưng hoàng huynh, khi chúng ta cùng Xạ Nguyệt tấn công Hạ Lan Hoàng Trìêu, nếu như thua thì không có gì để nói, nhưng nếu thắng cũng chẳng có bao nhiêu lợi ích.”

Y vẫn còn chút do dự, Thương Tịch Tuyết đã lạnh lùng lên tiếng: “Ai nói ta bây giờ là đang hợp tác cùng Phục Nghê? Lần dụng binh này, mục

đích là để Vĩnh Xương Quốc có thể dễ dàng thống nhất Tây Vực. Phục Nghệ muốn ta cùng hắn kết liên minh, ta liền cùng hắn kết liên minh, bất quá chức vị bá chủ thiên hạ đó, ta còn muốn xem hắn có thể làm nổi hay không?”

“Đệ hiểu rồi.” Thương Ngâm Hạc rốt cuộc cũng nở nụ cười, y không biết tình hình nơi chiến trường thế nào, trước tiên chỉ cần tìm được cách loại bỏ Phục Nghệ, các nước liên minh sẽ như rắn mất đầu, sẽ quay sang nghe lệnh của Vĩnh Xương.

“Tốt lắm, ngày mai đệ sẽ cùng bọn họ liên minh.”

Y gật đầu, đột nhiên nhận thức được một chuyện: “Hoàng huynh, huynh đã trở lại rồi, sao không đi lập gia ước cùng bọn họ?”

Thương Tịch Tuyết trăn mặc không nói, chỉ gỡ mặt nạ xuống ném lại cho Thương Ngâm Hạc, mắt rơi xuống thân ảnh của Thẩm Thương Hải đang an tĩnh ngủ ở một góc.

Trong một khắc, Thương Ngâm Hạc nhìn thấy đôi mắt sắc bén ngoan độc của hoàng huynh trăn xuống, ngay cả không khí chung quanh cũng trở nên thật dẹt dẹt.

Nhìn hoàng huynh nhanh chóng “biến hóa” khiến cho y có chút choáng váng, tuy nhiên sau đó Thương Tịch Tuyết đã khôi phục lại như ban đầu, từ tốn nói: “Hãy làm theo những gì ta truyền xuống. Trước khi đưa y về Vĩnh Xương, ta không muốn cho Ung Dạ Vương cùng Phục Nghệ biết về chuyện ta đã tỉnh lại, miễn bị bọn họ cản trở.”

“Hoàng huynh, tên què này trước kia đã khiến cho huynh bị thương, tưởng chừng như không thể tỉnh dậy nữa, huynh còn muốn lưu giữ hắn làm gì?”

Thương Ngâm Hạc từ lâu đã đối với Thẩm Thương Hải như một tai họa, nhưng vì y là người của Ung Dạ Vương nên không tiện động thủ, vì nếu làm vậy chắc chắn sẽ sinh hận thù, nghĩ đến đây Thương Ngâm Hạc đột nhiên nở nụ cười: “Hoàng huynh, huynh không phải là thấy hắn tồi

tuyết xanh xao, sinh ra khuôn mặt ứa nhìn, nên mới muốn đem hẳn về? Chỉ bằng chúng ta cắt đầu hẳn xuống, đi đến ngu ồn nước của băng hồ lấy chút băng tuyết về bảo quản, sau đó trở lại Vĩnh Xương, có phải dễ dàng hơn không? Dù sao thì có hàng ngàn người tụ tập ở đây, tìm đại một tên giả mạo làm hung thủ, còn ai có thể nghi ngờ huynh chứ?”

Hai chữ “tên què” kia đã làm cho Thương Tịch Tuyết có phần khó chịu, càng nghe về sau, nét mặt dần trở nên âm trầm, ánh mắt mãnh liệt bắn qua Thương Ngâm Hạc: “Ta không cần người dạy dỗ.”

Thương Ngâm Hạc đang nói đến cao hứng, bị hàn ý từ ánh mắt của hoàng huynh quét tới, không tự chủ được mà rùng mình, không dám nói nữa.

TỊCH TUYỆT

Trần Ân
dtv-ebook.com

Chương 7

Edit: Tran Le

Beta: Thỏ TK

Sau khi Thương Ngâm Hạc rời khỏi trường bồng, Thương Tịch Tuyệt trở lại vào trong. Hắn bước đến chỗ Thâm Thương Hải, ngồi xuống bên cạnh y, tay vươn nhẹ nhàng ra vuốt dọc theo khuôn mặt của y, cho đến cổ thì dừng lại.

Cảm nhận được huyết quản đang lưu thông dưới làn da mềm mại, tâm hắn chợt có chút dao động.

Đầu nhìn xuống hàng mi đang run rẩy của Thâm Thương Hải, khóe môi hắn chầm chậm cong lên: “Người còn định giả vờ ngủ đến khi nào nữa?”

Thâm Thương Hải khẽ run lên, từ đầu chí cuối y vẫn luôn tỉnh táo, cố gắng giữ cho hơi thở của mình đều đặn, để tránh cho hai huynh đệ Thương Tịch Tuyệt hoài nghi. Nhưng tại thời điểm Vĩnh Xương Vương cất tiếng vạch trần y, chính bản thân cũng không tránh không né mà ngồi dậy đối diện với hắn.

Nam nhân treo lên một nụ cười âm hiểm, tay lấy cổ tay của Thâm Thương Hải dằn tăng thêm lực đạo. “Những gì Thương Ngâm Hạc nói, người cũng đã nghe hết rồi. Người nên cảm thấy mừng vì ta không muốn giết chết người. Thâm Thương Hải, người là một kẻ thông minh, tốt nhất là người không nên làm chuyện gì ngu xuẩn, đừng buộc ta phải ra tay.”

Thấy được sự hoảng loạn trong mắt Thâm Thương Hải, Thương Tịch Tuyệt lúc này mới nói lỏng nắm tay.

“... Vĩnh Xương Vương, người định xử lý ta như thế nào đây?...” Cố giữ cho hô hấp ổn định, nhưng gương mặt của y lúc này đã trắng bệch không chút huyết sắc. Đối phương sẽ không tốt bụng như vậy mà không có lý do, không giết y, nghĩa là khi trở lại Vĩnh Xương, sẽ có những đi đâu khủng khiếp hơn nữa đang chờ đợi y.

Thương Tịch Tuyết nhú mày, không biết tại sao khi nghe “Vĩnh Xương Vương” ba chữ thốt ra từ miệng Thẩm Thương Hải lại khiến cho hắn cảm thấy khó chịu như vậy, hắn lạnh lùng lên tiếng: “Sao lại không gọi tên của ta nữa rồi? Bây giờ còn chưa phải lúc, người gọi như vậy, sẽ làm thân phận của ta bị bại lộ.”

Nam nhân đứng trước mặt, đã không còn là người từng yêu thương y nữa.... Thẩm Thương Hải thấy lồng ngực nhói đau, ánh mắt dời đi nơi khác, không muốn đáp lời. Tuy rằng Thẩm Thương Hải không nói, Thương Tịch Tuyết vẫn biết được lúc này y muốn làm gì. Cúi người xuống, tay giữ chặt lấy khuôn mặt của Thẩm Thương Hải, hắn nói như ra lệnh: “Gọi ta Tịch Tuyết, có biết không?”

Hắn cùng gia hỏa kia, rõ ràng là cùng một người, nhưng Thẩm Thương Hải đối với người kia lúc nào cũng cười nói vui vẻ, còn thì sẽ cùng nhau đồng sinh cộng tử. Nhưng đối với hắn, ngay cả một nụ cười giả tạo cũng không có, y cứ nhiên đem hắn xem như thù địch.

Hắn là lãnh đạo hùng mạnh ngạo mạn một cõi nơi Tây Vực, chẳng lẽ lại không bằng gia hỏa kia sao?

Hắn siết chặt tay khiến cho Thẩm Thương Hải đau nhói, y thấp giọng rên rỉ, cuối cùng mới bất đắc dĩ nói: “Ta biết rồi, Tịch, Tịch Tuyết...”

Trong trí nhớ của Thẩm Thương Hải, nam nhân này ở một số khía cạnh, đơn giản là có chút cuồng dại. Y không nghĩ rằng mình có thể cùng kẻ điên này đối kháng, chỉ có thể nhún nhường, không thể thay đổi được.

“Nên nhớ, đừng làm cho ta tức giận nữa, nếu không ta sẽ thay đổi chủ ý. Còn nữa, người đừng nghĩ đến việc báo tin cho Ung Dạ Vương! Người nếu dám tiết lộ cho hắn một chữ, thì hãy đợi ta đem quân binh Vĩnh Xương

Quốc tấn công Ung Dạ Tộc đi.” Thương Tịch Tuyết lên tiếng cảnh báo, tay trượt xuống vạt áo của Thẩm Thương Hải.

Thẩm Thương Hải mặc dù trấn tĩnh, cũng ngăn không được nỗi kinh hoàng đang dâng lên trong lòng, tay luống cuống chụp lấy cổ tay của Thương Tịch Tuyết, kết quả lại bị Thương Tịch Tuyết chế trụ, không thể cử động. Thương Tịch Tuyết tại vạt áo của Thẩm Thương Hải lục soát một trận, lấy ra kim châm cứu, một số loại dược thông dụng được đựng trong bình nhỏ cùng với ám khí tự tạo.

“Ta không muốn lúc ngủ lại bị người ám toán.” Xem qua thiết kế tinh xảo khéo léo của ám khí mà Thẩm Thương Hải chế tạo khiến cho Thương Tịch Tuyết rất thích thú, đây cũng là một trong những lý do hắn không muốn giết y.

Dem ám khí cất vào y phục của mình, Thương Tịch Tuyết nhìn Thẩm Thương Hải mỉm cười: “Vĩnh Xương từ trước đến nay kiên cố không gì có thể phá nổi, nếu như có thể tiếp thêm thực lực, thì quân đội của Vĩnh Xương sẽ là bất khả chiến bại. Thẩm Thương Hải, đến lúc về hoàng cung người phải chế tạo ám khí cho ta, ta cam đoan sẽ không ngược đãi người.”

Đề nghị này, Phục Nghệ cũng đã đề cập qua. Thẩm Thương Hải hiểu rõ sinh tử của y đang nằm trọn trong tay Thương Tịch Tuyết, nhưng vẫn ngoan cố không thuận theo, kiên định lắc đầu: “Người giết ta đi, ta không muốn tiếp tay cho người, giết hại thêm nhiều người nữa.”

“Người...” Vì ngày thường Thẩm Thương Hải luôn yếu đuối nhu nhược, nên Thương Tịch Tuyết có hơi bất ngờ khi y thẳng thừng từ chối như vậy, chỉ chăm chú nhìn y, sau đó, hắn lại nở nụ cười chế giễu: “Người là đang sợ nếu như vũ khí của quân đội Vĩnh Xương được cải thiện, thì khi ta cùng Xạ Nguyệt Quốc khai chiến, Phục Y sẽ không có cơ hội chiến thắng.

Lời của người lúc nào cũng thật dễ nghe, đi bên cạnh ta, lại xem ta như thể thân, thực ra trong lòng vẫn không quên được Phục Nghệ.

Ghen tuông đã đến cực điểm, Thương Tịch Tuyết tức giận cúi người xuống cắn lên đôi môi hồng mềm mại của Thẩm Thương Hải.

“A! Ngô.....” Mùi máu tươi tràn khắp khoang miệng, bên cạnh hai vết thương nhỏ nơi khóe môi Thẩm Thương Hải, nay lại thêm một vết mới.

Bàn tay nam nhân luồn vào phía dưới y phục, cảm nhận làn da mịn màng tinh tế nơi đùi non. Vĩnh Xương cũng có rất nhiều phi tần, đều là đệ nhất mỹ nữ Tây Vực, ngay cả thị đồng cũng rất xinh đẹp, nhưng không ai lại có làn da mượt mà như y thế này.

Ban đầu làm vậy vốn chỉ để trút giận, nhưng làn da mềm mại kia đã khơi mào dục vọng của Thương Tịch Tuyết, hắn bắt đầu dùng chân nhẹ cọ vào nơi tư mật của Thẩm Thương Hải.

“Tịch Tuyết, thả ta ra.....” Thẩm Thương Hải đã bắt đầu thở dốc, giọng nói run rẩy cầu xin. Rõ ràng rằng một ngày nào đó y sẽ cùng nam nhân này quan hệ thân mật, nhưng không thể làm vào lúc này, không thể cùng Vĩnh Xương Vương.

Bàn tay rốt cuộc cũng dừng lại, Thương Tịch Tuyết ánh mắt vì dục vọng mà tối sầm lại, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt sợ hãi của Thẩm Thương Hải, trầm tư suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng mới cười bảo: “Đêm nay ta buông tha cho ngươi, bất quá ——”

Hắn, người kèn sát vành tai Thẩm Thương Hải, dáng điệu như đang dỗ dành ái nhân, giọng nói lạnh khốc, khiến cho Thẩm Thương Hải phát lạnh, “Chờ khi trở về Vĩnh Xương, một là cùng đối địch với ta, hai là làm thị đồng cho ta. Trong hai việc, tự ngươi lựa chọn. Trước khi hồi cung, ta cho ngươi thời gian để suy nghĩ, sau đó hãy cẩn thận mà đưa ra quyết định.”

Sau tràng cười dài, bàn tay kia cuối cùng cũng dời đi.

Thẩm Thương Hải im lặng hồi lâu, sau lại phát hiện nam nhân kia không đứng dậy rời đi, mà còn vòng ra phía sau vươn tay ôm chầm lấy y.

Tư thế thân mật ái muội khiến cho Thẩm Thương Hải không được tự nhiên, môi y mấp máy một lúc vẫn không phát ra âm thanh nào. Bất mãn với Vĩnh Xương Vương không phải là hành động khôn ngoan.

Người đằng sau có vẻ cũng rất hài lòng với biểu hiện của y, mỉm cười nói: “Đúng rồi, tối nay người hình như chưa ăn gì, ta đi lấy chút lương khô cho người.”

“Ta không đói.” Thẩm Thương Hải khẽ cười, lắc đầu. Trên thực tế, đúng là y có chút đói, nhưng đối mặt với Vĩnh Xương Vương, dù cho là sơn hào hải vị, y cũng không muốn ăn. May mắn thay, Thương Tịch Tuyết cũng không ép buộc y, chỉ nhàn nhạt trả lời: “Vậy người đi ngủ sớm một chút.”

Thẩm Thương Hải nhắm mắt, nhưng tâm trạng bất an, làm sao có thể an giấc. Đến tận đêm khuya khi đã không chống đỡ nổi cơn buồn ngủ nữa, y mới thiếp đi.

Củi trong lò đã cháy hết hơn phân nửa, ngọn lửa yếu đi khiến nhiệt độ giảm dần. Thẩm Thương Hải đang ngủ cảm thấy lạnh, thân thể bất giác cuộn tròn lại. Thương Tịch Tuyết bị đánh thức, nhìn sang lò sưởi đã cháy gần hết củi, khẽ nhíu mày, bước ra khỏi trướng.

Hầu hết mọi người đều đã ngủ, chỉ còn lại vài lính tốt đang canh gác trướng bên của chủ trướng. Thương Tịch Tuyết tản bộ dọc theo bờ hồ, đến lúc hần chuẩn bị quay về, trên mặt bỗng xuất hiện vẻ đau đớn, đầu gối khụy xuống, quỳ phục bên bờ.

Tay hần cào khắp mặt đất, gằn gừ đầy thống khổ, nhìn chằm chằm vào chính phản chiếu của mình trong nước. “Người xuất hiện để làm gì? Mau trở lại.”

Chỉ một lúc sau, hần đột nhiên đưa tay tự bóp lấy cổ mình, giọng nói vì nghẹn khí mà trở nên khàn khàn đáng sợ: “Người vì sao còn chưa chết? Người muốn đối Thương Hải làm chuyện gì?”

“Lần trước là do ta bất cẩn, cho nên tính mạng của người còn được bảo toàn, người nghĩ người còn có thể thoát khỏi ta lần này hay sao?”

Thương Tịch Tuyết một tay giữ tay còn lại kéo ra, cố định trên mặt đất, “Việc ta muốn làm, người còn không biết sao? Ta không muốn lấy mạng của hần, người vì có gì lại xuất hiện? Người còn không trở lại, ta liền tìm hần trút giận.”

Chiếc bóng dưới hồ nước dường như đã biết mình không thể không chế được Vĩnh Xương Vương, gương mặt thống khổ vặn vẹo, tròng mắt đã mang theo hơi nước, nói: “Ta sẽ đi, nhưng người phải hứa với ta, không được tổn thương y, cũng không được trêu chọc đến y.”

Thương Tịch Tuyết nâng tay lên, chạm vào bên má từ lúc nào đã rớt xuống một giọt nước mắt, thấp giọng chế nhạo: “Người ít giả vờ cho ta! Người dám nói lúc người và y ở cùng nhau, người đã không có những ý nghĩ đen tối với y, không ham muốn y hay sao? A, nói thật thì, ta cảm thấy tư vị của y không tệ, chẳng trách người không thoát khỏi mị lực của y.”

“Người câm miệng, không được xúc phạm đến Thẩm Thương Hải!” Chiếc bóng dưới nước vì giận dữ mà cơ thể run lên bần bật. Trong nháy mắt, Thương Tịch Tuyết một chưởng đánh xuống hồ, đánh tan chiếc bóng thành ngàn mảnh.

“Đi ra đây, người đồ hèn nhất! Rõ ràng vì thích y mà ngay cả tính mạng cũng không cần. Người xung quanh không chế người, người không dám đi sai nửa bước (câu gốc: việt lồi trì bán bộ – không dám vượt qua lồi trì nửa bước), đúng là đồ vô dụng! Mặt mũi của ta cũng bị người làm cho mất sạch! Để ta hảo tâm ban cho người cái mạng, có thể hảo hảo chỉnh đốn lại người!”

Hần lạnh lùng nhìn mặt hồ giờ đã phẳng lặng như không, đứng dậy trở về phòng bồng.

Thời lại lửa trong lò sưởi, hần bước tới chỗ Thẩm Thương Hải, nằm xuống bên cạnh, ôm y thật chặt. Người kia đã say ngủ, cho nên không bị hành động của hần đánh thức, chỉ là mơ màng hướng về phía thân nhiệt ấm

áp mà nhích tới, vô tình chôn đầu vào ngực hắn. Hắn nhẹ nhàng tháo bỏ dây buộc tóc của Thẩm Thương Hải, để mái tóc dài đen nhánh xõa qua bên vai. Trong lòng hắn chợt “Lộp bộp” một tiếng, tay khẽ vuốt ve mái tóc mềm mại, không biết vì sao tâm trạng đột nhiên trở nên thanh tĩnh.

Bao nhiêu năm đấu đá tranh giành mưu đồ bá nghiệp, có thể cảm nhận được thời khắc thật an bình, cảm xúc này..... Hắn thật ôn nhu tiếp tục vuốt tóc Thẩm Thương Hải, môi cười lên nét cười —— gia hỏa vô dụng kia, mắt nhìn cũng không tệ.

(Beta 2: Ngào.....ta thích khúc này nhất!!!!!! Khoảng khắc yên bình và lãng mạn nhất ^^)

Tuy không muốn thừa nhận, nhưng từ khi tỉnh lại, cùng với Thẩm Thương Hải tiếp xúc bấy lâu, trong lòng như được thổi một làn gió xuân.

Trái tim hắn lạnh khốc tàn ác, lúc nào cũng chỉ nghĩ đến chuyện báo thù, nhưng theo lời nói ấm áp dịu dàng của Thẩm Thương Hải, như có một phép màu vô hình xóa bỏ đi thù hận, thay vào đó, lại là vô vàn đồ kị ghen tuông.

Hắn đồ kị trái tim Thẩm Thương Hải mãi không quên được Phục Nghệ, đồ kị với bất kỳ ai lại gần tiếp xúc với y, thậm chí còn đồ kị với chính một phần “bản thân” đang ngủ quên trong cơ thể. Nam tử tuấn tú thanh dật này, bất luận sinh tử, đều thuộc về hắn, không cho người khác động vào.

Máu lạnh vô tình bao năm qua, không ai có thể khiến cho hắn tâm động. Thẩm Thương Hải đã vô tình phá vỡ ngăn cách trong lòng hắn, hầu hết bất cứ ai tiếp cận hắn đều sẽ không duy trì được lâu, nhưng đối với Thẩm Thương Hải, lần đầu tiên hắn thay đổi ý định, muốn lưu người này lại bên mình lâu dài.

So với một đám người băng lãnh không sinh mệnh, hắn lại thích nắm lấy bàn tay ấm áp này hơn, nguyện cùng y đi đến cuối đời.

TỊCH TUYỆT

Trần Ân

dtv-ebook.com

Chương 8

Edit: Tran Le

Beta: Thỏ TK

Thẩm Thương Hải ngày hôm sau chính là ở trong lòng Thương Tịch Tuyệt tỉnh lại. Vừa mở mắt ra liền thấy được gương mặt quen thuộc của người kia. Y mới tỉnh lại, thần trí còn có chút mơ hồ, ngỡ rằng hai người vẫn đang ở Ung Dạ Tộc, theo thói quen vươn tay vuốt ve gương mặt Thương Tịch Tuyệt. Nhưng khi đầu ngón tay vừa chạm đến da thịt của đối phương liền tỉnh táo, vội vàng rút tay về.

Thương Tịch Tuyệt đã mở mắt, dễ dàng bắt lấy tay y, tựa tiểu phi tiểu lên tiếng: “Hay là người quyết định, làm thị đờng của ta rồi?”

Thẩm Thương Hải kinh hãi, tránh trên tránh dưới cũng không thoát khỏi kì lân chế của Thương Tịch Tuyệt, chỉ đành ngừng giãy dụa, thấp giọng nói: “Người đã nói sẽ cho ta thời gian để suy nghĩ mà.”

“Không cần người phải nhắc nhở ta.” Thương Tịch Tuyệt không vội buông tay.

Đang định mang Thẩm Thương Hải đi đến bên hồ rửa mặt chải đầu, bỗng nhiên nghe được xa xa có đám người đánh trống lớn tiếng reo hò. Khoảng cách khá xa, nghe không rõ nội dung, nhưng âm thanh rộn rã, hiển nhiên nhiệt huyết quàn chúng trào dâng.

“Xạ Nguyệt quốc ngưng chiến triệt binh, Phục Vương người không phải là đang nói giỡn đi?”

Trên đài cao, Thương Ngâm Hạc cùng các thủ lĩnh các nước đồng minh hai mặt nhìn nhau. Hắc nhận chỉ thị của hoàng huynh, sáng nay đã cùng thủ lĩnh các nước lân bang gặp mặt, muốn đưa Vĩnh Xương Quốc vào gia nhập đồng minh, nào ngờ Phục Nghệ lời nói kinh người, thế mà lại cùng Hạ Lan Hoàng Triêu ngưng chiến.

Biến cố này, cũng quá mức quỷ dị, bên dưới đài cao tất cả cùng ò lên.

Thương Ngâm Hạc nhất thời cũng trở tay không kịp, kinh ngạc thật lâu, sau đó cùng mọi người quay lại đối diện Phục Nghệ. Một người có gương mặt gầy yếu xanh xao tức giận nói: “Việc kết minh, là Phục Vương người đốc hết sức thúc đẩy, nay chỉ mới qua một đêm đã muốn ngưng chiến. Quốc gia đại sự nào phải chuyện đùa, nay Phục Vương người lật lọng như thế, chẳng lẽ là lấy tiểu quốc chúng ta ra làm trò đùa?”

Phục Nghệ nhận ra người này, là thúc phụ của Hắc Cánh Vương, Hỏa Trinh Sát. Hắc Cánh Vương tuổi còn nhỏ, chuyện triêu chính từ trong ra ngoài đều do vị thúc phụ này quản lý. Hắc Cánh Quốc ở Tây Vực cũng được xem như binh hùng tướng mạnh, chỉ vì quốc thổ nhỏ hẹp, dân cư sinh sản khó khăn, hoàn toàn không thể xưng bá. Hỏa Trinh Sát người này cũng là đã tâm bưng bưng, muốn kết đồng minh, sau đó từ trận chiến này phân cao thấp một phen.

Khoảnh khắc khi Phục Nghệ nghĩ đến việc ngưng chiến, y đã dự đoán được bản thân sẽ hứng chịu nhiều chất vấn chỉ trích. Đôi mắt màu lam ở trên mặt từng người lướt qua một lượt, thanh giọng nói: “Bổn vương tâm ý đã quyết, ngày hôm đó liền hạ lệnh thu hồi binh mã. Ta tự có lý do của mình, từ bây giờ trở đi Xạ Nguyệt quốc không người nào được phép bước chân qua khỏi ranh giới của Hạ Lan Hoàng Triêu.”

Âm thanh nghị luận càng lúc càng lớn. Mọi người đều cố phỏng đoán ý đồ của hắc, cũng không ít người đoán rằng hắc là đang sợ chết, không dám cùng đại quân Trung Nguyên kết thù địch. Bên dưới đài nhất thời náo loạn, trên mặt mang thật nhiều sắc thái khác nhau, khiếp sợ, hoài nghi, lời nói cũng tràn đầy những từ mỉa mai, hèn mọn.

Hỏa Trinh Sát xưa nay ghét nhất là kẻ hay nuốt lời, chỉ cười lạnh một tràng, không thèm lên tiếng.

Phục Nghệ từ đài cao bước xuống, chẳng muốn trì hoãn nhiều, trực tiếp hạ lệnh cho tướng sĩ Xạ Nguyệt quốc nhổ trại về nước.

Trên đài mọi người nhìn nhau, cùng thấy mình ước này chỉ mới qua một đêm mà cứ như vậy hủy bỏ, quả thật khiến cho thiên hạ chê cười, trong bụng thẫn mắng Xạ Nguyệt quốc đầu voi đuôi chuột.

Cuối cùng vẫn là Hỏa Trinh Sát hừ một tiếng: “Phục Nghệ không dám đánh tiếp, muốn lui binh, là chuyện của hắn. Nhưng Thanh Long, Chu Tước, năm tòa quan khẩu, là cửa ải hiểm yếu từ Tây Vực thông qua Trung Nguyên, nay thật vất vả mới bị Xạ Nguyệt quốc đánh hạ, Phục Nghệ nếu rút binh, năm tòa thành kia lại lần nữa rơi vào tay Hạ Lan Hoàng Triều. Chi bằng bây giờ liên bang Tây Vực chúng ta kéo đến đánh trước.”

Có sẵn tiện nghi, ai mà chẳng muốn chiếm. Mấy người còn lại đều gật đầu, “Đúng vậy, Hỏa Trinh Sát nói rất đúng. Chúng ta vài cái liên bang liên thủ, Hạ Lan Hoàng Triều chắc chắn sẽ rơi vào thế hạ phong.”

Gương mặt gầy gò của Hỏa Trinh Sát rốt cuộc cũng nổi lên tiểu ý, “Đàn long không thể vô thủ, Phục Vương nếu như rời khỏi, chúng ta phải nghĩ cách tuyển một vị minh chủ mới.”

Thương Ngâm Hạc thẫn mắng một tiếng lão hồ li, Hỏa Trinh Sát này là muốn mượn cơ hội đưa Hắc Cánh Quốc lên làm minh vương đầu não, nghe theo lời hắn lựa chọn, khẳng định Hắc Cánh Quốc sẽ hưởng lợi nhiều nhất. Vĩnh Xương Quốc ngày hôm qua còn chưa cùng các chư quốc kết minh, trước đó đối với các nước liên minh lo lắng chưa đủ, không tiện lên mặt ra oai đi cường đoạt chức vụ minh chủ.

Mắt thấy những người khác tụ lại thương lượng làm thế nào để tuyển minh chủ, Thương Ngâm Hạc xoay người, đứng trên đài cao triệu đến một người hầu lạnh lợi.

Tình hình diễn biến đến nước này, hắn đã không có khả năng nắm trong tay, chỉ có thể thỉnh hoàng huynh đến tự mình quyết định.

Thương Tịch Tuyết cùng Thẩm Thương Hải sau khi ở bên bờ hồ rửa mặt chải đầu xong, bèn quay về lâu trại định ăn chút lương khô, nào ngờ vừa đến nơi liền thấy tướng sĩ Xạ Nguyệt Quốc bắt đầu lưu loát sách trống nhổ trại.

Thẩm Thương Hải biết Phục Nghệ tối hôm qua nghe Vô Song công tử khuyên bảo một phen, chuẩn bị lui binh, Thương Tịch Tuyết không hiểu chuyện gì, vô cùng kinh ngạc.

Không bao lâu, bên ngoài truyền tới tiếng bước chân gấp gáp, một người ở bên ngoài trống bồng lớn tiếng hô: “Tiểu nhân phụng mệnh Hạc vương gia, xin cầu kiến đại nhân.”

Thương Tịch Tuyết thấy tất có đại biến, liền dùng mặt nạ bạc đeo lên, sau đó mới ra lệnh: “Tiến vào.”

“Dạ.” Người nọ cẩn thận bước vào, là một thị vệ trẻ tuổi anh tuấn. Hắn trước đây chưa từng gặp qua Vĩnh Xương Vương, nhưng vừa nghe Hạc vương gia miêu tả, lập tức biết được nam tử cao lớn trước mắt chính là người Hạc vương gia cần tìm, thế là cung kính hành lễ, sau đó đem mọi chuyện từ Xạ Nguyệt quốc sắp ngừng chiến nhổ trại đến việc các nước liên bang đang thảo luận tuyển minh chủ kể hết một lượt, cuối cùng còn nói: “Hạc vương gia bảo rằng sự tình quan trọng, thỉnh đại nhân đến xem.”

Tên gia hỏa Phục Nghệ này, nói không đánh liền không đánh, chẳng biết trong hồ lô rốt cuộc đang bán cái gì! Thương Tịch Tuyết nhăn mày, cũng không rảnh nghĩ lại, đẩy Thẩm Thương Hải ra ngoài.

“Này việc nặng, liền giao cho tiểu nhân đi!” Thị vệ kia nóng lòng hiến ân cần, vừa định từ tay Thương Tịch Tuyết tiếp nhận xe lăn, lại bị đôi mắt hàm chứa sát khí của Thương Tịch Tuyết thoáng nhìn qua, không khỏi dựng hết cả lông mao, hai tay cứng còng dừng ở không trung. May mắn đôi mắt sắc lạnh của Thương Tịch Tuyết chỉ dừng trên mặt hắn một lát rồi rời đi, liền tiếp tục tiến tới, không hề để ý đến hắn.

Thị vệ âm thầm lau mồ hôi lạnh, cúi đầu đuổi theo sau hai người.

Các doanh trưởng của Xạ Nguyệt Quốc đã bị binh sĩ dỡ bỏ hơn phân nửa, mọi người bận rộn tới lui, Thủ Nha cũng đã ở trước trướng bồng của Phục Nghệ chuẩn bị lên ngựa.

Thẩm Thương Hải theo thói quen đưa mắt tìm bóng dáng cao lớn của Phục Nghệ, lại nghe từ đỉnh đầu truyền tới tiếng hừ lạnh, thanh âm cũng không lớn, nhưng đủ để khiến y hoảng sợ bừng tỉnh – tầm mắt của Vĩnh Xương Vương, một khắc cũng không rời khỏi y.

Nhớ tới lời cảnh cáo lúc trước của Thương Tịch Tuyết, y cúi đầu cười khổ.

Phục Nghệ đang cưỡi ngựa, chợt nhìn về phía lâu trại ở cách đó không xa. Mãi xa vắng vắng đứng bên ngoài, còn ngựa đang cúi đầu gặm cỏ, chốc chốc lại phe phẩy đuôi, thập phần tường tĩnh.

Người kia, có lẽ sẽ không đi ra để gặp mặt hắn. Tối đó đàm đạo cùng nhau, hắn cũng nên thấy đủ rồi.....

Trên mặt hiện lên một nụ cười nhàn nhạt, hắn giật dây cương, tuấn mã phóng đi như tên rời khỏi cung, không chút lưu luyến. Phía sau binh sĩ như thủy triều, cờ bay phấp phới, cũng giống mọi ngày phi thường nhanh chóng chinh tề rồi đi.

Bên dưới đài cao rung động, người tụ tập ngày càng nhiều.

Trong đám đông có một thân ảnh đặc biệt thu hút ánh nhìn, chính là Ung Dạ Vương. Hắn đáng lẽ đang ở trướng bồng của mình nghỉ ngơi, nhưng bên ngoài động tĩnh lớn như vậy làm hắn không sao ngủ được, đi ra liễn nhìn thấy lớp lớp quân binh lũ lượt rời trận địa. Hắn bắt gặp Thương Tịch Tuyết đang đẩy Thẩm Thương Hải đến gần, lại phát hiện môi Thẩm Thương Hải có vài đạo vết thương, nghĩ sâu một chút liễn hiểu, thầm nghĩ hai người này đã hòa hảo như lúc ban đầu, âu cũng thấy an ủi, liễn hướng hai người mỉm cười chào hỏi.

Có Thương Tịch Tuyệt ở bên như hồ rình mồi, Thẩm Thương Hải cho dù có muốn xin Ung Dạ Vương giúp đỡ, cũng không tiện mở miệng, chỉ có thể cười đáp trả, chợt nghe trên đài cao thỉnh thoảng truyền đến tiếng đánh nhau, mà y thì đang ngồi trên xe lăn, chỉ thấy một vài bóng dáng mờ mờ, không biết đã xảy ra sự tình gì.

“Phục Nghệ vừa đi, những liên bang kia lập tức mơ tưởng đến chức vị minh chủ, không ai nhường ai, Hỏa Trinh Sát liền nghĩ ra việc luận võ công phân cao thấp. Hai người hiện giờ đang đứng trên đài, là đại diện của Hắc Cánh cùng Cát Sư. Quốc sư của Hắc Cánh Quốc võ công thật sự cao cường, khi nãy đã hạ gục được ba người, xem ra Ô Thuật Nạp cũng sắp bị đả bại rồi.” Ung Dạ Vương bên hướng Thẩm Thương Hải giải thích, bên lắc đầu. Nếu thực sự để cho Hắc Cánh Quốc xưa nay luôn hiếu chiến thống lĩnh đại quân, đối với các nước liên bang Tây Vực hoàn toàn không phải điều may mắn.

Thương Tịch Tuyệt nheo mắt nhìn hai thân ảnh đang giao chiến trên đài. Ô Thuật Nạp là một đại buru hãn*, một thanh đao thất lưng uy vũ sinh phong, chốc chốc lại phát ra vài tiếng hò hét, nhìn như khí thế kinh người, nhưng thân hình nghiêng ngả, đã có chút trì trệ, hiển nhiên là nỗ lực hết đà.

(* Buru hãn: kiểu như mấy ông chú lực lưỡng thô lỗ)

Đối thủ của hãn, là một hòng y lật ma* lớn tuổi mặt đầy nếp nhăn, tay trái lỏa lồ, dùng bàn tay trần đấu với lưỡi đao.

(* Lật ma: là hiện thân của giáo pháp, theo Phật giáo Tây Tạng)

“Cát Sư chắc chắn thua rồi.” Xem lật ma xuất ra vài chiêu, Thương Tịch Tuyệt chỉ biết người này võ công so với Ô Thuật Nạp cao hơn không biết bao nhiêu phần, chân mày nhăn chặt thành một đoàn. Hắc Cánh Quốc cũng coi như có năng lực, cư nhiên thỉnh đến vị cao nhân như vậy, Thương Ngâm Hạc nhất định không phải đối thủ của lật ma, mang đến cao thủ đứng đầu trong đám thị vệ, cũng chọn không ra ai có thể chống lại lật ma.

Chẳng lẽ Vĩnh Xương Quốc như vậy đối với một tiểu quốc điều võ dương oai bất thành? Con người màu nâu của hắn chầm chậm kết một tầng sóng.

Lúc này trên đài hồng y lạt ma tựa hồ đã không muốn tiếp tục dây dưa, một chưởng xuyên phá đao ảnh, đánh vào cổ tay phải của Ô Thuật Nạp.

Cổ tay Ô Thuật Nạp run lên, nhất thời mềm nhũn, đao cũng “Đinh đang” một tiếng rớt xuống đất.

Hắn thối lui mấy bước, vừa sợ hãi lại vừa cảm kích. Với võ công của đối phương, hoàn toàn có thể dùng chưởng lấy mạng hắn, thế nhưng lại chỉ đánh rớt vũ khí của hắn. Hắn khom lưng nói: “Ta thua, đa tạ thượng sư thủ hạ lưu tình.”

Hồng y lạt ma cũng xoay người, hai tay chấp trước ngực, hướng hắn thi lễ. Người này đã đánh bốn trận vẫn khí định thần tràng.

Ô Thuật Nạp nhặt đao cài lên thắt lưng, bước xuống đài.

Nay chỉ còn người của Vĩnh Xương Quốc chưa lên ứng chiến, sắc mặt Thương Ngâm Hạc phía sau lớp mặt nạ đã trở nên âm trầm, nghe thấy Hỏa Trinh Sát ngoài cười nhưng trong không cười thúc giục người tiếp theo, dưới đài cũng có người lắng chuyện chứng kiến màn giao đấu, đều âm thầm ủng hộ hồng y lạt ma. Thương Ngâm Hạc cũng lười tốn hơi thừa lời, đang phân vân không biết trong đám thị vệ nên cử ai ra nghênh chiến, bỗng từ xa có người lạnh lùng lên tiếng: “Thượng sư hảo thân thủ, khiến cho kẻ vô danh từ Vĩnh Xương Quốc này thật muốn thỉnh giáo một phen.”

Hoàng huynh đến! Thương Ngâm Hạc lần theo giọng nói thấy được một thân ảnh quen thuộc lẫn trong đám đông, ngực như vừa nhấc đi tảng đá, nhưng lo lắng lại lần nữa dâng lên. Hoàng huynh võ công mặc dù cao, nhưng chưa chắc đã bằng lạt ma này, huống hồ mấy tháng trước còn bị trọng thương. Hắn vạn phần không muốn hoàng huynh tự mình chuốc lấy nguy hiểm, nhưng người đã lên tiếng, hắn nào dám cãi lời, lập tức chỉ về phía Thương Tịch Tuyệt, đối Hỏa Trinh Sát nói: “Vĩnh Xương ta liền từ hắn xuất chiến.”

Dưới đài, Ung Dạ Vương hai mắt lộ ra kinh ngạc, Thẩm Thương Hải tìm đập thật nhanh, kìm lòng không đành kéo ống tay áo của Thương Tịch Tuyết, thốt lên: “Rất nguy hiểm, đừng đi!”

“Yên tâm, ta không có việc gì.” Biết rõ loại tình cảm thân thiết bộc phát từ Thẩm Thương Hải tám chín phần là vì “hắn” kia, thế nhưng nội tâm Thương Tịch Tuyết vẫn dâng lên một cỗ sung sướng khó tả, đẩy đám người đang chắn ở phía trước ra, hắn ung dung từng bước tiến lên đài cao.

Giờ đang là mùa hạ, thời tiết giữa trưa lại càng gay gắt. Thương Tịch Tuyết lại đeo mặt nạ che kín cả gương mặt, trong mắt mọi người là vô cùng cổ quái, khiến họ nhìn không được châu đầu ghé tai bàn tán xôn xao. Cũng may bao năm qua số lần Thương Tịch Tuyết tham gia những sự kiện hội họp sẵn bản rất ít ỏi, cũng rất hiếm khi lộ diện nói chuyện, ngay cả các quý tộc thế gia ở hội nghị lần này cũng tuyệt không tưởng được quái nhân trước mắt này chính là Vĩnh Xương Vương nghe đồn bệnh nặng chưa khỏi.

Ung Dạ Vương trăm mối suy tư không thể giải, cúi đầu hỏi: “Thương Hải, hắn là làm sao vậy, vì có gì lại cậy mạnh hiếu chiến đi lên?”

“Hắn hẳn là muốn tương trợ cố quốc đi....” Tâm tư của Vĩnh Xương Vương, Thẩm Thương Hải tất nhiên là nhất thanh nhị sở, nhưng không cách nào hướng Ung Dạ Vương ngỏ lời, chỉ đành ở đáy lòng than nhẹ. Đem tình hình trước mắt tính toán chu toàn, Ung Dạ Vương có thể giúp y thoát khỏi Thương Tịch Tuyết, nhưng cho dù y có thoát được lần này, như thế nào có thể trốn tránh cả đời?

Y không muốn liên lụy đến Ung Dạ Tộc, lại càng không muốn vứt bỏ Thương Tịch Tuyết cô độc bất lực phía sau Vĩnh Xương Vương, đó là người y đã phát thệ chung sống trọn đời.

Lúc này, y chỉ có thể mong đợi Tịch Tuyết lần nữa thức tỉnh, trở về với bản thân mình. Bất quá, đến tột cùng muốn tới năm nào tháng nào, y mới có thể cùng người này gặp lại? Có lẽ chưa đợi được đến ngày đó, y đã bất đắc dĩ bị ép trở thành thị đồng của Vĩnh Xương Vương.....

Thẩm Thương Hải tim đập loạn nhịp, tâm trí xuất thần, ý cười nơi khóe miệng dần trở nên chua xót, đến cuối cùng là một mảng thê lương không nói nên lời.

Đám người thỉnh thoảng phát ra tiếng kinh hô, cuối cùng đánh gãy tâm tư ưu thương của y. Miễn cưỡng thu hồi ý nghĩ, y cùng Ung Dạ Vương quan sát tình hình trên đài.

Ung Dạ Vương thấy Thẩm Thương Hải vẻ mặt buồn bã, bèn đẩy y chen qua đám người, tiến đến sát đài cao.

Trên đài cao, hai thân ảnh đang giao đấu ánh vào mi mắt Thẩm Thương Hải. Với thị lực của y căn bản khó có thể nhận ra chiêu thức của hai người, chỉ thấy được một đoàn hồng ảnh vây lấy Thương Tịch Tuyết, vị lạt ma kia rõ ràng đang chiếm thế thượng phong.

“A!” Đám người kêu lên sợ hãi, lạt ma một chương đánh giữa ngực Thương Tịch Tuyết.

Thương Tịch Tuyết rên rỉ, trên mặt nạ xuất hiện một vết đỏ tươi, hiển nhiên đã nôn không ít máu. Dưới chân cũng phù phiếm vô lực, nhắm đến phía sau mà lui, nhưng lại một đường lui đến cạnh đài cao, cơ thể thoáng chao đảo liền té ngã.

Hai tiếng hô lo lắng gần như đồng thanh vang lên từ Thẩm Thương Hải và Thương Ngâm Hạc.

Hồng y lạt ma một chương đánh ra, cũng không dự đoán được đối thủ sẽ tránh không kịp, trọng thương thổ huyết. Đài cao cách mặt đất mấy trượng, nếu thật sự ngã xuống, không chết cũng tàn phế. Vị lạt ma này đại diện cho Hắc Cánh Quốc tranh đoạt chức vị minh chủ, ra tay đâu có chừa mực, không nghĩ sẽ lấy mạng người để rồi đắc tội với Vĩnh Xương Quốc. Mắt thấy Thương Tịch Tuyết sắp ngã xuống, lạt ma cấp tốc nhảy lên phía trước, bắt lấy vạt áo của Thương Tịch Tuyết, kéo hắn trở lại đài.

“Tạ thượng sư cứu giúp.....” Thương Tịch Tuyết âm ách nói lời cảm tạ, dưới lại tung một cước thật mạnh, đá trúng hồng y lạt ma đang hoàn toàn

không chút phòng bị.

“Người!” Lạt ma chỉ nói ra một chữ, máu tươi đã từ miệng trào ra, người bị đá bay ra xa, rớt xuống bên chân của Hỏa Trinh Sát, giãy dụa vài hồi liền bất tỉnh.

Hỏa Trinh Sát một khắc trước còn tưởng đại cục đã định, tâm trạng thỏa thuê mãn nguyện, giờ phút này nét cười đã đông cứng trên gương mặt, cúi người vội vàng kiểm tra thương thế của vị Lạt ma, phần hận ngừng đầu, ánh mắt căm tức nhìn Thương Tịch Tuyệt: “Thượng sư hảo tâm cứu người, ngược lại người âm thầm đánh lén hất, khá khen cho tên tiểu nhân bỉ ổi.”

Thương Tịch Tuyệt cười lạnh, không thèm tranh cãi với Hỏa Trinh Sát, nhẹ nhàng nhảy xuống đài.

Thương Ngâm Hạc trong lòng mừng rỡ, chậm rãi cười nói: “Hỏa Trinh Sát người nói vậy là sai rồi! Đại diện của Vĩnh Xương Quốc lúc đó không có bị quốc sư của quý quốc đánh cho choáng váng, cũng không rơi xuống đất, thắng bại còn chưa phân rõ. Quốc sư chính mình học nghệ không tinh, lại nhất thời chủ quan quên mất đại cục, vì sao lại đổ lỗi cho đối thủ chứ? Hỏa Trinh Sát, luận võ định thắng thua, ban đầu là người ra chủ ý.”

Hỏa Trinh Sát bị Thương Ngâm Hạc một phen già mồm đem thị phi đảo lộn khiến cho tức giận đến đỏ mặt, nhưng trước mắt bao người, quốc sư đã thua dưới quyên cược của đối thủ, đây là sự thật. Hắc Cánh Quốc lần này đã bại rồi. Bất quá, hẳn tuyệt đối có thể tìm thời cơ đả bại tên quái nhân che mặt kia.

Ô Thuật Nạp luôn đứng phía sau đài cao quan sát trận chiến, cũng nhận định rằng Thương Tịch Tuyệt chắc chắn bại rồi. Nào ngờ tình thế chuyển biến đột ngột làm hắn kinh hãi. Thoáng nhìn qua Ung Dạ Vương cùng Thẩm Thương Hải ở cách đó không xa, vốn đang ôm một bụng đầy băn khoăn, cho nên hắn nhìn không được bèn đi đến phía họ, hỏi: “Ung Dạ Vương, người nọ không phải tộc nhân của người sao? Vì sao lại thay Vĩnh Xương Quốc lên đài tỉ thí?”

Ung Dạ Vương đối với hành động của Thương Tịch Tuyết tuy thấy đau đầu, nhưng mặt vẫn không động thanh sắc, thản nhiên nói: “Hắn là người của Vĩnh Xương Quốc, được tộc nhân của ta thu lưu, ở tại Ung Dạ Tộc của ta, coi như là tộc nhân của ta vậy.”

“Thì ra là thế.” Ô Thuật Nạp bừng tỉnh đại ngộ, nhìn nhìn Thẩm Thương Hải, nghĩ rằng văn nhược thư sinh như thế lại đi kết giao cùng bằng hữu xấu, không khỏi thay y tiếc hận, hắn nhanh mồm nhanh miệng, đầu vừa nghĩ, miệng đã nói ra: “Thẩm tiên sinh, ta lúc trước còn tưởng tính tình bằng hữu của ngươi chỉ là có chút cổ quái, không nghĩ tới hắn ra tay ngoan độc, ai, ngươi cùng hắn ở một chỗ, chỉ sợ phải thường xuyên chịu ủy khuất.”

Hắn thanh âm không nhỏ, Thương Tịch Tuyết đang từ hướng xe lăn đi tới, từng lời nói đầu nghe vào lỗ tai không sót chữ nào, lại thấy Ô Thuật Nạp nghiêng người, tay phải còn khoát lên tay vịn của xe lăn, dựa quá gần vào Thẩm Thương Hải, bỗng nhiên tình cảnh hôm đó như nước chảy về trong tâm trí hắn – đôi chân nhỏ nhắn trắng trẻo của Thẩm Thương Hải bị Ô Thuật Nạp dùng bàn tay to thô ráp đùa qua bốn lại.....

Xem ra, đêm hôm đó hắn trừng phạt tên Ô Thuật Nạp này chưa đủ! Thương Tịch Tuyết sát tâm khởi dậy, bước nhanh đến bên xe lăn, chế trụ cổ tay phải của Ô Thuật Nạp, lạnh giọng nói: “Là người tự chuốc lấy!”

“Cái gì?” Ô Thuật Nạp mặc danh kì diệu, trong giây lát, cất tiếng kêu thảm thiết.

Dao mang bên thắt lưng của hắn, không biết từ khi nào đã bị Thương Tịch Tuyết rút ra, ánh đao lóe lên, đem bàn tay phải của hắn chặt đứt, văng vào bụi cỏ. Đoạn cổ tay bị chặt đứt phun máu tươi, đem xiêm y của Thương Tịch Tuyết nhuộm đỏ.

Mọi người xung quanh đều bị dọa ngốc, giờ phút này mới hét lên hoảng sợ mà bỏ chạy.

Tù túng của Ô Thuật Nạp phục hồi lại tinh thần, chạy tới đem chủ tử đã lâm vào hôn mê của mình về doanh chữa trị. Cũng có tù túng lòng đầy

cầm phần, la nháo muốn báo thù cho chủ tử, bị một vị nam tử đáng vẻ như thủ lĩnh quát bảo ngừng tay: “Mối thù này, sớm muộn gì cũng báo, trước tiên phải cứu chủ tử!”

Không ai dám cãi lời nam tử này, chỉ đành nén giận thu hồi binh khí. Mỗi người trước khi đi còn giương đôi mắt đỏ như máu trừng Thương Tịch Tuyết.

Thương Tịch Tuyết cùng Hắc Cánh, Cát Sư tử cừu*, xem như đã định rồi..... Ung Dạ Vương thở dài.

(*Tử cừu: tử đây nghĩa là chết, còn cừu là mối hận, ý nói kiêu như không đội trời chung phải một sống một còn mới hả dạ).

TỊCH TUYỆT

Trần Ân
dtv-ebook.com

Chương 9

Edit: Tran Le

Beta: Thỏ TK

Trở lại trong lều, bàn tay đặt trên đầu gối của Thẩm Thương Hải vẫn chưa hết run rẩy, còn chưa hồi phục lại từ một màn kinh hãi khi nãy.

“Làm sao? Người đang đau lòng thay cố nhân à?” Thương Tịch Tuyệt còn chưa thay mặt nạ cùng xiêm y, máu đã bắt đầu đông lại trên vạt áo.

Thẩm Thương Hải đã khiến cho hắn rất tức giận, ánh mắt hắn từ ôn nhu giờ chỉ còn mây đen ảm đạm, “Người thậm chí còn không lo lắng cho thương thế của ta, nhưng lại đi lo cho người ngoài!”

Nghe Thương Tịch Tuyệt lời nói mang theo phần nộ, Thẩm Thương Hải chỉ có thể cười khở. Lặng lặng nhắm mắt, sau đó lại mở mắt ra, nhìn một thân y phục nhuộm máu của Thương Tịch Tuyệt, y nói: “Người là cố ý đả thương người của Hắc Dực Quốc có phải không? Thực tế người không bị thương, chỉ là giả vờ thổ huyết để lừa dối phương sau đó sử dụng ám chiêu thôi.”

Thương Tịch Tuyệt muốn phản bác, nhưng lại nghĩ không được câu nào, chỉ trầm mặc hồi lâu.

Hắn nhìn chằm chằm Thẩm Thương Hải, bỗng nhiên tâm trạng đang tức giận chuyển sang vui vẻ, khóe môi gợi lên một nụ cười. Vuốt ve mái tóc của y, Thương Tịch Tuyệt lên tiếng khen ngợi: “Ta biết người là một nam nhân khôn ngoan, cho nên, người không bao giờ để cho người khác đoán ra tâm ý của người.”

Một khắc lắng đọng, Thương Tịch Tuyết cúi đầu hôn lên mí mắt của Thẩm Thương Hải.

Cả cơ thể đều bị thân ảnh của Vĩnh Xương Vương bao phủ, không cách nào trốn thoát. Thẩm Thương Hải chỉ còn biết nhắm chặt mắt, mặc cho đối phương chiếm đoạt. Mùi máu còn đọng lại thâm nhập vào khoang miệng, lan rộng ra khiến cho y lủi lại, giãy giụa muốn thoát ra, nhưng Thương Tịch Tuyết không muốn ngừng lại, tay giữ chặt gáy y, như trừng phạt mà hôn càng thêm sâu.

“Um.....” Hương vị nam nhân tràn đầy khoang miệng, Thẩm Thương Hải cảm thấy như sắp nghẹt thở, tay vô thức nắm lấy lọn tóc của Thương Tịch Tuyết.

Điêu này không những không đình chỉ động tác Thương Tịch Tuyết, mà còn như cổ vũ khiến hắn hôn sâu hơn, môi lưỡi giao triền càng kịch liệt. Trong đầu chỉ còn sót lại một tia lý trí, những ngón tay siết chặt, liên tục đấu tranh, không biết bản thân tiếp theo muốn làm gì.

Cho đến khi giữa hai cánh môi hiện lên vết đỏ, Thương Tịch Tuyết mới quyến luyến kết thúc nụ hôn dài, để Thẩm Thương Hải đi điều chỉnh lại hô hấp. Vuốt ve vành tai đỏ ửng của người kia, hắn cười khẽ, “Ta có chút hối hận khi đã cho người hai đường lựa chọn. A, nếu như không phải vì quy ước kia thì ngay bây giờ ta đã muốn người rồi.”

Thẩm Thương Hải nghe xong liền rùng mình, màu đỏ lan từ tai ra khắp mặt, cảm thấy vừa xấu hổ vừa ảo não, hận chính bản thân mình không có định lực, cứ nhiên để cho Vĩnh Xương Vương hôn mà quên phản kháng. Tịch Tuyết nếu tỉnh lại, chắc chắn sẽ đau lòng.

Nhưng thân ảnh đó, gương mặt đó là của người y yêu thương, máu tim cũng không phải từ nước lạnh lẽo vô tình mà có thể dễ dàng không chế cảm xúc, y nên làm sao mới tốt đây?

“Người đang nghĩ gì vậy?” Nhìn thấy Thẩm Thương Hải biểu cảm chua xót, Thương Tịch Tuyết khẽ nheo mắt hỏi.

Không đợi y trả lời, Thương Tịch Tuyết đã đứng phắt dậy, cất giọng nói: “Ung Dạ Vương, người vào đây đi, có gì lại đứng bên ngoài nghe trộm?”

Ung Dạ Vương khẽ giật mình, nhấc chân bước vào, trên gương mặt lạnh lùng như băng tuyết thoáng có điểm bối rối, cười nói: “Xin đừng hiểu lầm, ta cũng chỉ vừa mới đến, vì không muốn làm phiền hai người nên đứng bên ngoài đợi thôi.”

Thẩm Thương Hải xấu hổ đến cả mặt đỏ bừng, cũng may Ung Dạ Vương chỉ ho một tiếng, sau đó quay sang cau mày nhìn Thương Tịch Tuyết: “Người đả thương người của Hắc Dực Quốc, chuyện đó có thể cho qua, tử võ phân thắng bại, thương vong là điều khó tránh khỏi. Nhưng người chặt đứt tay của vương tử Ô Thuật Nạp, thủ hạ của hắn chắc chắn sẽ không bỏ qua. Còn có Hỏa Xích Hậu đang ôm hận trong lòng, vì e ngại người là người của Vĩnh Xương Quốc nên chưa dám ra tay, bất quá sớm muộn gì hắn cũng sẽ gây bất lợi cho người. Thương Tịch Tuyết, người là đang kéo bản thân người cùng Ung Dạ Tộc của ta vào rắc rối.”

“Người đến, chỉ là để giáo huấn ta?” Thương Tịch Tuyết nổi giận, rất muốn ra lệnh đuổi khách, nghĩ một hồi, lại nhịn xuống. Trước khi đưa được Thẩm Thương Hải về nước, hắn không muốn gây sự với Ung Dạ Vương, tránh để người kia sinh nghi.

Hắn giả vờ thoải mái nói: “Chi bằng ta cùng Thương Hải rời khỏi Ung Dạ Tộc, sẽ không khiến người khó xử.”

Ung Dạ Vương nghe xong vô cùng ngạc nhiên, sau đó cực lực phản đối: “Thương Hải không tiện đi lại, sao có thể cùng người ăn gió nằm sương, trốn chạy lang thang tứ xứ? Hiện giờ mình chủ mới đã được định rồi, nhưng vẫn còn phải trải qua vài lần thi đấu nữa, ít nhất sẽ kéo dài bảy tám ngày. Ta thấy cũng không cần nán lại xem kết quả nữa, sáng sớm ngày mai ba người chúng ta lập tức trở về Ung Dạ Tộc, để tránh đêm dài lắm mộng.”

“Này.....” Thương Tịch Tuyết muốn ở lại chờ thi đấu kết thúc sẽ đưa Thẩm Thương Hải trà trộn vào đại đội của Vĩnh Xương Quốc trở về nước, không muốn có chút xáo trộn nào.

Ung Dạ Vương cảm thấy được điểm khác thường của Thương Tịch Tuyết, trong mắt hiện lên một tia nghi ngờ khó che giấu.

Bị đôi mắt màu xanh sắc lạnh như kiếm nhìn chăm chăm, Thương Tịch Tuyết khẽ rung mình. Nhớ lại đôi mắt của Ung Dạ Vương có thể nhìn thấu được ý đồ của người khác, liền quay đi tránh ánh nhìn kia, không để cho Ung Dạ Vương nhìn ra được điểm gì bất thường.

“Là như thế này....” Ung Dạ Vương thu hồi lại tầm mắt, thần tình có chút phức tạp, tự lẩm bẩm vài tiếng, sau đó nhìn hai người nở nụ cười, xoay người ra khỏi trường băng, “Ta cũng không làm phiền các người nữa, nhớ kĩ ngày mai sau khi trời sáng chúng ta lập tức lên đường.”

Gia hỏa thần thần bí bí này, rốt cuộc đã nhìn ra được điều gì? Thương Tịch Tuyết nhăn mày, thừa biết có đoán cũng không ra, chỉ thêm hao tổn tinh lực.

Bởi Thẩm Thương Hải ăn một bữa, lại chờ y ngủ say, Thương Tịch Tuyết mới lấy một mảnh vải sạch sẽ che đi khuôn mặt, ra khỏi trường băng.

Một số người đang tụ tập bên các bụi cây ven bờ hồ, bình ổn khí tức lặng im không tiếng động. Những cặp mắt đỏ như máu đầy oán hận dõi theo từng bước chân của Thương Tịch Tuyết, có người lặng lẽ đứng dậy, chờ Thương Tịch Tuyết rời đi, tiếp cận trường băng của hắn.

Được hồi lâu, ở phía trước có một nam tử trung niên vẫy tay ra hiệu, bọn họ cùng ăn ý thả chậm tốc độ.

Trung niên nam tử cố tình phóng nặng cước bộ, đi đến trường băng cách đó không xa, hô lớn: “Ung Dạ Vương, tử vô sáng nay người cũng đã chứng kiến rồi, ta nghe nói tên tiểu nhân bỉ ổi kia là do người dẫn đến, người phải trả lại công bằng cho Hắc Dực Quốc ta.”

Hỏa Xích Hậu đã đến cửa rồi! Ung Dạ Vương không muốn vương đến thị phi, nhưng Hỏa Xích Hậu đã đứng bên ngoài, không thể bỏ mặc làm

ngơ, cho mời trung niên nam tử đang vô cùng phần nộ vào trong, “Hỏa Xích Hậu, có chuyện gì từ từ nói.”

“Hừ, mọi việc hôm nay, người phải giải thích rõ ràng cho ta.”

Tai nghe thấy Hỏa Xích Hậu trong trướng bồng kịch liệt chất vấn, thanh âm đủ lớn để lấn át các tiếng động chung quanh. Đoàn người lần lượt nhanh chóng lén vào trong trướng bồng của Thương Tịch Tuyết.

Thâm Thương Hải đang say trong cảnh mộng, thần trí mơ hồ. Y mơ thấy Tịch Tuyết tay đẩy xe lăn, cùng y dạo quanh cánh đồng rộng lớn, trên trời là những đám mây ngũ sắc trôi lơ lửng, hai người cười nói vui vẻ, khung cảnh ấm áp hài hòa. Chợt cục diện thay đổi, nam nhân đột nhiên nở nụ cười quỷ dị, khắc sau lại đẩy y ngã xuống đất, sau đó lao tới xé y phục của y. Quá hết hoảng, y dùng sức phản kháng, nhưng hai tay lại bị nắm chặt, bên tai truyền đến giọng nói quen thuộc: “Người dám cự tuyệt ta, ta liền rạch nát da mặt người, thậm chí khi hắc hủi phục lại thần trí cũng vô pháp nhận ra người.”

Nam nhân đưa một tay vuốt ve gương mặt y, móng tay sắc nhọn như đao kiếm chậm rãi vuốt dọc theo sườn má, khẽ động.....

“A!” Thâm Thương Hải choàng tỉnh dậy, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt còn hoảng sợ hơn.

Trong trướng bồng có đến hơn năm hắc y. Hai tay y bị trói chặt bằng dây thừng thô ráp. Hai trong số bọn họ, y có thể nhận ra, là thủ hạ của Ô Thuật Nạp..... Đầu bị giáng một đòn mạnh, ý thức lập tức chìm vào trong bóng tối.

“Đi thôi!” Bọn họ bỏ y vào trong túi, nhanh chóng rời khỏi.

“Hoàng huynh, huynh nói muốn trở về Vĩnh Xương trong đêm nay?”

Trong trướng bồng rộng lớn hoa lệ, nến được thắp sáng bừng bất kể ngày đêm. Thương Ngâm Hạc cung kính đứng bên ghế ngồi của Thương

Tịch Tuyết, cười nói: “Vây đệ lập tức truy ền lệnh xuống, gọi thêm nhiều viện binh đến để hộ tống hoàng huynh trở về an toàn.”

Thương Tịch Tuyết khẽ đảo chén rượu nho trong tay, gật đầu: “Tên Ung Dạ Vương đó, ta không muốn làm kinh động đến hắn, như vậy mọi chuyện sẽ đỡ phức tạp, người đi đánh lạc hướng hắn cho ta.”

Nhìn thấy Thương Ngâm Hạc biểu cảm có điểm khổ sở, Thương Tịch Tuyết nhướn mày: “Chuyện nhỏ như vậy, chẳng lẽ người không làm được?”

Thương Ngâm Hạc sợ bị hoàng huynh đánh giá thấp, bèn vội vã nói: “Hoàng huynh người yên tâm, chuyện này cứ giao cho đệ.”

“Tốt.” Nghe qua những lời này, Thương Tịch Tuyết tâm tình không tệ uống cạn chén rượu, cũng không muốn lưu lại lâu, vội lấy khăn che mặt sau đó rời đi.

Trên đường về gặp không ít người, bọn họ đều là những người ban sáng chứng kiến hắn đả thương người của Hắc Dực Quốc cùng vương tử Ô Thuật Nạp, đều lấy làm khiếp sợ, không dám đến gần hắn.

Thương Tịch Tuyết chẳng mấy để tâm, thân là bậc vương giả, hắn muốn được đối xử như thế. Trước mặt người khác chính là bộ dạng cao cao tại thượng, ai nhìn thấy cũng phải cúi đầu run sợ, phủ phục dưới chân hắn.

Tuy nhiên, có một người là ngoại lệ..... Một đôi người sáng mênh mông như đại dương hiện lên trong tâm trí, ánh mắt lạnh lùng của Thương Tịch Tuyết cũng bất giác trở nên nhu hòa.

Hắn không muốn Thẩm Thương Hải kính sợ hắn giống như những người khác, mà chỉ muốn y ngoan ngoãn nằm trong vòng tay hắn, cùng hắn ý loạn tình mê, đó cũng là một loại cảm giác chinh phục.

Mỉm cười bước vào trong trướng, chợt sắc mặt đại biến.

Thẩm Thương Hải không ở trong trướng! Xe lăn vẫn còn, chăn giường lộn xộn. Cho dù Thẩm Thương Hải có tỉnh lại, không có xe lăn, y có thể đi đâu chứ.

Cảm giác bất an tấn công vào trí óc, hắn không nghĩ nhiều liền chạy đến chỗ Ung Dạ Vương, “Thương Hải đâu?”

“Y không phải ở trong trướng sao?” Ung Dạ Vương vừa mới thuyết phục được Hỏa Xích Hậu, còn chưa kịp thở phào, nay Thương Tịch Tuyệt lại đến, hắn bắt đầu cảm thấy có đi ầu không đúng.

“Xe lăn vẫn còn, người đã mất.” Bảy chữ, phát ra từ kẽ răng đang nghiến chặt của Thương Tịch Tuyệt.

Ung Dạ Vương từ trong hốt hoảng bình tĩnh lại, suy nghĩ một chút, nói: “Y đi lại không tiện, chắc chắn sẽ không có chuyện chạy lung lung.”

“Còn cần người nói sao?” Thương Tịch Tuyệt nhớ lại lúc này đã rời khỏi, “Nhất định là Hỏa Xích Hậu lừa h ồ li đó! Là ta sơ suất, không nghĩ đến hắn sẽ động thủ sớm như vậy. Tìm không thấy ta, liền bắt đi Thương Hải.”

Ung Dạ Vương nghĩ đến Hỏa Xích Hậu ở chỗ hắn dong dài, cố tình nán lại thật lâu, không khỏi cười khổ, “Để ta đi hỏi, Thương Hải nếu như thật sự ở trong tay hắn, ta sẽ bằng mọi cách đoạt người trở về. Người đừng nên đi theo, lỡ như chọc giận hắn, đối với Thương Hải sẽ không tốt.”

Thương Tịch Tuyệt muốn lập tức xông vào chỗ của Hỏa Xích Hậu, nhưng lời Ung Dạ Vương nói quả thật không sai, chỉ biết hậm hực trở về trướng b ồng.

Hắn ng ồi đợi một lúc lâu, cũng không thấy Ung Dạ Vương trở lại. Kiên nhẫn của hắn đã đi đến cực hạn, cuối cùng chịu không được nữa, đứng phắt dậy bước ra ngoài, trong mắt đã vương tơ máu. Chợt một vệt sáng từ trong góc phòng lướt qua khóe mắt. Hắn đi lại nhặt lên – là một thanh chủ thủ được điêu khắc tinh xảo, dường như là của ai đánh rơi.

“Băng Hải Nguyên Đầu?” Hắc nhanh chóng chạy ra ngoài tìm con tuấn mã, phi nước đại đến địa điểm được khắc trên chùy thủ.

Những ngọn núi tuyết ở phía xa trong ánh mặt trời lấp lánh ánh bạc, cảnh sắc không khác gì chốn bồng lai tiên cảnh. Cư dân Tây Vực xem nguồn nước trên đỉnh núi này như thánh dược, gọi là Băng Hải Nguyên Đầu.

Thế chất của Thâm Thương Hải yếu ớt, tuyệt đối không thể nhiễm hàn khí. Nghĩ đến đây, Thương Tịch Tuyết nóng nảy thúc vào bụng ngựa, tuấn mã hí dài một tiếng, bốn vó đạp tuyết tiến lên phía trước.

Tê buốt! Đó là cảm giác đầu tiên của Thâm Thương Hải sau khi tỉnh dậy. So với năm đó rơi xuống hầm băng còn lạnh hơn. Y từ trong đau đớn mở mắt ra, mọi vật xung quanh đều bị bao phủ bởi màu bạc chói lóa.

Y đang ở trên một đại địa rộng lớn với lớp tuyết dày bao phủ, được bao quanh bởi một vực thẳm thiên nhiên, chỉ có một hang động nhỏ có thể chứa đủ hai người ở phía xa. Gió lạnh thổi vào vách đá nơi hang động, phát ra những âm thanh như tiếng dã thú gầm gừ, vang vọng khắp trùng trùng đỉnh núi.

Hoàng hôn, mặt trời chầm chậm ngã về Tây.

Năm hắc y bắt cóc Thâm Thương Hải đến đây đang tập trung bên hang động, thấy y đã ngất dậy, một người bèn đi đến bên cạnh. Thâm Thương Hải nhận ra người này, hắc chính là tùy tùng đi theo bên cạnh Ô Thuật Nạp. Tâm ý khế động, giờ y đã hiểu được ý định của bọn họ, thở dài nói: “Các người muốn dùng ta dụ hắc đến đây, thay chủ nhân trả thù, có đúng không? Ta khuyên các người nhân lúc hắc chưa tới đây hãy mau rời khỏi đi, để tránh vướng họa sát thân.”

Tên kia không biết thân phận thật sự của Thương Tịch Tuyết, chỉ nghĩ hắc là một kẻ tầm thường đến từ Vĩnh Xương Quốc, nghe lời hảo tâm nhắc nhở của Thâm Thương Hải lại tưởng y đang có ý đe dọa, phần nộ hết lên: “Câm miệng, nếu không phải thương hại người hai chân tàn phế, thì bây giờ ta đã giết chết người rồi!”

“Này! Người cùng tên què đó lôi thôi cái gì? Mau đến đây giúp một tay!” Những tên hắc y còn lại gọi lớn.

Hắn vung tay xé một mảnh trên y phục của mình, dùng nó buộc chặt miệng Thẩm Thương Hải, nhìn chăm chăm vào y một lúc rồi rời đi.

Thẩm Thương Hải ngẫ trên nền đất lạnh, hàn khí từng đợt xâm nhập vào cơ thể, không lâu sau nửa thân dưới của y đã hoàn toàn tê liệt, khuôn mặt trắng bệch càng thêm xanh xao. Thần trí ngược lại rất tỉnh táo, nhìn những tên hắc y ở phía xa bận rộn di chuyển quanh vách núi, y nheo mắt lại, không biết bọn họ rốt cuộc định làm gì. Hồi sau mới hiểu ra, bọn họ là đang cài bẫy để đối phó Thương Tịch Tuyết.

Trong khoảnh khắc, y đột nhiên cảm thấy nhẹ nhõm vì người ở trong cơ thể kia là Vĩnh Xương Vương. Nếu như là Tịch Tuyết, đối phương sẽ toàn tâm toàn ý giải cứu hắn. Còn về phần Vĩnh Xương Vương kẻ bệnh hoạn đó, tâm trí lúc nào cũng chỉ có việc phục thù. Đối với y là tính độc chiếm bá đạo không hơn không kém, chắc chắn sẽ không hao hơi tổn sức đi cứu y.

Như vậy cũng tốt, chỉ ít cơ thể của Tịch Tuyết sẽ không phải chịu thương tổn.....

Đang chìm trong trầm tư, chợt từ xa vọng đến tiếng hô lớn làm y bừng tỉnh, “Tên cầu tặc đó đến rồi!”

Thẩm Thương Hải ngẩng đầu, quả nhiên nhìn thấy từ trong gió tuyết mịt mờ, một thân ảnh cao lớn cưỡi tuấn mã phi về hướng y, bóng dáng mỗi lúc một gần. Đến khi y nhìn rõ lại, thân ảnh kia đã đến sát vách núi.

Người ngẫ trên thân ngựa, chính là Thương Tịch Tuyết.

TỊCH TUYỆT

Trần Ân
dtv-ebook.com

Chương 10

Edit: Tran Le

Beta: Thỏ TK

Ngựa phi nước đại đến chân núi, mệt mỏi ngã xuống đất, miệng sùi bọt mép.

“Các người thân là người của Ô Thuật Nạp và Cát Sư một quốc gia nhỏ bé, mà lại dám đối đầu với Vĩnh Xương Quốc!” Thương Tịch Tuyệt nhảy xuống ngựa, trong giọng nói mang theo chế nhạo. Mắt nhìn thấy Thẩm Thương Hải đang nằm trên lớp băng dày, run rẩy vì lạnh, hấn giận dữ lao về phía y, nhưng thân thể vừa động, năm tên hắc y đã lao ra chắn đường.

Gặp được kẻ thù, năm người họ đôi mắt chuyển màu đỏ, la hét hò reo cùng rút vũ khí ra tấn công Thương Tịch Tuyệt.

Thẩm Thương Hải không có thời gian để suy nghĩ vì sao Thương Tịch Tuyệt lại bỏ lỡ cơ hội trở về để đến đây cứu y, vì tình thế lúc này cực kỳ nguy cấp.

Bọn họ võ công không tệ, thậm chí còn đang chiếm thượng phong, hoàn toàn có thể giữ chân được Thương Tịch Tuyệt. Đang chiến đấu, đột nhiên từ phía xa bay đến một thân ảnh đỏ rực, hướng phía sau lưng Thương Tịch Tuyệt mà tới.

“Um... A...” Thẩm Thương Hải muốn hét lớn cảnh báo, nhưng á huyết vẫn bị điểm, nên chỉ có thể phát ra âm thanh mơ hồ.

Thương Tịch Tuyệt đang bận tâm chiến đấu với năm tên hắc y, cho đến khi nghe được tiếng xé gió sau lưng, hấn nhanh chóng quay lại, nhưng so

với kẻ kia chậm hơn, sườn trái bị một chưởng đánh trúng.

“Phốc” – tiếng bàn tay chạm vào da thịt, lực phủ ngũ tạng cơ hồ như bị đốt cháy. Thương Tịch Tuyết gằn lên, dùng chưởng đáp trả. Kẻ kia sau khi tấn công cũng không có ý đánh tiếp, mượn lực từ chưởng phong của hắn bay ra khỏi sơn động.

“Mật Tông Đại Thủ Ấn!” Thương Tịch Tuyết thổ huyết, nhìn chăm chăm vào hõng y lạt ma.

Trên gương mặt đầy nếp nhăn dần xuất hiện vết đỏ, hõng y lạt ma cười nói: “Chưởng này, là trả lại cho lần tỷ thí trước người đã ám toán ta.”

“Vậy sau lần này, người mau trở về chuẩn bị hậu sự đi.” Khẽ nhếch môi, Thương Tịch Tuyết cũng không dây dưa nhiều với lạt ma nữa, quay lưng đi về phía Thẩm Thương Hải.

Đi được nửa đường, năm tên nô vãn không có ý tiến lên tấn công, cảm thấy quỷ dị, hắn quay đầu lại nhìn. Chợt ở cách đó không xa lần lượt hai tiếng nổ rung trời.

Tuyết cùng đá lăn lăn đổ xuống, bao quanh lấy sơn động.

Sau mặt nạ, biểu cảm của Thương Tịch Tuyết không giấu nổi ngạc nhiên.

Khắp Tây Vực, chỉ có hoàng gia Vĩnh Xương Quốc mới sở hữu nhiều lưu huỳnh như vậy. Tuy nhiên lưu huỳnh và vãn thạch* luôn được coi là bảo vật, xưa nay canh phòng nghiêm ngặt, cũng không bán cho quốc gia nào khác.

(*Vãn thạch: vụn đá từ thiên thạch)

Cát Sư và Hắc Dực Quốc sao lại có nhiều lưu huỳnh để làm ra lượng thuốc nổ lớn như vậy? Không lẽ, trong hoàng gia Vĩnh Xương Quốc có nội gián?

Khói bụi sau vụ nổ dần phân tán.

Đá chồm lên nhau cao khoảng hai ba mươi trượng, nhìn thấy vậy tim Thương Tịch Tuyết bỗng thất lại. Nếu như không bị thương, hẳn có thể dễ dàng dụng khinh công trèo qua, nhưng bây giờ thân mang trọng thương, giải quyết hết đồng đá này còn khó hơn lên trời. Muốn đưa Thẩm Thương Hải ra khỏi đây, chẳng khác nào “si nhân nói mộng”.

Từ lúc nghe thấy tiếng nổ đầu tiên, Thẩm Thương Hải đã tỉnh ngộ hết thảy. Khi này năm tên kia bận rộn trên sườn núi là để cài thuốc nổ, lợi dụng địa hình của thiên nhiên, khi tuyết đá đổ xuống sẽ lấp kín toàn bộ. Bị mắc kẹt ở đây, chưa tới hai ngày, bọn họ sẽ chết vì đói và lạnh.

Thương Tịch Tuyết vẫn không chịu từ bỏ, hắn đi đến gần quan sát để tìm một lỗ hổng. Nhưng những tảng đá chồm lên nhau quá kín, con chuột cũng không thể chui lọt. Bên dưới đồng đá, có nửa cánh tay vươn ra, cùng thanh yêu đao* của một trong năm tên hắc y lúc này bỏ chạy không kịp.

(*Yêu đao: đao đeo sau lưng)

Hắn nhặt thanh yêu đao, đi về phía Thẩm Thương Hải thay y cắt đứt dây trói, đồng thời giải khai á huyết. Chỉ vài hành động đơn giản cũng khiến hắn đau đến trán đầy mồ hôi lạnh, hắn vứt đao, ngã ra đất, hơi thở đứt quãng.

“Tịch Tuyết.....” Thẩm Thương Hải cảm xúc lẫn lộn, không biết phải nói gì với nam nhân trước mặt này. Y trằn mặc một lúc, sau đó lên tiếng: “Thương thế của người có nặng lắm không? Kim của ta người có mang theo chứ? Để ta châm cứu giảm bớt đau đớn cho người.”

“Những thứ đó, ta vứt rồi. Bây giờ đưa cho người, tay người chỉ có thể đưa lên run rẩy, có tích sự gì chứ?” Thương Tịch Tuyết buông lời chế giễu để nhất thời quên đi đau đớn, hắn ngẩng dậy khoanh chân, cởi áo ra. Dưới sườn trái, là một dấu tay tụ máu đỏ sẫm.

“Lão đầu đó đúng là lợi hại, bất quá tình thế của hắn so với ta cũng không khả quan là bao.” Thương Tịch Tuyết cười nhẹ, sau đó bắt đầu vận

công đi ầu khí.

Thẩm Thương Hải biết hấn là đang tự chữa thương, mặc dù rất lạnh nhưng cũng không dám lên tiếng, sợ sẽ ảnh hưởng quá trình đi ầu trị của đối phương.

H ồi lâu sau, Thương Tịch Tuyết nhúu mày, phun ra một búng máu. Dấu tay trên cơ thể cũng đã nhạt đi nh ều.

Hấn nhẹ nhàng thở ra, mặc lại y phục, sau đó ôm lấy Thẩm Thương Hải tìm nơi khuất gió ng ồi xuống.

Mặt trời đã hoàn toàn khuất dạng. Người trong lòng đang kịch liệt run rẩy, trên mi mày đã đọng tuyết, trên người không chút hơi ấm.

Nếu chậm trễ không nâng cao thân nhiệt của Thẩm Thương Hải để chống lại hàn khí, đến nửa đêm cả cơ thể của y sẽ đóng băng mất.

Thương Tịch Tuyết đứng dậy đi đến đông đồ nát, cầm thanh yêu đao, nhắm vào cánh tay đang vươn ra của xác chết khi nãy vung xuống, sau đó quay lại với vài miếng thịt.

“Tịch, Tịch Tuyết, người vừa làm cái gì vậy?” Thẩm Thương Hải da đầu run lên, sẽ không phải là tên này tâm trạng bất định, đem cánh tay đó cắt xuống chứ.

“Để người ăn.”

Câu trả lời của Thương Tịch Tuyết khiến y sửng sốt, lắp bắp: “Người muốn ta ăn, ăn thịt người?”

Nhìn biểu hiện hoảng sợ của y, Thương Tịch Tuyết nhăn mày, hấn biết lúc này y đang xem hấn như một kẻ điên vậy. Tuy rằng muốn giải thích, nhưng hấn cũng không mở miệng, chỉ ng ồi xuống đem những miếng thịt cắt nhỏ ra. (= _ =)

Thẩm Thương Hải mím chặt môi, ngăn không cho bản thân nôn mửa. Đến khi Thẩm Thương Hải tưởng rằng mình sẽ chịu không nổi nữa, Thương Tịch Tuyết đặt dao xuống, đi đến bên xác chết, bứt tóc xuống cột những miếng thịt lại.

Thẩm Thương Hải tạm quên đi cảm giác ghê tởm, nhìn Thương Tịch Tuyết từng nhát từng nhát đánh xuống nền băng. Cuối cùng băng cũng nứt ra, bên dưới là dòng nước đang lưu chảy. Y đã hiểu ra, bên dưới căn bản là lớp băng dày, bên dưới không có đất, chỉ có nước.

Băng tuyết bị đập nát, nhanh chóng chìm xuống.

Thương Tịch Tuyết nhìn dòng nước, chậm rãi nói: “Nơi đây là Băng hải Nguyên Đầu, quanh năm giá lạnh, lưu chảy bên dưới, chính là băng hải.”

“Vậy không thể theo đường nước thoát ra ngoài sao?” Thẩm Thương Hải bỗng nảy ra ý tưởng, nhưng sau đó lập tức bác bỏ. Người ở trong dòng nước lạnh như vậy, chưa đầy nửa khắc sẽ bị đông chết.

Thương Tịch Tuyết quả nhiên lắc đầu: “Nước ở đây quá lạnh, trừ cá, không có một sinh vật nào khác có thể duy trì được nửa nén hương bên dưới. Lũ cá khát máu, bỏ thịt xuống làm mồi, tự động sẽ dẫn chúng đến.”

Thẩm Thương Hải cuối cùng cũng đã hiểu, thở phào nhẹ nhõm. May mắn thay, Thương Tịch Tuyết không bắt y ăn thịt người chết.

Thấy Thương Tịch Tuyết dùng tóc bắt đầu “câu” cá, y cũng đến gần hồ băng muốn giúp một tay, nhưng bị Thương Tịch Tuyết giữ lại, hắn nói: “Băng rất lạnh, ngẩng đầu trong lòng ta ấm hơn.”

Lời nói ra vô cùng tự nhiên, Thẩm Thương Hải ngẩng đầu nhìn gương mặt anh tuấn của nam nhân này. Ngữ khí ôn nhu này, làm y có loại ảo giác tưởng như Tịch Tuyết của ngày trước đã trở về....

“Tới rồi.” Bên tai truyền đến giọng nói trầm thấp, kéo tâm tư đang trôi miên man của y quay về thực tại. Có ánh trăng chiếu sáng, y nhìn thấy bên

dưới hồ nước trong xanh là một nhóm nhều màu sắc đang bơi về phía y, là bầy cá ngừ được mùi máu đã kéo tới.

Lũ cá vây quanh mồi câu, nhưng mãi vẫn không cắn câu.

“Không lẽ nào mùi máu vẫn chưa đủ?” Thương Tịch Tuyết cau mày, cắn tay nhỏ máu vào trong nước.

(Beta 2: Câu cá bằng thịt người OMG, độc nhất vô nhị chỉ có thể là anh thôi Tịch Tuyết, anh thần kinh thép quá đi)

Mặt nước dao động, vài con cá đã cắn câu. Nhưng khi Thương Tịch Tuyết nhấc sợi tóc lên, đàn cá lại sợ hãi chạy mất.

Thương Tịch Tuyết cùng lũ cá cứ như vậy giằng co, chúng cứ bơi quanh miếng mồi nhưng lại không cắn câu. Hẳn dần dần mất hết kiên nhẫn, cắt một đường trên tay để máu nhỏ xuống nước. Bọn chúng rất cảnh giác, càng nhều máu, phương pháp “câu cá” này càng mất hiệu quả.

Đang lo lắng, chợt Thẩm Thương Hải lóe lên một ý nghĩ, y hỏi: “Ám khí của ta người còn giữ chứ?” Nhớ lại đêm hôm đó Thương Tịch Tuyết tịch thu ám khí của y, hẳn là vẫn còn mang bên người đi.

Thương Tịch Tuyết cau mày nhìn tỏ vẻ không vui, Thẩm Thương Hải vội giải thích: “Người đừng nghĩ nhều, ta có muốn chạy cũng chạy không thoát đâu.”

Ngẫm lại thấy lời y nói đúng, Thương Tịch Tuyết hừ lạnh, từ trong vạt áo lấy ra ám khí đưa cho Thẩm Thương Hải. Y với tay lấy một chiếc vòng tròn bằng sắt, đặt xuống nước chờ cho cá vây quanh, sau đó khởi động cơ quan, lập tức hàng chục mũi kim bắn ra, trúng hơn phân nửa số cá.

“Loại ám khí này dùng để bắt cá, cũng không tệ.” Thương Tịch Tuyết bật cười, vớt lên hơn hai mươi con cá.

Cắt đầu đuôi, đem vây cạo sạch, Thương Tịch Tuyết mới đem số cá đến hồ rửa, “Không thể châm lửa, chỉ có thể ăn sống thôi.”

Thẩm Thương Hải hai môi thâm tím, răng đánh cùn cạp vào nhau, nhìn thấy Thương Tịch Tuyết ngẩng ăn cá, cũng nhắm mắt lại tưởng tượng trên tay y đang là một con cá nướng thơm ngon, cắn xuống.

Mùi cá sống tanh nồng xộc vào mũi, sau đó còn ăn phải mật cá đắng chát, Thẩm Thương Hải chịu không nổi liền nôn ra. Tận bốn lần nôn mửa, gương mặt y gần như bị nhào nát, sợ hãi không muốn ăn nữa.

Vùng băng tuyết giá lạnh, thức ăn không thể bị lãng phí, Thẩm Thương Hải tự nhủ với bản thân, rồi cố gắng ăn hết nửa con cá còn lại. Ăn xong, một con cá lại được đặt lên tay y, nhìn qua Thương Tịch Tuyết, hắn nói: “Ban đêm nhiệt độ sẽ giảm xuống, chịu đựng, ráng ăn nhiều lên.”

(Beta 2: có mùi lừa Thương Hải nhà ta ở đây *ngghi ngờ*)

Thẩm Thương Hải gạt đầu, buộc mình phải tiếp tục ăn. Nhưng y không may mắn, lần nào cũng ăn trúng mật đắng, đến con cá thứ ba, y hoàn toàn bỏ cuộc.

Thương Tịch Tuyết cũng không ép y, đem những con cá còn lại né sang một bên, nói: “Sở này để dành ngày mai ăn, ngủ đi.”

Đỉnh núi quanh năm băng tuyết đóng phủ, bên trên ánh trăng chiếu rọi sáng tỏ mà lạnh lùng. Họ ôm nhau nằm ở góc khuất gió, nhắm mắt lại. Tiếng gió rít chói tai làm Thẩm Thương Hải không ngủ được, Thương Tịch Tuyết thấy thế bèn hỏi tại sao, do dự một hồi, vươn tay ra ôm y vào lòng.

Nam nhân hiện giờ cư xử rất đúng mực, bản thân Thẩm Thương Hải cũng không muốn làm khó hắn, mọi chuyện cứ đợi thoát ra khỏi chỗ này rồi hãy nói.

Nằm trong vòng tay siết chặt của hắn, Thẩm Thương Hải từ từ chìm vào giấc ngủ.

Lát sau, cơ thể đang lạnh run của y ấm dần, thân nhiệt ngày càng tăng. Thẩm Thương Hải khó chịu kéo cổ áo, tay chạm vào cổ, thật sự đã đổ mồ

hôi. Đôi tay tê cóng cũng thấy nóng ran. Phần bụng dưới lại càng dữ dội như lửa đốt.

Trường hợp này, quá bất thường.... Thẩm Thương Hải cảm nhận được hơi thở nóng rực, ngẩng đầu lên, là một đôi mắt sáng quắc.

Thương Tịch Tuyết gương mặt vặn vẹo, trán và mũi lấp lánh mồ hôi. Bỗng nhiên, hắn đem tay áp lên khuôn mặt ửng hồng của Thẩm Thương Hải.

Lòng bàn tay hắn, cũng nóng như lửa.

“Đây, đây là đang xảy ra chuyện gì?” Bụng dưới nóng dữ dội hơn, chạy thẳng lên cổ họng khô khốc bỏng rát, Thẩm Thương Hải biết rằng đã xảy ra chuyện bất lành. Muốn gỡ bàn tay của Thương Tịch Tuyết ra, nhưng tay hắn lại áp càng chặt.

“Là cá uyên ương...” Giọng nói của Thương Tịch Tuyết có chút khàn, nhưng Thẩm Thương Hải còn nghe ra một chút đắc ý, “Cá ăn vào sẽ chết, chất độc trong ruột cá sẽ từ từ lan ra khắp cơ thể. Nếu là một nam một nữ cùng ăn thì sẽ không sao, nhưng nếu cả hai người đều là nam hoặc nữ thì độc tố sẽ phát tác.”

Thẩm Thương Hải sửng sốt, biết có độc, sao đối phương lại không nói với mình? “Đây là loại độc gì? Ưm....”

(Beta 2: hì hì hiều r ồi nha ^^ hóng cảnh tiếp theo)

Cơ thể nóng nực khó chịu không thể cưỡng lại những xoa nắn sau lưng, hai tay càng không thể đẩy nam nhân ra, chưa kể băng tuyết mát mẻ khiến y dễ chịu.

Cánh tay quanh eo đột nhiên siết chặt, hơi thở nóng bỏng phả vào tai, cơ thể y run rẩy không thôi. Thương Tịch Tuyết khẽ bật lên tiếng cười trầm thấp, bàn tay di chuyển khắp cơ thể, như mang theo ma thuật, đến mức Thẩm Thương Hải tưởng như tim mình sắp vỡ ra.

“Độc này, chất kích dục còn cao hơn cả xuân dược. Nếu không cùng nhau, sẽ chết do khí huyết trào ngược. Bất quá người không cần lo lắng, có ta ở đây, người sẽ không chết được đâu.” Thẩm Thương Hải tâm trí có tri tri nhưng cũng hiểu rõ được ý đồ của Thương Tịch Tuyết, sợ hãi cuộn mình lại. Y không nên tin tưởng nam nhân này, giận dữ mắng hai tiếng “Đê tiện!”

Thương Tịch Tuyết ép y xuống đất, cúi đầu nhìn Thẩm Thương Hải, tươi cười không chút giận dữ: “Không ăn cá, người sẽ chết vì lạnh, hay là người muốn sống sót nhờ ăn thịt người chết.”

“Đừng chạm vào ta!” Không muốn nghe lời ngụy biện của hắn nữa, Thẩm Thương Hải vùng vẫy, nhưng sức lực của hắn quá lớn, y không tài nào thoát được.

Thương Tịch Tuyết giữ chặt người y, nhìn chăm chăm vào đôi mắt nâu sẫm thâm sâu của y, cười lạnh: “Sớm hay muộn gì người cũng là người của ta, bây giờ ta muốn chạm vào người!”

Đoạn vung tay mở vạt áo của Thẩm Thương Hải.

Dưới ánh trăng, da ngực của đối phương trắng trẻo như ngọc bích, hai điểm hồng nhỏ nhắn yêu mị, nhưng lại điểm xuyết những khoả đỏ bầm chướng mắt.

“Ta còn chưa hỏi qua, là ai làm người bị thương?” Chạm vào những vết tích còn mới trên khuôn ngực nhỏ nhắn, Thương Tịch Tuyết nổi cơn thịnh nộ, “Chỉ có ta mới có thể lưu lại vết tích trên người người.”

Như để chứng minh, Thương Tịch Tuyết trườn xuống, hôn lên da thịt mềm mại, mút dọc xuống dưới hạt đậu hồng, tại nơi đó cắn nhẹ ý trút giận, càng lúc càng để lại nhiều dấu hôn.

“A.....” Đau đớn tinh tế xen lẫn khoái cảm kì lạ, Thẩm Thương Hải vô thức lắc loạn mái tóc.

Nỗ lực không chế chất độc của cá uyên ương, nhưng nhiệt độ tăng cao chảy theo dòng máu khiến từng tắc từng tắc trên cơ thể của y càng thêm khao khát.....

Thương Tịch Tuyết lưu lại trên người Thẩm Thương Hải ngày càng nhiều dấu răng, quần áo tự lúc nào đã bị giải khai. Làn da của Thẩm Thương Hải đều phiem hồng, thậm chí tính khí giữa hai chân cũng yếu ớt ngằng đầu, run rẩy trong không khí, mong muốn được chạm vào.

Nam nhân di chuyển bàn tay xuống dưới, bao lấy tính khí bắt đầu di chuyển lên xuống.

“Ừm..... Không.....” Khoái cảm mãnh liệt khiến Thẩm Thương Hải hai mắt phủ đầy nước, vòng eo cong thành một vòng cung, tim điên cuồng đập loạn.

Ham muốn rõ ràng khó có thể chống cự, Thẩm Thương Hải hô hấp gấp gáp, hai tay bắt chặt vào người Thương Tịch Tuyết.

“Người bây giờ, còn muốn bảo ta ngừng chạm vào người không?” Thương Tịch Tuyết động tác càng tăng tốc, đột ngột gia tăng lực đạo. Thẩm Thương Hải hô lên một tiếng, dòng dịch trắng thẩm ướt cả tay hắn.

Cao trào qua đi, Thẩm Thương Hải mềm oặt vô lực. Đáng lẽ y nên sớm biết, Thương Tịch Tuyết nam nhân này hoàn toàn không đáng tin nhiệm, vậy sao bản thân lại bỏ qua phòng bị như vậy chứ?

“Tại thời điểm này mà người còn hồ tu loạn tưởng?” Thương Tịch Tuyết đã nhìn đến cực hạn, tính khí ngằng cao đầu trướng đến phát đau, mà Thẩm Thương Hải vẫn thờ ơ, khiến hắn tức giận. Lập tức cởi bỏ y phục, đem hai chân Thẩm Thương Hải kéo về phía mình, đặt lên đùi.

Tiếp cận hạ thân nóng rực của hắn, Thẩm Thương Hải hoảng sợ vùng vẫy, dù biết rằng y chẳng tài nào thoát được, nhưng y vẫn không muốn trở thành người của Vĩnh Xương Vương. Y dùng tay cố đẩy nam nhân ra, trong đầu không ngừng gào thét “Tịch Tuyết, Tịch Tuyết” – mong rằng người đang ngủ say kia sẽ tỉnh lại cứu y.

Đến nước cuối cùng, chỉ còn một cách duy nhất.

“Cứu ta, Tịch Tuyết.....”

Biết người Thẩm Thương Hải gọi không phải là mình, mà là một người khác, cơ mặt Thương Tịch Tuyết giật giật, dưới ánh trăng càng có vẻ hung dữ đáng sợ.

Tay nắm lấy tóc Thẩm Thương Hải kéo đến gần, gầm gừ: “Người có thể thích tên gia hỏa kia, tại sao lại không thể chấp nhận ta? Ta có chỗ nào không bằng hắn? Ta – aaaaa!”

Thương Tịch Tuyết buông nắm tóc, dùng hai tay ôm lấy cổ, trong cổ họng phát ra âm thanh quỷ dị. Cúi đầu xuống, khi ngẩng lên đã mang vẻ mặt đau đớn đầy hối hận, “Thương Hải, là ta vô dụng.....”

Vài giọt nước mắt rơi xuống dọc khuôn mặt của Thẩm Thương Hải, y khóc. Cuối cùng Thương Tịch Tuyết cũng trở lại. “Người trở lại thì tốt rồi, Tịch Tuyết, mau giúp ta thoát ra khỏi đây.”

Thấy Thương Tịch Tuyết không nói gì, y mới nhận ra bản thân đang trong tình trạng hoàn toàn lóa thể, vội vàng xấu hổ rúc vào trong.

Còn chưa mặc xong y phục, sắc mặt Thương Tịch Tuyết lại thay đổi, hắn cất giọng chế nhạo: “Những gì ta làm, không phải là việc người luôn mong muốn sao? Người phủ nhận cũng vô ích. Nếu người không muốn thì trở vào trong đi, giao hắn cho ta là được rồi.”

“Người câm miệng cho ta.” Thương Tịch Tuyết hét lớn.

“Rõ ràng người rất hưởng thụ mà, sao lại còn lại giả vờ?” Hắn rất không hảo ý cười lạnh.

“Người thật sự bằng lòng buông bỏ để giao Thương Hải về tay ta à? Ha ha ha..... Đừng ngớ ngẩn như vậy! Chỉ bằng chúng ta cùng nhau thưởng thức mỹ vị!”

Luồn tay qua mái tóc mềm mại của Thẩm Thương Hải, ép y ngẩng lên, lập tức môi lưỡi giao triền. Hành động thân mật mang theo nhiều cảm dỗ khó cưỡng, “Người nhìn y xem, mắt mũi thanh tú xinh đẹp như họa. A, còn lắc đầu sao..... Nếu người chịu không được, thì lăn qua một bên xem ta cùng y ân ái đi.”

“.....Người không được tiếp tục chạm vào y nữa.....” Thương Tịch Tuyệt ôm đầu, ngăn không cho người kia đạt ý nguyện, hai mắt vẫn dán chặt vào Thẩm Thương Hải, mơ hồ có hơi nước. Diên cuồn đầu tranh, thân thể lẫn tâm trí đều phi thường đau đớn, “Người Thương Hải thích là ta, ta sẽ không để y rơi vào tay người.”

Nhất thời biểu hiện trên mặt hắn thay đổi, đối với Thẩm Thương Hải nói: “Xin lỗi.” Thanh âm nhỏ đến mức khó tài nào nghe rõ. Cúi đầu hôn nhẹ lên khóe môi Thẩm Thương Hải, đoạn đi về phía trước dùng lực tự bóp cổ mình.

Bao nhiêu lời nói đầu mắc trong cổ họng, Thẩm Thương Hải chỉ biết nhìn ‘hai người’ giằng co, lát sau mới sức tỉnh chạy đến. Chẳng lẽ Tịch Tuyệt lại muốn như lần trước, vì cứu y mà bất chấp tất cả.

“Thương, Thương Hải, đừng nhìn ta như vậy.....” Nhìn thấy ánh mắt lấp lánh lệ quang của Thẩm Thương Hải, trong cơn quẫn bách, Thương Tịch Tuyệt vội dùng tay lau khóe mắt y, khó khăn giải thích: “Ta chỉ muốn, cùng người ở bên nhau, nếu người không thích, ta sẽ không xâm phạm người nữa.....”

Còn định nói tiếp, nhưng hắn dừng lại, nở nụ cười chế nhạo: “Ta biết người là một kẻ hèn nhát.”

Sau đó mới yên tâm buông lỏng, “Đừng làm tổn thương Thương Hải.”

“Vậy người ngừng lại cho ta được chưa?” Nam nhân nhếch môi cười.

Tính khí vẫn chưa được giải phóng lần nào, độc tính từ lúc nào đã thâm nhập vào nội tạng. Khí huyết bắt đầu loạn chuyển, cả cơ thể như không

phải thuộc về mình. Cơn đau mỗi lúc một sắc bén, tiếng Thẩm Thương Hải đang nói bên tai cũng nhỏ dần, tầm nhìn đã trở nên mờ hồ....

Trước khi hoàn toàn mất đi ý thức, hắn thấy được những giọt nước mắt lăn dài của Thẩm Thương Hải.

Gió lạnh vào lúc sáng sớm lướt qua từng vách núi, làm mái tóc dài tung bay tứ phía.

Thương Tịch Tuyết tay ôm Thẩm Thương Hải vẫn còn say ngủ, ngẩng bên hồ băng, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt có phần nhợt nhạt.

“Người cuối cùng cũng đạt được ước nguyện rồi, hạnh phúc chứ?” Hắn nhìn xuống bóng mình trong nước, biểu cảm đầy bi phẫn.

“Hừ! Ngày hôm qua nếm trải tư vị của y, không chỉ có mình ta, mà người cũng có phần. Người còn muốn giả vờ làm thánh nhân?” Chiếu bóng chế nhạo, “Chỉ có y mới biết người có bao nhiêu hảo ý! Bất quá đợi đến lúc y tỉnh lại sẽ tin tưởng người, yêu thích người hay không, điều đó rất khó nói. Ha ha!”

Thương Tịch Tuyết giật mình, nhưng rất nhanh khôi phục lại bình tĩnh: “Người không cần nói những lời như vậy để buộc ta rời bỏ y. Đợi sau khi thoát được khỏi đây, ta sẽ từ bỏ không gặp y nữa.”

Sâu trong đôi mắt phẳng phất nét đau thương, “Thương Hải giao cho người. Nhưng nếu người dám cô phụ y, ta sẽ cùng người đồng quy vu tận.”

Bóng nước chỉ cười khẩy, không trả lời.

Thương Tịch Tuyết ngẩng nhìn gương mặt của người trong lòng, nhắm mắt, nhẹ nhàng đặt lên trán y một nụ hôn. Hắn hôn rất lâu, tưởng như cả không gian đang lắng đọng tại một khoảng khắc này.

“A.....” Hàng mi Thẩm Thương Hải khẽ động, có vẻ như sắp tỉnh dậy.

Thương Tịch Tuyết hai mắt mở lớn, mang đầy vẻ tự hào, thần sắc kiêu ngạo cũng khôi phục trên gương mặt.

Thẩm Thương Hải chậm rãi thức dậy. Cả cơ thể không một mảnh vải cùng cơn đau nhức toàn thân vô cùng chân thật, như nhắc nhở y nhớ lại chuyện tối hôm qua.

Ngẩng đầu chỉ thấy gương mặt của Thương Tịch Tuyết được ánh sáng bao phủ, nhìn không rõ biểu cảm. Có lẽ y chưa bao giờ thực sự nhìn thấu được người này, Thẩm Thương Hải khổ sở gượng cười, sau đó quay mặt đi nơi khác.

“Người sao lại hành động như vậy? Vẫn còn nghĩ tới chuyện tối qua à?” Thương Tịch Tuyết nhìn Thẩm Thương Hải mà nhịp tim không ngừng tăng tốc, ôn nhu nói: “Thương thế của ta cần nghỉ dưỡng thêm vài ngày mới hồi phục. Trong những ngày này, ta và người phải tiếp tục ăn cá uyên ương để duy trì mạng sống thôi.”

Đi đâu đó có nghĩa là bọn họ sẽ tiếp tục thân mật với nhau, Thẩm Thương Hải thấy toàn thân ớn lạnh, mím chặt môi.

Một bàn tay vương ra nâng cằm ép y ngẩng đầu. Một nụ hôn đáp xuống môi, mang theo đầy tính chiếm hữu, “Người cũng đừng mong ngóng tên tiểu quỷ hèn nhát kia nữa! Từ bây giờ trở đi hắn sẽ không thức dậy gặp người nữa đâu, từ bỏ đi.”

Không muốn nhắc đến chuyện tối qua nữa, Thẩm Thương Hải quay đầu đi. Nhớ đến lời nói cùng gương mặt méo mó đau đớn trong lúc điên loạn của Thương Tịch Tuyết, y nhắm mắt lại, kìm nén những giọt nước mắt chực trào ra.

Niên chuyển phù sinh*, y muốn như vậy, nhưng tại sao chỉ luôn chọn đúng được một phần, còn những chuyện khác lại đi lệch theo ý muốn chứ?

(*Niên chuyển phù sinh: Sống tạm bợ, thay đổi phong phú, không ổn định)

Nếu số phận thực sự định trừng phạt y vì tội lỗi ngày xưa, không cho y tìm được ái nhân, thì y thà quay về quá khứ, quyết sống cô độc đến già.

Thẩm Thương Hải rất không tự nhiên mặc lại xiêm y. Thương Tịch Tuyết nhìn thấy trên người y đầy vết hôn, vệt vàng dờn tằm mắt xuống đôi chân trắng trẻo như ngọc, chợt cảm thấy nuối tiếc. Nếu có thể tự do đi lại, hẳn là y sẽ hạnh phúc hơn nhiều lắm. Thương Tịch Tuyết trong miên man vô thức mỉm cười với Thẩm Thương Hải: “Đợi sau khi hồi cung, ta sẽ kêu người chữa chân cho người.

Đối với hảo ý của hắn, Thẩm Thương Hải chỉ im lặng, một lời cũng không nói.

Thương Tịch Tuyết nhướng mày, định tiến tới, nhưng ánh mắt đột ngột chuyển lạnh, nhìn về phía đông đá.

Tiếng bước chân không rõ ràng, không nhanh không chậm, cách đông đá truyền vào, trước mắt phỏng đoán có hơn vài trăm người.

Có người đến! Là địch nhân hay cứu binh? Hắn nheo mắt lại, khắc tiếp theo, có tiếng nói quen thuộc vọng vào: “Thương Hải, hai người các người có ở trong đó không?”

Là Ung Dạ Vương! Thẩm Thương Hải mở to hai mắt đang nhắm nghiền, thở phào nhẹ nhõm. Cuối cùng cứu tinh cũng tới rồi!

Bây giờ đã có người giúp thoát ra khỏi sơn động, nhưng y đến bao giờ mới thoát được Vĩnh Xương Vương?

Nam nhân có chút không hài lòng khi có người đến cứu. Cơ bản là hắn có thể duy trì thêm vài ngày, lợi dụng độc tố của cá uyên ương, cùng Thẩm Thương Hải giữa trời đất mệnh mông mà ân ân ái ái.

Vì tâm từ lâu đã lạnh, Thẩm Thương Hải đối với những hành động xúc phạm cũng không chống trả nữa, mặc cho Thương Tịch Tuyết chơi đùa.

Vào lúc đột phát tác, y gần như quên đi xấu hổ, thậm chí ôm chặt lấy nam nhân, nhu động, rên rỉ, khóc lóc.....

Thương Tịch Tuyết cũng vì động tác của y mà tăng thêm khoái cảm.

Chiều tối hôm đó, sau khi cả hai cùng trằn mê trong hoan ái, trong không khí tràn đặc mùi hương dâm mĩ. Thương Tịch Tuyết vô cùng hài lòng mặc lại quần áo, ôm y đến gần hồ băng để thanh tẩy.

“Lần đó bắt cá, vẫn còn dư vài con.” Thương Tịch Tuyết giọng điệu trêu chọc, mỉm cười thoải nhiệt vào tai y, “Người ban đầu còn sợ tanh, bây giờ càng lúc càng quen rồi chứ?”

Thẩm Thương Hải xấu hổ nhắm mắt làm ngơ.

TỊCH TUYỆT

Trần Ân

dtv-ebook.com

Chương 11

Edit: Tran Le

Beta: Thỏ TK

Ánh mắt vui mừng đầy mong đợi của Thương Tịch Tuyệt nhanh chóng trở lạnh, thậm chí không muốn cất lời. Sau vài khắc suy nghĩ, hắn mới tạm thời để cơn giận sang một bên, lớn tiếng nói: “Ung Dạ Vương, người đến thì tốt rồi. Nhưng bây giờ ta đang bị thương, định sẽ nghỉ ngơi vài ngày, sau đó mới cùng Thẩm Thương Hải xuống núi.”

Ung Dạ Vương nghe thấy thế thở phào nhẹ nhõm, nói: “Người có thể chờ, nhưng Thẩm Thương Hải lại không thể chịu được hàn khí. Nay ta đưa thêm nhân lực, cứu hai người ra ngoài.”

Nói xong hắn cũng tự mình quan sát chiêu cao của đồng đá ngoài cửa hang động. Với chiêu cao này hắn sẽ không thể làm khó được Thương Tịch Tuyệt, bất quá khi đang bị thương thì hắn sẽ rất khó khăn. Chưa kể khi Thẩm Thương Hải trèo ra sơ xuất trượt chân thì sẽ không đảm bảo được an toàn. Hắn nhìn sang nam nhân mang chiếc mặt nạ vàng, mỉm cười: “Đến nước này, phải nhờ đến lưu huỳnh của Vĩnh Xương Vương rồi.”

Thương Ngâm Hạc từ lúc nghe thấy hoàng huynh đang thụ thương thì đã nắm sẵn một lượng lưu huỳnh lớn trong tay để kịp thời giải cứu. Vì không muốn trông quá nhiệt tình, hắn đối với lời nói của Ung Dạ Vương tỏ vẻ nghi ngờ, giả vờ dùng giọng nói có phần chua chát: “Nếu không lo cho thân thể của hoàng huynh, thì ta cũng lười sử dụng lưu huỳnh của Vĩnh Xương Quốc để cứu y cùng tên què kia.”

“Vậy ta xin nợ người một cái nhân tình rồi.” Ung Dạ Vương mỉm cười, sau đó nét mặt nghiêm túc hướng về phía đồng đá, “Thương Tịch Tuyệt,

bây giờ ta sẽ cùng Ngâm Hạc dùng lưu huỳnh phá cửa hang, người hãy tìm một chỗ kín đáo ẩn đi để tránh thương tích.”

“Được!” Thương Tịch Tuyệt ôm lấy Thẩm Thương Hải, đi đến góc xa cửa hang, cao giọng nói: “Người có thể động thủ rồi!”

Hắn cúi đầu nhìn Thẩm Thương Hải mỉm cười, “Nguyên lai Ngâm Hạc cũng đến rồi! Như vậy càng tốt, sau khi hạ sơn chỉ cần nhanh chóng xuất phát bỏ lại Ung Dạ Vương ở sau, ta trực tiếp đưa người về Vĩnh Xương Quốc, như vậy có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian.”

Tiếng nói của hắn bị bóp nghẹn trong tràng nổ như sấm sét làm rung chuyển cả ngọn núi. Những tảng đá không ngừng đổ xuống, theo đó là tuyết trắng xóa lấp kín tầm mắt người nhìn.

Mất thấy Thương Tịch Tuyệt đang hoàn toàn chú ý vào những gì đang diễn ra trước mắt, Thẩm Thương Hải chần chịt đưa tay lấy đi ám khí lúc trước được dùng để bắt cá trên người hắn. Nhân lúc Thương Tịch Tuyệt phân tâm, Thẩm Thương Hải không do dự, hướng sau thắt lưng của hắn hạ thủ.

Thương Tịch Tuyệt không chút phòng bị, chỉ cảm thấy sau lưng nhói đau, sau đó cả cơ thể vô lực ngã quy xuống. Hắn nhìn chằm chằm vào bàn tay của Thẩm Thương Hải, phần nộ quát: “Người làm gì vậy?”

Thẩm Thương Hải cắn môi đến bật máu vẫn không phát ra âm thanh, nhanh chóng vờn người qua điểm lên một số huyết vị quan trọng của nam nhân. Thương Tịch Tuyệt ánh mắt tràn đầy căm phẫn dần trở nên mờ mịt, sau đó rơi vào hôn mê.

Thu lại ám khí, Thẩm Thương Hải cúi đầu nhìn nam nhân đang nằm hôn mê trước khi thì thầm nói: “Ta sẽ không bao giờ trở về Vĩnh Xương Quốc, làm thị đồng của người... Tịch Tuyệt, ta xin lỗi, cả đời sau này của ta sẽ không được ở bên người. Vì ngày trước người đã hứa, sẽ không gặp mặt ta nữa, ta cũng không thể cùng Vĩnh Xương Vương kết duyên, chỉ có thể li khai. Chi bằng, người hãy quên ta đi.”

Y nhẹ nhàng vuốt ve vết bầm trên khuôn mặt nam nhân, chợt đôi mắt đang nhắm nghiền dần hé mở, trong động tác có vài phần hoan hỉ nhưng đầy mệt mỏi. Hắn nhìn Thẩm Thương Hải rồi vươn tay, “Thương Hải, ta tới tìm người đây...”

Nam nhân lúc này, đang nở một nụ cười vô cùng ôn nhu mà sợ sệt, ánh mắt đầy trĩu mến yêu thương, phảng phất như Thẩm Thương Hải chính là tất cả của hắn.

Trong khoảnh khắc đó, y lập tức nắm lấy tay Thương Tịch Tuyết, giống như kiếp này sẽ mãi mãi không chia lìa. Tuy nhiên giờ đây, y cũng không thương cũng không hận con người cô độc trước kia.

Một giọt nước không màu, chần chập từ khoé mắt y rơi xuống, biến mất trên gương mặt của Thương Tịch Tuyết.

Thương Ngâm Hạc sử dụng ba mai* lưu huỳnh, san bằng hang động thành bình địa. Sau đó cử binh lính dọn ra một lối đi, để hắn cùng Ung Dạ Vương có thể vào trong tìm người.

Phát hiện ra Thương Tịch Tuyết đang bất tỉnh, Thương Ngâm Hạc lấy làm kinh sợ, hắn đưa tay kiểm tra nhịp thở cùng kinh mạch, may mắn hoàng huynh của hắn vẫn còn sống. Hắn cởi bỏ áo choàng của mình đắp lên người Thương Tịch Tuyết, sau đó sai người vào trong giúp hắn khiêng hoàng huynh ra ngoài. Làm xong, hắn mới quay sang nhìn Thẩm Thương Hải đầy tức giận, “Vì sao hoàng huynh lại bất tỉnh?”

“Hắn thân mang trọng thương, vừa rồi lại chịu chấn động quá lớn, suy yếu nên bất tỉnh thôi.”

Thương Ngâm Hạc bán tín bán nghi, vẫn còn định hỏi tiếp thì Ung Dạ Vương đã lên tiếng, “Ở đây quá lạnh, không thể ở lâu, chúng ta trở về thôi hãy nói đi.”

Ánh mắt hắn rơi trên người Thẩm Thương Hải. Thân thể y đầy rẫy vết thương, tuy không nặng, nhưng những đường hằn xanh tím trên làn da

trắng bệch thật sự nổi bật, nhìn kĩ lại, còn thấy dấu răng, đôi mắt hắn vô thức nheo lại.

Biết rằng những ấn kí trên cơ thể mình sớm muộn gì cũng bị Ung Dạ Vương phát hiện, Thẩm Thương Hải quay mặt đi nói khẽ: “Mắc kẹt trong hang động vài ngày qua, ta cùng Tịch Tuyết chỉ có thể bắt cá trong hồ làm lương thực.”

Ung Dạ Vương biết rõ về độc tính của cá uyên ương, lập tức hiểu được vấn đề, sợ Thẩm Thương Hải xấu hổ, hắn bèn chuyển tầm mắt không nhìn nữa. Nhanh chóng rảo bước đi trước.

Cứu được mọi người, bọn họ ngay lập tức hạ sơn.

Ung Dạ Vương ôm Thẩm Thương Hải lên xe lăn, hỏi sơ qua vài vấn đề, cảm thán: “Ta biết trong chuyện này hai nước Hắc Dực cùng Cát Sư Quốc không tránh khỏi có quan hệ. Từ chỗ bọn họ không hỏi ra được gì, ta cùng Ngâm Hạc chỉ biết đi tìm vòng quanh vùng lân cận Băng Hải, tốn không ít thời gian. Cũng may sáng nay ta vào trướng bồng của người, tìm được mẫu giấy, bèn nhanh chóng dẫn người đến giải cứu hai người.”

Thương Ngâm Hạc lúc này đã lên ngựa, đến gần bổ sung thêm: “Ta và người còn đến hỏi Hoả Xích Hậu và Ô Thuật Nạp, nào ngờ hai tên tiểu nhân bỉ ổi đó còn không chịu thừa nhận. Theo ta thấy thì bọn chúng chán sống rồi, dám cả gan chống chọi với Vĩnh Xương Quốc!”

“Chủ ý này chắc chắn là từ Hoả Xích Hậu, nhưng thái tử Ô Thuật Nạp có lẽ vì mối thù mất đi cánh tay mà đồng ý liên thủ cùng tên cáo già kia.” Ung Dạ Vương vừa nói vừa lắc đầu, tai hoạ này, suy cho cùng đều khởi nguồn từ Thương Tịch Tuyết. Hắc Dực cùng Cát Sư Quốc dùng biện pháp trả thù này, còn chưa thể nói là bỉ ổi.

Xui xẻo nhất, là Thẩm Thương Hải, vô tình bị cuốn vào thảm hoạ bất ngờ.

Với địa hình của vùng Băng Hải, việc di chuyển cùng Thẩm Thương Hải có chút khó khăn. Bọn họ phải trở về càng sớm càng tốt, để Thẩm

Thương Hải hai người có thể tịnh dưỡng nghỉ ngơi, chuẩn bị khởi hành về Ung Dạ Tộc.

Lúc đoàn xuống núi, đã là hoàng hôn, băng tuyết trên đỉnh núi dưới ánh chiêu tà chiếu sáng lấp lánh như thủy tinh. Cuộc đua ngựa trong ngày vừa kết thúc, người người hò reo cổ vũ. Ung Dạ Vương hành sự cẩn thận, không dám gây ra động tĩnh quá lớn.

Thẩm Thương Hải cùng Thương Tịch Tuyết được hộ tống trở lại trướng bồng.

Thương Ngâm Hạc tuy lo lắng thương thế của hoàng huynh, nhưng mắt thấy đã có Ung Dạ Vương rồi, hẳn cũng không tiện ở lâu, đành dẫn theo binh sĩ ra ngoài đi tìm Hoả Xích Hậu và Ô Thuật Nạp.

Ung Dạ Vương nấu một ít nước nóng ngâm chân cho Thẩm Thương Hải, giúp y thay một bộ y phục sạch sẽ, nhìn sang lại thấy Thương Tịch Tuyết đến giờ vẫn còn đang bất tỉnh. Hắn cau mày thắc mắc, Thẩm Thương Hải ngồi trên xe lăn chậm rãi đẩy về phía trước, khẽ thì thầm: “Ta đã điễm lên những huyết đạo quan trọng của hắn, chưa đến trưa mai, hắn sẽ không tỉnh lại đâu.”

“Tại sao?” Ung Dạ Vương cảm thấy tò mò.

Thẩm Thương Hải cười nhạt, “Từ lần được châm cứu chữa thương kia, đã vô tình đánh thức Vĩnh Xương Vương.” Thấy Ung Dạ Vương ngạc nhiên, y chỉ thở ra một ngụm khí, sau đó từ tốn đem mọi chuyện đã xảy ra trong những ngày qua kể cho hắn nghe.

Ung Dạ Vương trong một lúc choáng váng, nở nụ cười gượng gạo, “Không lấy làm lạ khi dạo gần đây hắn hành sự kì quái, hậu quả của chuyện này có thể sẽ rất lớn.”

Ý nghĩ đầu tiên chính là tại trái tim của Vĩnh Xương Vương đâm một đao, tưởng rằng có thể hoàn toàn giết chết hắn, nào ngờ hắn vẫn còn cơ hội tỉnh lại. Thậm chí cho đến bây giờ, không ai đảm bảo được rằng Vĩnh Xương Vương sẽ biến mất.

Hắn suy nghĩ thật lâu, sau đó nghiêm túc hỏi Thẩm Thương Hải: “Người nói Tịch Tuyết có thể sẽ không bao giờ xuất hiện nữa, vậy người phải làm sao?”

Thẩm Thương Hải lặng lẽ nhìn Thương Tịch Tuyết, một lúc lâu sau, y cúi đầu, bình tĩnh nói: “Ung Dạ Vương, vậy phiền người giao hắn lại cho Hạc vương gia. Ta không muốn gặp mặt Vĩnh Xương Vương nữa, nếu người cảm thấy ta cứ tiếp tục trụ trong tộc sẽ khiến tộc nhân của người gặp rắc rối, vậy không bằng người hãy gửi ta về Tô Châu.”

Tránh mặt nhau, đối với cả hai, có lẽ là giải pháp tốt nhất, chỉ bất quá... Ung Dạ Vương ánh mắt màu xanh tím có chút thay đổi, cuối cùng vỗ vai Thẩm Thương Hải, “Cũng tốt. Nếu như người đã quyết định rồi, vậy thì bây ta sẽ giao hắn lại, tối nay ta cùng người lên đường trở về Ung Dạ Tộc.”

“Không.” Thẩm Thương Hải ngay lập tức ngăn đầu, buộc miệng từ chối, thoáng nhìn qua Thương Tịch Tuyết.

Sau một lúc do dự, như là đã hạ quyết tâm, y nói: “Ta còn những việc chưa hoàn thành, chúng ta trễ một chút hãy khởi hành.”

Ung Dạ Vương thấy Thẩm Thương Hải dường như có gì che giấu, định chất vấn y, thì bỗng bên ngoài có người hô lớn: “Tộc trưởng, phu tử, bọn ta đến rồi!”

“Li Phong?” Tiểu gia hỏa này, làm sao lại lặn lội từ xa đến đây xem náo nhiệt vậy? Ung Dạ Vương khom người bước ra khỏi trướng bồng.

Thẩm Thương Hải định đẩy xe ra bên ngoài, nhưng chỉ vừa thấy mặt, thiếu niên đã nhanh như gió lao đến ôm y, hào hứng nói: “Phu tử, người xem, còn ai đến nữa này?” Đoạn vui vẻ tươi cười.

Nhìn thấy Âu Dương Lâm theo đó bước vào trong, Thẩm Thương Hải cũng không lấy làm lạ, chỉnh đốn tinh thần nhìn hắn mỉm cười chào hỏi, đột nhiên nhìn thấy trên lưng Âu Dương Lâm còn có thêm một người, y giật mình, không thốt nên lời.

Người đó xem ra chỉ lớn hơn Li Phong vài tuổi, so với hắn cũng có nét trưởng thành hơn, toàn thân bọc bọc phong trần, vừa đi qua đến chỗ Thẩm Thương Hải đã gục xuống khóc, “Đại ca, đệ cuối cùng cũng tìm thấy huynh rồi!”

Người thân bỗng nhiên xuất hiện, làm Thẩm Thương Hải vô cùng bất ngờ, đến khi gương mặt thấm ướt, cảm nhận được những giọt nước mắt nóng hổi của đối phương, y mới biết mình không nằm mơ. Lấy tay lau đi nước mắt của tứ đệ, y không kìm nén được hạnh phúc, “Nhật Noãn, đệ vì sao lại tới được chỗ này?”

Ung Dạ Vương trở vào trong trướng, thấy cảnh huynh đệ đoàn tụ, nghĩ rằng chắc chắn bọn họ sẽ có rất nhiều đi đầu riêng tư cần bàn bạc, người ngoài lưu lại không tiện, nên gọi Li Phong cùng Âu Dương Lâm, lặng lẽ rời đi.

“Là Nguyên Liệt nói cho đệ biết, đại ca huynh đang sinh sống tại Ung Dạ Tộc. Đệ đi khắp tứ xứ tìm kiếm, không ngờ lại tìm đến Tây Vực. Nhưng thật không may đại ca đã tham gia Thú Lạp Thịnh Hội, đệ không muốn đợi lâu, nên quyết định cùng với đệ tử của huynh đi đến đây.”

Thẩm Nhật Noãn không muốn để đại ca lo lắng, đem chuyện dài biên ngắn, tự mình quan sát xung quanh, không khỏi cảm thán cảnh sắc khác biệt. lát sau ánh mắt lại rơi trên người Thương Tịch Tuyết, hỏi: “Đại ca, hắn chính là người từ Vĩnh Xương Quốc ở cùng huynh sao?”

Thẩm Thương Hải biết đệ đệ cùng Li Phong đồng hành, chắc chắn đã nghe được mọi chuyện về quan hệ của y cùng Thương Tịch Tuyết từ miệng hắn.

Gật gật đầu, Thẩm Thương Hải đang tìm cách để giải thích cho đệ đệ, thì bỗng Thẩm Nhật Noãn nhìn y mỉm cười, “Đại ca, huynh dự định sẽ ở lại Tây Vực, hay là về Tô Châu? Nếu như huynh muốn trở về, chi bằng đem hắn đi cùng.”

Trong trí nhớ của y, tứ đệ là đứa em tinh nghịch nhất, giờ cũng đã chín chắn hơn nhiều. Thẩm Thương Hải ngạc nhiên nhìn đệ đệ, sau đó lắc đầu

thở dài. Bản thân y cũng không muốn đem lại thêm phiền phức cho Ung Dạ Tộc, toan đưa Vĩnh Xương Vương đi, nay tứ đệ đến rồi, càng tốt.

“Nhật Noãn, ta và đệ cùng nhau về nhà, chỉ hai chúng ta.”

“Vậy hần thì sao?” Thâm Nhật Noãn cảm thấy kì quái.

“Chuyện của hần, để ta ngày sau nói với đệ.” Trước mắt, y còn có nhiều chuyện quan trọng hơn để làm.

Thâm Thương Hải nhẹ giọng nói: “Nhật Noãn, ta muốn ra ngoài tìm một người, đệ hãy ngồi ở đây, đợi ta đi tìm người đó. Trong chiếc bọc đằng kia có lương thực, nếu đệ đói thì cứ ăn trước. Còn nữa, hần đang bị thương, các huyết đạo đã bị ta phong trụ, đệ đừng giải khai cho hần.”

Thâm Nhật Noãn mặc dù tò mò, nhưng sau nhiều năm lăn lộn giang hồ, đã không còn là thiếu niên nóng nảy bồng bột, bèn gật đầu chấp thuận, dõi nhìn theo bóng dáng Thâm Thương Hải rời đi.

Bên ngoài trời đã ngả màu đen, lửa trại cùng sao trời bập bùng nhấp nháy, điểm sáng cho sắc trời tối đêm đầu hạ.

Điểm đến của Thâm Thương Hải, là một trướng bồng cách đó không xa. Y chậm rãi đẩy xe đến nơi, còn chưa kịp lên tiếng, thì thân ảnh cao lớn của hống y nam tử đã bước đến nhắc màn bước ra.

“Là người.” Hống y nam tử nhìn ra phía sau Thâm Thương Hải không có ai, mỉm cười, “Vị bằng hữu kia của người đâu?”

“Ta chính là vì vấn đề của hần mà đến đây.” Trước đây đã từng nghĩ qua, nên hiện giờ bản thân Thâm Thương Hải đang vô cùng bình tĩnh, nhìn lên nam tử, nói: “Ta muốn thỉnh Vô Song Công Tử tái thi diệp thủ*, xóa đi vết bớt trên khuôn mặt bằng hữu của ta.”

*(Tái thi diệp thủ: tái – lại, thi – thi triển, diệp – kì diệp, thủ – bàn tay/
Nghĩa là thi triển y thuật một lần nữa)

“Hửm, hần đã quyết định rồi?”

Thẩm Thương Hải nhẹ lắc đầu, “Hần còn chưa biết. Là ta muốn hần có thể sống nửa đời sau như một người bình thường, không cần phải tiếp tục che che đây đây.” Bỏ đi vết bớt dọa người kia, tâm bệnh của Vĩnh Xương Vương sẽ thuyên giảm, cũng không còn chán ghét phải đối mặt với gương mặt của chính mình, không còn tự giam mình trong căn phòng nhỏ bé cũ kĩ nữa.

Mặc dù y đã quyết định sẽ quay về Tô Châu, sau này hai người cách biệt một phương trời, mãi mãi không gặp lại nhau, nhưng y cũng không muốn nam nhân cô độc đáng thương bên trong cơ thể của Vĩnh Xương Vương chịu thêm thống khổ.

“Cái này.....” Hờng y nam tử trong một khắc do dự, chợt từ bên trong trướng bồng có tiếng cười lạnh, “Hờng Trầ, trước tiên cứ thỉnh vị công tử ở bên ngoài vào đây.”

Nhịp tim theo giọng nói kia biến loạn, Thẩm Thương Hải vừa cảm thấy có chút khó chịu, hờng y nam tử đã nhanh chóng đẩy y vào bên trong, bàn tay nhẹ nhàng đặt sau lưng, truyền cho y chút chân khí. Trái tim đang nhảy loạn của Thẩm Thương Hải trong phút chốc bình ổn trở lại, cảm kích quay đầu, hướng hần nói tiếng cảm ơn.

Quay đầu lại, ở nơi cuối cùng ánh nến chiếu sáng nhìn thấy dưới đất ngổn một bóng lưng mang sắc thủy ngân. Mái tóc màu mực bóng như thác nước xoắn xuống hai bên thái dương, màu đen tuyền phảng phất như muốn đem mọi ánh sáng xung quanh nhấn chìm.

Chỉ một bóng lưng này, đã có thể khiến mọi cảnh sắc bên trong bị lu mờ.

“Mạc Vong cả ngày nay xem đua ngựa, đã ngủ thiếp đi rồi. Ta e rằng hần sẽ bị đánh thức, Hờng Trầ, người hãy đem Mạc Vong ra ngoài đi.” Nam tử cẩn thận đặt nam đờng đang nằm trong vòng tay mình vào lòng hờng y nam tử, sau đó đứng thẳng người, đối diện với Thẩm Thương Hải mỉm cười, “Thẩm công tử, người thật sự muốn ta chữa trị cho bằng hữu

sao?” Đôi mắt đen như mặc thạch của nam tử lúc hoan hỉ, lúc không cảm xúc, thiên biến vạn hoá.

Thẩm Thương Hải chỉ cảm thấy rằng, bức tượng tôn quý bằng sứ đã bị đập vỡ đó căn bản không sánh bằng một phần vạn nét phong hoa của người thật, cũng không ngạc nhiên khi Phục Nghệ vì người này mà điên cuồng.....

Đôi mắt ma mị phía đối diện khẽ biến chuyển, như có thể nhìn thấu được nội tâm của Thẩm Thương Hải, vui vẻ nói: “Ta đã nghe Phục Nghệ đề cập đến tình trạng giữa hai người. Thậm chí nếu không phải là rể tình Phục Vương, ta cũng nguyện ý giúp công tử và quý hữu, xem như đền đáp lại ân huệ của các người.”

Phục Nghệ?! Thẩm Thương Hải ngật ngưỡng, không biết nên cảm thấy vui mừng hay hạnh phúc. Phục Nghệ hẳn là biết được tâm ý của y, nên mới để Vô Song Công Tử ở lại giúp Thương Tịch Tuyết chữa trị, nhưng bọn họ phải đến đâu để thi triển y thuật?

Tâm thần đang phiêu diêu lơ lửng, bỗng chợt nghe Vô Song Công Tử lên tiếng: “Đôi chân của Thẩm công tử, dường như không hoàn toàn bị phế liệt, có thể để ta thử chữa trị không? Có~thể thương~lượng.”

Thẩm Thương Hải mấp máy đôi môi, nhưng cuối cùng vẫn từ chối: “Thương Hải những năm gần đây, đã quen với việc ngồi xe, không dám làm phiến công tử. Chỉ cần công tử chữa lành gương mặt cho vĩ bằng hữu của ta, thì ta đã rất lấy làm biết ơn rồi.”

Đôi chân này, là y nợ vị đại phu nọ. Y hại hấn tàn phế một chân, nhà tan cửa nát, giờ đây y phải dành cả cuộc đời ngồi trên xe lăn, chính là để đền bù cho tội nghiệt đã gây ra thời niên thiếu nông cạn không phân cao thấp.”

Vô Song Công Tử không ngờ rằng y lại từ chối, ngắm nhìn y trong chốc lát, mỉm cười gật đầu, đổi sang chủ đề khác, “Vậy hãy đem vị bằng hữu của người đến đây. Ta trước tiên sẽ loại bỏ vết bớt trên mặt, sau đó lấy một phần da trên cơ thể, đem cả hai hoán đổi, bất quá sau đó cần vài tháng

để h ấi phục, sau này có thể sẽ hoàn toàn ảnh hưởng đến chuyển động cơ mặt của h ấi.”

“C ần đến sự giúp đỡ của ta không?” Nhìn thấy trong mắt Vô Song Công Tử thoáng hiện lên vẻ bất ngờ, Thẩm Thương Hải bất đắc dĩ bật cười.

Tịch Tuyết vì cứu y, ngay cả tính mạng cũng không màng, y sẽ không bao giờ rời bỏ h ấi. Lời hứa suốt đời, đến nay đã bị y phá bỏ, nay trước khi rời đi, y muốn vì Tịch Tuyết làm chút gì đó.

“Khi thay da, đau đớn phải chịu không phải là nhỏ....” Vô Song Công Tử muốn khuyên Thẩm Thương Hải nên từ bỏ ý định, nhưng lại nhìn thấy trên gương mặt y là nét cười có phần ngọt ngào, chỉ tr ần mặc một lúc, nhìn y g ật đầu.

Hương thơm kì lạ dâng lên cùng với sương mù, ch ần chậm từ đông lửa tiến vào một cái lọ nhỏ.

Thẩm Thương Hải bình tĩnh ng ẩ trên xe lăn, nhìn đệ đệ mang theo Thương Tịch Tuyết tiến vào trướng b ồng, đặt h ấi xuống giường.

Thẩm Nhật Noãn rất hoài nghi về người có bóng lưng màu thủy ngân ở trong trướng, thật sự không ngờ trên đời lại có loại y thuật cao minh như vậy, có thể đem vết bớt trên mặt của nam nhân Vĩnh Xương Quốc kia xóa đi. Bất quá với lòng tin của đại ca, h ấi cũng không nở lòng d ối gáo nước lạnh, quay sang ân c ần hỏi: “Đại ca, huynh còn ở lại đây nhìn cái gì chứ? Lát nữa sẽ có rất nhiều máu, đệ sợ huynh chịu không nổi đâu, hay là huynh ra ngoài đi!”

“Ta dù gì cũng là một nữ đại phu, cũng không quá sợ máu đâu, đừng lo lắng. Đệ nhiều ngày b ần ba mệt mỏi, cứ về ngủ đi.” Nếu để cho đệ đệ biết y muốn dùng chính phần da của mình để cho Tịch Tuyết, chắc chắn h ấi sẽ không đồng ý.

Ung Dạ Vương nghe thấy động tĩnh của ba người cũng lấy làm tò mò, đi đến trướng b ồng vươn tay vén màn định tiến vào trong. H ồng y nam tử

trên tay ôm một đứa trẻ, nhìn thấy thế liền giả vờ ho, khéo léo đuổi người, “Vị này xin hãy cùng ta đi ra ngoài, đừng để bằng hữu của ta bị phân tâm.”

Lời nói của người này rất có lý, khiến hắn có chút xấu hổ, bối rối rút tay lại, im lặng rời đi.

Một chén thuốc nhỏ được đặt trước mặt Thẩm Thương Hải, “Đây là ma phí tán*, uống xong, người sẽ tiến vào hôn mê, sẽ không cảm thấy đau đớn.”

(*ma phí tán: một loại thuốc gây mê, bào chế bởi Hoa Đà vào năm 1600)

Thẩm Thương Hải bưng chén thuốc, lại nhìn sang bên cạnh thấy Vô Song Công Tử cũng đang cầm một chén ma phí tán, mở miệng Thương Tịch Tuyết đổ vào. Y không tiếp tục do dự, ngửa đầu uống cạn hỗn hợp trên tay, chỉ sau vài khắc, bóng tối ngày càng nặng nề bao trùm lên ý thức.

Lúc y mở mắt ra, đã là giữa trưa hôm sau. Y đang ở chỗ của mình, người nằm nghiêng, hai tay do tác dụng của thuốc mê mà vẫn chưa thể cử động.

Vừa trở mình, cảm giác như kim châm lửa đốt, đau thống tâm can. Bởi vì một mảng da lớn sau lưng y đã bị lấy đi.

Cơn đau này, sợ rằng sẽ kéo dài thêm khoảng vài tháng. Y thở dài yếu ớt, nhưng trong lòng lại không chút hối hận, ngược lại còn có chút vui mừng. Không thể trọn đời ở bên cạnh Tịch Tuyết, vậy hãy để cho một phần da của y vĩnh viễn đồng hành cùng hắn đến suốt đời.....

Y cố chuyển động cổ để nhìn xung quanh, nhưng lực bất tòng tâm, chỉ đành dùng mắt đảo quanh trước bồng, tìm kiếm thân ảnh của nam nhân.

Thương Tịch Tuyết nằm cách đó không xa, vẫn còn đang hôn mê. Cả khuôn mặt được bọc bởi nhiều lớp vải trắng, thậm chí ngay cả mắt cũng bị kín, chỉ chừa lại mũi cùng miệng.

“Đại ca!” Thảm Nhật Noãn luôn ng ồi túc trực bên cạnh chờ Thảm Thương Hải tỉnh lại, chạy về phía y, không dám chạm vào thân thể mà chỉ cất giọng trách mắng: “Huynh không phải nói là sẽ không mang hấn về Tô Châu sao? Vì cố gì lại ngốc như vậy, để bản thân chịu nhiều đau đớn?”

Phản ứng của đệ đệ, Thảm Thương Hải đã sớm lường trước được, chỉ cười trừ, “Nhật Noãn, đệ không hiểu...”

“Đệ làm sao lại không hiểu?” Thảm Nhật Noãn giận dữ quát, nhưng nhìn thấy đại ca trên trán tuôn ra mồ hôi lạnh, hấn cũng không nổi kể tội, tay cẩn thận lau mồ hôi cho y, nói: “Huynh có muốn ăn gì không? Đệ uy* huynh.”

(*Uy: dứt ăn)

Thảm Thương Hải lắc đầu, “Nhật Noãn, đệ hãy đi mời Ung Dạ Vương qua đây, đã đến lúc chúng ta cùng hấn nói lời tạm biệt rồi.”

Thảm Nhật Noãn g ần như nhảy cẫng lên vì mất bình tĩnh, “Đại ca huynh bây giờ bộ dạng thế này, làm sao có thể đi đường?” Tuy nhiên lại đón nhận biểu tình kiên quyết bình tĩnh của Thảm Thương Hải, hấn bèn miễn cưỡng dậm chân bước đi.

Người đại ca này, thân thể tàn tật, lại không biết võ công, trước mặt mọi người luôn là dáng vẻ thư sinh an tĩnh dễ dãi, nhưng sâu bên trong, y so với các đệ đệ của mình còn cứng đầu hơn gấp bội.

Ung Dạ Vương rất nhanh đã được mời tới, nghe qua việc Thảm Thương Hải muốn cùng đệ đệ trở về Tô Châu, hấn rất sảng khoái mà đồng ý, “Thương Hải, ta biết ngươi một lòng nhưng nhớ quê hương Tô Châu, ta cũng không thể tiếp tục cản trở ngươi rời đi nữa. Ai, nhưng tiếc là Ung Dạ Tộc của ta đã mất đi một tiên sinh dạy cho tộc nhân ngôn ngữ Trung Nguyên rồi.”

“Nếu như Tây Vực cùng Trung Nguyên chấm dứt giao tranh, thông qua thương lộ, sẽ càng có nhiều người đến Tây Vực, lúc đó ngươi có thể tìm được một tiên sinh tốt hơn ta.”

Thẩm Thương Hải bám lấy cánh tay của đệ đệ, chậm rãi ngẩng dậy, nhìn nam nhân trước mắt nói: “Ung Dạ Vương, trước khi đi, ta còn muốn thỉnh cầu người một ân huệ cuối cùng.”

Ung Dạ Vương nhẹ nhàng quét mắt qua Thương Tịch Tuyết, tâm đã hiểu rõ, liền nói: “Người muốn ta giữ bí mật, giấu hẳn chuyện người đã rời đi. Người yên tâm, ta sẽ không nói cho hắn biết đâu, và cũng sẽ ra lệnh ta tất cả tộc nhân giữ bí mật.”

“Đa tạ.” Thẩm Thương Hải vì đau mà mặt đã trắng bệch, vẫn cố gượng cười.

Sau khi thu dọn hành lý và chào tạm biệt Vô Song Công Tử, Thẩm Nhật Noãn dìu đại ca lên xe ngựa đã được Ung Dạ Vương chuẩn bị từ trước cho hai người, sau đó bắt đầu đánh ngựa, vì để tránh đám đông nên chọn hướng đông để xuất hành.

Thẩm Thương Hải thậm chí còn chưa kịp nói lời chia tay Li Phong, vì nếu thiếu niên kia biết y rời đi, chắc chắn sẽ không đồng ý. Y không muốn để cho bất cứ ai vì y mà thương tâm.

Không ngờ tới, bản thân lại có ngày hành sự như một kẻ hèn nhát, bí mật bỏ trốn.

“A.....” Đang tự nằm trên xe cười tự giễu. Chợt dưới xe xóc nảy, động đến vết thương, y không kiềm chế được mà rên rỉ thành tiếng.

Thanh âm rất nhỏ, nhưng Thẩm Nhật Noãn vẫn nghe được, vội vàng thắng dây cương, nhấc rèm nhìn vào trong lo lắng hỏi: “Đại ca huynh sao rồi?”

“Không, không có gì.” Thẩm Thương Hải cố nặn ra nụ cười, nhưng mồ hôi lạnh trên trán đã phản bội y.

Thẩm Nhật Noãn cẩn thận lau trán cho đại ca, lại tiếp tục lên đường. Bánh xe lần này chuyển động nhẹ nhàng trên thảo nguyên.

Miệng vết thương đã được Vô Song Công Tử bôi một loại thuốc mỡ đặc biệt, nhưng vẫn đau đớn vô cùng, bề mặt còn có chút sưng tấy. Thẩm Thương Hải cố ép mình vào giấc ngủ để quên đi nỗi đau, nhưng hoàn toàn không thể ngủ được.

Trong cơn choáng váng, chợt nghe thấy giọng nói của Thẩm Nhật Noãn truyền vào từ bên ngoài, “Đại ca, huynh cùng tên nam nhân người Vĩnh Xương đó, rốt cuộc là như thế nào vậy?”

Thẩm Thương Hải biết nếu như mình không nói ra, đệ đệ sẽ tiếp tục truy vấn, đành thở dài, đem mọi chuyện đã xảy ra lúc y còn ở Ung Dạ Tộc kể hết cho đệ đệ.

Thẩm Nhật Noãn càng nghe càng thấy sợ hãi, chỉ việc nam nhân đó là hoàng tộc Tây Vực đã đủ làm hấn bất ngờ, nam nhân lại còn có hai tính cách khác nhau, chuyện thật quá khó tin.

Làm tình nhân của một người như vậy, ngày ngày phải chịu đựng tính cách quỷ dị của hấn ta, khó trách vì sao đại ca lại muốn chạy trốn. Thẩm Nhật Noãn trong lòng bất an, nói: “Đại ca, theo như lời huynh nói, tên Vĩnh Xương Vương tàn độc kia sẽ không buông tha cho huynh dễ dàng như vậy đâu.”

“Vì vậy nên ta mới chạy trốn.” Thẩm Thương Hải bật cười, “Hấn vẫn chưa biết nơi ta sinh sống, Ung Dạ Vương cũng đã hứa sẽ không tiết lộ chuyện này. Trung Nguyên lớn như vậy, ngay cả khi hấn muốn tìm ta, cũng chưa chắc sẽ tìm được. Hơn nữa hấn đối với ta, chỉ là tâm t ần hí lộng*, một sớm một chiều, chỉ cần qua một thời gian, chắc chắn sẽ quên ta đi thôi.”

(*Tâm t ần hí lộng: đùa giỡn cưa cẩm chứ không phải thật lòng.)

“Hy vọng là như vậy.” những đi ều muốn nói t ần động trong ngực Thẩm Nhật Noãn mà không thể thốt ra, hấn cảm thấy mọi chuyện vẫn không đơn giản như lời đại ca nói. Hấn không muốn đại ca phiền não, chỉ biết nhin r ồi lại nhin, không nói nhiều nữa.

Tự hứa với lòng, dù sau này có phong ba bão táp, hắn cũng sẽ cùng đại ca li khai Tô Châu, không thể tiếp tục để cho bản thân trở thành gánh nặng của gia đình.

Từ Bạng Hồ về Giang Nam, là một đoạn đường dài. Thâm Nhật Noãn vì thương thế của đại ca mà cho xe đi thật chậm, kéo dài lộ trình. Rong rã suốt mấy tháng trời, trời cũng sắp chuyển sang thu.

Qua quan ải là đến Xạ Nguyệt Quốc, vì trước đó thuộc hạ tuân theo mệnh lệnh của Xạ Nguyệt Vương, nên bọn họ đã bị chặn lại ngoài thành. Thâm Thương Hải đem ra lệnh phù của Thỉ Nha, quân lính thấy thế chỉ qua loa khám xét rồi khách khí thả đi.

Sau đó đi qua thêm vài quan ải, đều vô sự vượt qua.

Vào một buổi chiều mùa thu, bánh xe của xe ngựa cuối cùng cũng đã lăn trên lãnh thổ Trung Nguyên.

Thâm Nhật Noãn lúc giúp đại ca mặc y phục, phát hiện vết thương đã kéo da non, một lớp thật mỏng, như tờ giấy trong suốt, bao lấy một nửa tấm lưng. Nhưng so với màu da cũ màu sắc không giống, trông phi thường loang lổ. Hắn cảm thấy chua xót dờn mắt đi.

Thâm Thương Hải nghe qua miêu tả của đệ đệ, bình tĩnh mỉm cười, “Thương được mà Vô Song Công Tử đưa dùng vô cùng linh nghiệm, tốc độ hồi phục của vết thương, nhanh hơn ta mong đợi rất nhiều. Theo tiến độ này, trước khi về đến nhà, vết thương sẽ hoàn toàn hồi phục. Nhật Noãn, đệ không cần lo cho ta.”

Thâm Nhật Noãn sớm tối đều ở bên đại ca, làm sao không biết y từng giây từng phút đều bị cơn đau giày vò, thậm chí vào đêm cũng không thể yên giấc, cả người ồm bốt một vòng lớn, trông hốc hác tiều tụy đi nhiều. Tình chính là thứ hại người hại mình. Hắn không nói nên lời, cúi đầu cười khổ.

Gần nửa đêm, tại toà tháp cao nhất của hoàng cung Vĩnh Xương Quốc vẫn còn châm hoả đăng sáng rực.

Trong cung điện rộng lớn mỹ lệ, vô số kì trân dị bảo dưới ánh đèn phát ra lưu quang chói loá, lấp lánh hoa lệ, châu quang bảo khí. Một chiếc bóng dài đứng trước gương đồng cao lớn, nhìn chăm chăm vào phản chiếu của bản thân. Tư thế này, từ lúc nam nhân gỡ bỏ băng gạc trên mặt xuống, đã được duy trì rất lâu.

Nam nhân một lời cũng không nói, trầm mặc lạnh lùng khiến cho Thương Ngâm Hạc đứng bên cạnh cảm thấy bất an, trộm liếc nhìn hắn, nín hót cười an ủi, “Hoàng huynh, tên đại phu người Trung Nguyên này y thuật thật không tồi. Hoàng huynh gương mặt hiện giờ của huynh mặc dù trông không được tự nhiên lắm, nhưng theo lời Ung Dạ Vương nói, chỉ cần để cho tên đại phu Trung Nguyên đó giúp huynh đi đầu dưỡng thêm vài tháng, chắc chắn da mặt sẽ lành lại như cũ, không để lại chút dấu vết nào.”

Thương Tịch Tuyết hừ lạnh một tiếng, sau đó quay lưng lại với tấm gương.

Vết bớt lớn màu tím trên gương mặt của hắn đã biến mất không dấu vết, diện mục tuấn lãng đến không ngờ. Nhưng nếu nhìn kĩ, liền có thể phát hiện một vết sẹo kéo dài từ trên trán xuống, làm cho nửa mặt bên trái của hắn màu sắc có phần nhạt hơn so với tổng thể.

TỊCH TUYỆT

Trần Ân

dtv-ebook.com

Chương 12

Edit: Tran Le

Beta: Thỏ TK

Đến ngày hôm nay, cuối cùng cũng có thể tháo bỏ lớp băng gạc trên mặt. Lần đầu tiên đối diện với dung mạo mới của mình trong gương, tuy biểu tình bất động thanh sắc, nhưng trái tim thật sự vui mừng khôn xiết, sau đó lại phát hiện ra hai màu da có chút khác biệt.

Đầu ngón tay chần chệm chạm vào má trái nơi vừa cấy ghép, mặc dù khi tiếp xúc có thể cảm nhận được nhiệt độ, hần suy cho cùng vẫn có cảm giác quái dị. Mảnh da rất tinh tế, xem qua ở Tây Vực cũng thuộc vào hàng hiếm, hoặc có thể là làn da của những đứa trẻ? Không biết là từ nam hay nữ, nếu là nữ, liệu gương mặt bên trái của hần có khi nào sẽ càng ngày càng có nét nữ tính.....

Thương Tịch Tuyệt trong đầu như một mớ hỗn độn, hai hàng chân mày nhíu chặt, sau đó lại thả lỏng. Bây giờ lo lắng, cũng xem như vô dụng, chỉ có thể tin tưởng vào tác dụng của dược cao mà tên đại phu kia đưa cho.

Hần đeo lại chiếc mặt nạ vàng đã lạnh, tìm một tư thế thoải mái ngồi trên toạ ỷ, hỏi Thương Ngâm Hạc: “Còn chưa tìm được tung tích của Thẩm Thương Hải sao?”

Thương Ngâm Hạc lắc đầu, tàn nhẫn cười, “Đệ có thể phái người đi Trung Nguyên thám thính. Một khi tìm thấy được tên què kia, lập tức sẽ đem thủ cấp của hần về cho hoàng huynh trút giận.”

“Ta có nói là muốn lấy mạng hần sao?” Ánh mắt từ trong mặt nạ dừng lại trên khuôn mặt của Thương Ngâm Hạc, như kim châm đâm thấu tận

xương, làm trái tim hắn phát lạnh. “Ta muốn hắn lông tóc vô thương đứng trước mặt ta, nghe rõ chưa? Còn nữa, hắn có tên họ, không cho phép người gọi hắn là tên què.”

“Đã rõ, hoàng huynh.” Thương Ngâm Hạc sắc mặt trắng bệch, chợt nhận ra sự quan tâm lo lắng của hoàng huynh đối với tên què kia đã vượt quá dự liệu của hắn. Hắn cúi đầu uể oải nói: “Hoàng huynh nếu không còn phân phó gì, vậy đệ xin phép cáo lui.”

Thương Tịch Tuyết gật đầu, bỗng trong một khắc khựng lại hỏi: “Phải rồi, ta cho người đi đi đầu động binh mã, như thế nào?”

“Hai lộ đại quân đã sẵn sàng xuất phát, chỉ chờ hoàng huynh hạ lệnh xuống, liền lập tức tấn công Hắc Dực và Cát Sư. Bất quá....” Thương Ngâm Hạc có chút do dự, cẩn thận nói: “Hoàng huynh, chúng ta thật sự phải cùng hai tiểu quốc đó tuyên bố giao tranh sao? Suy cho cùng, Vĩnh Xương cũng chỉ cùng vài nước nhỏ kết minh, còn chưa đối ngoại, kéo đồng minh vào tuyến chiến, e là sẽ khiến nhiều người phật ý. Đệ thấy không bằng chúng ta phái cao thủ đi ám sát, không cần phải quy mô lớn như thế này.”

“Chính vì Vĩnh Xương Quốc xưa nay cùng đồng minh chưa từng đối địch, có thể sẽ khiến nhiều người lơ là, nên nhớ người của Hắc Dực Quốc đã khởi đầu tấn công người Vĩnh Xương trước! Không cho bọn chúng một bài học, thì làm sao Vĩnh Xương Vương ta sau này phục chúng?”

Thương Tịch Tuyết cần gậy như ý, tay nhẹ nhàng mơn trớn lên bề mặt ngọc thạch san hô với những đường điêu khắc hoa mỹ, nhắm mắt, như đang cảm nhận sự tinh tế sắc sảo trong từng âm thanh ma sát. “Truyền lệnh của ta, trước đánh Cát Sư, sau tấn công Hắc Dực. Lưu lại mạng sống cho Sư Vương và Hoả Xích Hậu, tận lực chất vấn, ta muốn biết số lưu huynh ngày hôm đó mà bọn họ dùng là từ đâu mà ra.”

“Ba!” Theo một chường giáng xuống của hắn, cây gậy như ý vỡ tan. Hắn mở ánh mắt không có động tĩnh, chần chập nở nụ cười, “Bên cạnh ta, tuyệt đối không có chỗ đứng cho những kẻ phản bội.”

Thân ảnh thanh nhu như hoa lại xuất hiện trước mặt hắn, tâm trí có chút bối rối, nhưng rất nhanh lại hồi phục, đối không khí lạnh lùng nói: “Thẩm Thương Hải, người cũng không phải ngoại lệ.”

Thu về màn mát, nhuộm thắm cả vùng ngoại ô Tô Châu là hàng ngàn cây phong đỏ. Gió nhẹ nhàng thổi qua, xoáy theo những lá phong không ngừng rụng, cuốn đi lớp bụi mỏng trên tấm biển đã cũ – Kiếm Lư.

“Đại ca, chúng ta rốt cuộc cũng về rồi.” Thẩm Nhật Noãn nhảy xuống giá xe, mang từ trong xe ra một chiếc xe lăn, cẩn thận đỡ Thẩm Thương Hải vào trong xe.

“Đúng vậy.....” Sau bao năm lưu lạc nơi xứ người, cuối cùng Thẩm Thương Hải cũng được quay về.

Mở ra hai cánh cửa lớn, Thẩm Nhật Noãn đẩy đại ca của mình vào giữa nhà, “Trước khi lên đường đi tìm huynh, đệ thực không biết khi nào mình mới có thể trở về, nên đã cho hai hạ nhân trong nhà nghỉ việc về quê rồi. Hôm nay an bài ổn thỏa, ngày mai đệ sẽ lên kinh thành thuê một hạ nhân làm việc trong trù phòng và kiếm về cho đại ca hai người giúp huynh sinh hoạt.”

“Một người là đủ rồi.” Thẩm Thương nhớ về Li Phong, bản thân không từ mà biệt, không biết Li Phong sẽ buồn đến nhường nào, không kìm được buông tiếng thở dài.

Thẩm Nhật Noãn sợ đại ca lo lắng, ấm áp cười, “Bao nhiêu tôi tớ, đệ đều có khả năng thuê về. Tuy rằng cha đã mất, nhưng đất đai cũng còn đó. Ngoài ra, đệ còn muốn đem Kiếm Lư biến thành y quán, thuê hai ba hạ nhân giúp huynh nấu thuốc, không nhận tiền, chỉ nhận điếu trệ cho các dân làng túng thiếu gần đây. Đại ca huynh thấy thế nào?”

Thẩm Thương Hải rất thông minh, rất nhanh liền hiểu ra đệ đệ có ý tốt, lập một y quán cho đệ có chuyện để làm, tránh việc rảnh rỗi sinh nhàm chán. Y mỉm cười gật đầu, “Ta thực cũng muốn tìm chút việc để làm. Nhưng khi mở y quán, lại còn không nhận tiền, kinh phí bỏ ra cũng không nhỏ đâu.”

“Chỉ cần đại ca vui, vấn đề tiền bạc, đối với đệ không thành vấn đề. Đệ trong một năm nay đi khắp tứ phương, quen biết khá nhiều bằng hữu giang hồ, có thể xem như giao thiệp rộng. Đệ vốn có ý định cùng bọn họ mở bảo tiêu, không mong đại phú đại quý, chỉ cần đủ ăn đủ mặc, vậy là tốt rồi.”
Thẩm Nhật Noãn trả lời, tràn đầy tự tin.

Kiểm Lư xưa nay im ắng, có phần hoang tàn trong mắt dân làng bỗng chốc trở nên bận rộn, hạ nhân chủ tử ngày ngày ra vào không ngừng nghỉ.

Một tháng sau, hạ nhân của Thẩm gia theo lời công tử của bọn họ truyền ra, y quán của Thẩm Thị chính thức mở cửa, không thu tiền của người nghèo.

Đại phu, chính là Thẩm gia đại công tử xưa nay luôn thần thần bí bí. Dân làng ban đầu đến đi đầu trĩ thấy một thiếu niên ốm yếu ngồi trên xe lăn đâm ra có chút e ngại, nhưng sau khi bọn họ kinh qua hàng loạt những màn diệu thủ hời hợt, tất cả đều đã bị thuyết phục. Vị đại công tử này tính tình ôn thuận, đạo mạo hữu lễ, lại rất nho nhã tuấn tú, chúng dân đối với y thập phần yêu ái. Dân làng cũng là người hiểu chuyện, họ Thẩm gia ân tình lớn như vậy, mỗi lần đến không thể cứ mãi đi tay không, liền đem thật nhiều lúa gạo, rau quả và thịt cá từ nhà đến Kiểm Lư. Năm nay, lễ vật tặng cho Thẩm gia chất đầy đại sảnh.

Có một vài vị phu nhân lớn tuổi, thấy Thẩm Thương Hải đi lại không tiện, bèn tìm cho y một bọc đờng khoảng mười ba mười bốn tuổi. Thẩm Thương Hải khéo léo từ chối.

Thẩm Nhật Noãn ở nội thành trở về nhà, đến gặp đại ca, nghe xong chuyện này không khỏi bật cười, “Đại ca, nữ tử tính tình luôn chu đáo, huynh có muốn lấy một người về không?”

“Đệ đừng lấy đại ca ra đùa. Nhật Noãn, đệ biết rõ, ta không thể cùng nữ nhân kết hôn.” Thẩm Thương Hải nhếch môi, “Ta làm sao có thể hại cô nương nhà người ta săn sóc cho tên què này cả đời chứ?”

Thẩm Nhật Noãn nói những lời này, chỉ là để thăm dò đôi chút, nhìn thấy nụ cười bi thương của đại ca, hẳn buồn bã thở dài, lắc đầu, không nói

thêm gì.

Từ lúc về nhà đến giờ, đại ca đã được hoàn thành ước nguyện, cả ngày bận rộn chữa bệnh cứu người, nghiên cứu y thuật, sức khoẻ cũng đã khá hơn rất nhiều, nhìn thấy đi đầu này, hắn cũng được an ủi phần nào. Mặc dù suốt ngày nhìn thấy đại ca ở trước mặt mọi người treo lên nụ cười vô tư, nhưng khi quay lưng đi, biểu cảm duy nhất chỉ còn lại cô đơn trầm mặc.

Đại ca sợ hắn lo lắng, nên luôn ngụy trang bằng nụ cười thường trực, như một con tằm, bọc mình trong lớp tơ mềm mại, hoàn toàn cô lập, không để người khác nhìn thấu nội tâm.

Người đại ca này của hắn, đến khi nào mới có thể quên được tên người Vĩnh Xương đó, lấy lại nụ cười chân thật? Hắn cảm nhận cơn đau không rõ tên, nghiêng người nắm lấy đôi tay của đại ca, nghiêm túc nói: “Đệ trên đường đi áp tiêu nghe được, Hạ Lan Hoàng Triêu và Xạ Nguyệt Quốc đã chính thức đình chiến cầu hoà.

Nhưng lãnh thổ Tây Vực vẫn chưa được thái bình, dường như Vĩnh Xương Vương đã khởi binh đánh chiếm các tiểu quốc, đồng thời thanh trừ nội bộ hoàng tộc, đi đầu này làm cho mọi quốc gia ở Tây Vực lấy làm lo sợ hoang mang.”

Hắn nhìn Thẩm Thương Hải, chậm rãi nói: “Đại ca, người mà huynh lâu nay thương nhớ Thương Tịch Tuyết, có lẽ không còn cơ hội tỉnh lại rồi. Vĩnh Xương Vương vướng bận trên mặt trận bộn bề giao tranh, cũng đã đem chuyện của huynh quên mất. Đại ca huynh hãy đem hình bóng của người đó bỏ xuống đi, đừng tự giày vò bản thân nữa.”

Thẩm Thương Hải trống ngực liên hồi động, sự phát triển của mọi việc, gần như tất cả đều cùng y có liên quan. Y đã vui mừng tưởng rằng mình cuối cùng cũng thoát khỏi cơn ác mộng mang tên Vĩnh Xương Vương, vậy mà khi nhắc lại, ngoài những bi thương thống khổ, y còn cảm nhận được chút hạnh phúc mơ hồ.

Một khắc tỉnh mộng, yêu thương đã hoá tro tàn, theo gió lớn mưa dầm trôi đi mất, chỉ để lại những vết sẹo như ngày đêm nhắc nhở, cả đời này

chẳng thể nào quên.

“Tại sao vẫn chưa có tin tức gì của y?” Thanh âm của nam nhân mang theo vô vàn phần nộ, đến độ như muốn đem toàn bộ trướng bồng phá vỡ.

Thương Ngâm Hạc hiềm khi thấy hoàng huynh giận dữ như vậy, vội vàng thỉnh tội, “Hoàng huynh xin bình tĩnh, tại vì hai tên người Trung Nguyên đó quá xảo quyệt, võ công lại cao. Đệ cử nhân lực theo dõi, tám chín trong số mười người đều là cao thủ, vậy mà vẫn bại dưới tay bọn họ. Chỉ còn một hai tên may mắn, được bọn họ thả về nhờ chuyển lời, nói Thẩm Thương Hải không muốn cùng chúng ta đồng hành, nói đệ đừng cử thêm người đến tìm chết. Hoàng huynh, vậy hãy nhờ đến tác sự của chúng ta Nhược Nha đi Trung Nguyên một chuyến đi, với thân thủ của hần, có thể đánh bại hai tên cao thủ kia, đem bọn chúng về đây tra khảo.”

Sau mặt nạ truyền ra một tiếng cười lạnh đầy mỉa mai, “Nhược Nha loại người đó thấy tiền là sáng mắt, khẳng định Trung Nguyên đã có một cuộc mua bán lớn rồi, loại hần ra đi, đừng hy vọng về hần nữa. Ta chỉ là thắc mắc, bọn họ cùng Thẩm Thương Hải không thân không thích, tại sao lại sẵn sàng giúp đỡ hần, rước họa vào thân?”

Thương Ngâm Hạc thầm nghĩ hoàng huynh người cũng thật xuất sắc, bị một tên què mê hoặc, tìm kiếm nửa năm trời vẫn chưa bỏ cuộc, chuyện này còn có gì kỳ quái hơn sao! Bất quá hần cũng chỉ tự mình suy nghĩ, làm sao dám đứng trước mặt hoàng huynh nói những lời này, lắc đầu nói: “Đi đâu đệ cũng không rõ, có thể giữa hai phía có giao tình mà ta không rõ.”

Thương Tịch Tuyết nghe xong câu nói đó, ánh mắt bắt đầu nhìn quanh, tại trong cung điện dạo một lượt, đột nhiên dừng lại, lạnh lùng nói: “Ta thấy người tám phần là đem Vĩnh Xương Vương ra lừa gạt rồi. Thẩm Thương Hải căn bản không cùng bọn họ đồng hành, người tìm sai người, vĩnh viễn cũng sẽ không có kết quả.”

Hần nhìn biểu tình ngạc nhiên trên mặt Thương Ngâm Hạc, ánh mắt cuối cùng lại rơi trên một chiếc xe lăn được dát vàng xa hoa và khảm vào vô vàn châu báu. Hai tay vịn của xe lăn cũng được làm bằng vàng, trông khá nặng nề, phát ra thứ ánh sáng lạnh lẽo.

Đó là do hần vội vã sai tất cả các người thợ thủ công trong cung điện làm ra. Xe lẫn được đặt ở góc cung điện một thời gian, nhưng chủ nhân của nó thì vẫn biệt vô âm tín, kéo theo kiên nhẫn của hần chạm đến cực hạn. “Xem ra, đã đến lúc ta phải đích thân ra tay, mang người trở về rồi.”

Thương Ngâm Hạc cúi thấp đầu, hai tròng mắt màu xám ánh lên hận ý. Tên què đó nếu được đưa về hoàng cung, chắc chắn sẽ chiếm hết sủng ái của hoàng huynh. Hoàng huynh đường đường là quân chủ của Vĩnh Xương đại quốc, việc cần làm, là phải đem cả Tây Vực thu hết vào tay, thống nhất thiên hạ, sao có thể để cho một tên dị tộc câu mất hồn được?

Hần sẽ không để cho chuyện như thế phát sinh! Nhất định phải kéo hoàng huynh ra khỏi chương ngại vật này!

Ung Dạ Vương sáng sớm nay đã đi đến hàng thợ rèn, nghe được một tin mừng. “Ta đã làm theo phương phức của Thẩm tiên sinh, đem hộp gió và lò nung cải thiện lại, sau một hai lần thử nghiệm, sắt bây giờ rèn ra, cứng hơn nhiều so với thuở ban đầu. Đem đúc thành đầu mũi tên, chắc chắn sẽ đạt được hiệu quả tốt nhất.”

Địa bàn của Ung Dạ Tộc khá nhỏ, khẩu lương đã là một vấn đề lớn. Nay chất lượng của sắt được cải thiện, người trong tộc có thể săn nhiều con mồi hơn, lương thực cũng được cải thiện, Ung Dạ Vương nghĩ đến đây liền mỉm cười gật đầu.

Thợ rèn không tránh khỏi có chút nuối tiếc, “Thẩm tiên sinh đã đi rồi, không thể cùng chúng ta mỗi ngày bận rộn.”

“Nhân các hữu chí, y không muốn ở lại nơi đây, ta cũng không thể ép buộc y ở lại.” Lời nói của Ung Dạ Vương như chìm xuống, kèm theo đó là tiếng người hốt hải chạy đến, hần chau mày, nhìn qua bọn họ, “Các người hốt hoảng như vậy, là có chuyện gì?”

“Tộc trưởng, bên ngoài có hàng ngàn kỵ binh đang bao vây chúng ta, có vẻ như đang mang theo cờ Vĩnh Xương Quốc.” Bọn họ thở hổn hển, lại bắt đầu hoảng loạn.

Gần đây Vĩnh Xương Quốc dậy binh khai chiến, gần như san bằng hai nước Cát Sư và Hắc Dục, các tiểu quốc Tây Vực cũng lấy làm lo lắng run sợ. Ung Dạ Vương thờ dài, vẫn còn phòng thủ tốt như vậy, xem ra hẳn có thể yên tâm một chút, khuyên mọi người trở về nhà, không cần lo lắng. Tay áo phiêu phiêu trong gió, từ lúc nào đã ở trên đỉnh cao nhất của sườn núi tuyết.

Từ trên cao nhìn xuống, quả nhiên thấy rõ trùng trùng điệp điệp hàng ngàn binh sĩ đang bao vây lấy Ung Dạ Tộc. Giữa đại quân, ngẩng trên lưng tuấn mã, nổi bật một nam nhân đeo chiếc mặt nạ vàng, tóc dài phảng phất tung bay cùng chiến bào xanh ngọc bích.

Thương Tịch Tuyết cuối cùng đã không còn kiên nhẫn, đích thân đến tận cửa..... Ung Dạ Vương cười thấu đáo, cao giọng nói: “Vĩnh Xương Vương đã đến, sao không xuống ngựa một phen?” Nói xong, cũng không quan tâm đến đám người Vĩnh Xương đang nghị luận nhỏ to, đi xuống đồi, tiến thẳng về chỗ ở của mình.

Sau lưng, rất nhanh liền có thêm tiếng bước chân của một người. Ung Dạ Vương vẫn không quay đầu, bước thẳng vào bên trong, tay chỉ vào một chiếc ghế gỗ, mới nhìn sang người mới đi vào, Thương Tịch Tuyết, nói: “Chỗ này của ta đơn sơ, không sánh bằng cung điện xa hoa của người, ngài tạm ở đây đi.”

“Ung Dạ Vương, ta không phải đến đây để làm khách, cũng không có thời gian để lắng nghe những lời vô nghĩa.” Thương Tịch Tuyết trừng Ung Dạ Vương, ánh mắt dần hiện lên sát khí. “Thương Hải có phải đã được người che giấu không? Giao y ra, ta sẽ lập tức thu binh, bằng không, hôm nay chính là ngày diệt tộc của người.”

Đối mặt với lời lẽ đe dọa, Ung Dạ Vương vẫn bình tĩnh cười, đi đến sau thư án ngẩng xuống. “Y thật sự không trú lại trong tộc của ta. Người có tiếp tục trừng ta cũng vô dụng, đem ta hoá thành tro bụi, ta cũng không biến y ra được.”

“Vậy y đã đi đâu rồi?”

“Ta đã hứa với Thương Hải, sẽ không nói cho người biết nơi ở của y.”

“Là người buộc ta phải huyết tẩy Ung Dạ Tộc!” Thương Tịch Tuyết toan hạ lệnh cho toàn quân tổng tấn công, nhưng động tác tiếp theo của Ung Dạ Vương khiến hắn hốt hoảng mà dừng lại, sau đó chần chừ đến nỗi đối diện thư án.

Nam nhân không nhanh không chậm nhấc bút chấm vào mực, viết trên mặt bàn bốn chữ – Tô Châu Kiếm Lư.

“Ta không thể nói cho người nghe, nhưng ta chưa từng đáp ứng y không thể viết cho người đọc.” Nơi đáy mắt Ung Dạ Vương tràn ngập ý cười.

Thương Tịch Tuyết chưa từng nghĩ tình thế sẽ chuyển biến tốt đẹp như vậy, trong lòng cảm thấy lâng lâng, trầm giọng nói: “Ung Dạ Vương, người vì sao lại giúp ta?”

Mặc dù là hắn đem binh sang đe dọa sẽ tàn sát mọi người trong tộc của Ung Dạ Vương, thâm tâm vẫn biết rõ đối phương rất khó vì chuyện này mà bị đe dọa. Trừ phi Ung Dạ Vương tự nguyện nói ra, bằng không hắn có sử dụng trăm ngàn phương pháp cũng không thể từ miệng người này biết được tin tức về nơi ở của Thẩm Thương Hải.

“Người ta giúp không phải người, là Thương Hải.”

Nhìn nhìn gương mặt đang mỉm cười của Ung Dạ Vương một lúc lâu, có không tình nguyện nhưng Thương Tịch Tuyết vẫn miễn cưỡng nói tiếng cảm tạ, ra khỏi cửa, nhanh chóng lên đường.

Chờ đến khi màu áo xanh hoàn toàn biến mất, ngựa hí vang trời, bước chân đều đều bắt đầu khởi hành, Ung Dạ Vương mới mở ngăn kéo bên dưới thư án, lấy ra một bức thư, nhìn chằm chằm vào nó, thở dài, “Mong sao những gì ta thấy, không có gì sai.....”

Một tràng tuyết xuân tan chảy, kéo theo mưa gió liên miên. Hạt mưa bay bay, làm ướt đầm những nhánh liễu mỏng manh trơ trọi bên trong đình viện

Kiểm Lư. Lá liễu xanh mượt như tơ lụa, theo cơn mưa chiêu đông đưa.

Thẩm Thương Hải tiễn vị bệnh nhân cuối cùng trong ngày ra trước cửa, xoa xoa bàn tay đã có chút mỏi, gọi hạ nhân đẩy y vào nhà.

Sang năm mới, bảo tiêu sinh ý không tệ, Thẩm Nhật Noãn càng lúc càng bận rộn, ba ngày hai bữa lại phải ra ngoài, trong một tháng, chỉ có vài hôm rảnh rồi trở về Kiểm Lư. Vài ngày trước từ xưởng muối(Tran Le: chỗ này không biết phải ghi như nào cho phải =))))))có mỗi làm ăn lớn, đệ đệ lại phải ra ngoài.

Danh khí của y quán dần dần lan rộng, rất nhiều bệnh nhân đến đi điều trị, Thẩm Thương Hải cũng khá bận rộn.

Tại thời điểm hai chân chạm vào làn nước nóng pha lẫn thảo dược thơm dịu, Thẩm Thương Hải như trút bỏ đi hết bao mệt mỏi, thoải mái thở ra. Hạ nhân không những pha nước ngâm chân, mà còn đắp khăn nóng lên cổ và vai y.. Hắn theo Thẩm Thương Hải chưa lâu, nhưng ngày ngày vào ra y quán, cũng học được không ít thao tác xoa bóp.

“Vai của ta không cần lo nữa, người cả ngày ở y quán bận rộn, ăn cơm tối xong ngủ sớm đi.” Thẩm Thương Hải có chút đau lòng nhìn hạ nhân. Đợi đệ đệ áp tiêu trở về, y sẽ bảo đệ đệ mượn thêm vài hạ nhân ra y quán làm việc.

Hạ nhân ứng thanh một tiếng, liền hướng phía trù phòng tìm thức ăn.

Thẩm Thương Hải hàng ngày đều quanh quẩn với mùi thuốc, nghĩ muốn hít thở không khí trong lành, liền bung dù, đẩy xe ra giữa sân.

Nước mưa rơi trên mặt dù, trượt xuống tán dù, đọng lại bên mép, từng giọt từng giọt rơi trước mặt y, thấm vào đất.

Y lúng túng vươn tay, hứng được hai giọt lạnh lẽo, không biết vì sao lại nhớ đến, khi ở cùng Tịch Tuyết, bọn họ cũng đã cùng nhau trải qua màn mưa mù sương.

Tịch Tuyết của năm đó, gương mặt đỏ bừng, cố lấy hết dũng khí, ở trên má y đặt một nụ hôn nhẹ nhàng như chuồn chuồn lướt nước. “Ngày mai ta đợi ngươi.....”

Giọt mưa luồn qua kẽ tay tuột mất, chợt thấy mắt cay cay. Y nghĩ mình sắp khóc, vì hai mắt rất xót rất đau, nhưng nước mắt chung quy vẫn không rơi xuống.

“..... Muốn khóc cứ khóc, kìa ưm nén lại làm gì?” Một âm thanh rõ ràng ấm áp, đẩy lùi sự ảm đạm của cơn mưa, ở ngay bên cạnh y vang lên.

Thẩm Thương Hải giật mình ngẩng đầu lên, cơ thể chợt chấn động, nhìn thấy nam nhân đang đứng trước mắt này, đầu ngón tay run rẩy không kiểm soát được.

Dưới ánh hoàng hôn mờ ảo, ánh mắt phía sau chiếc mặt nạ vàng vẫn sáng rực đầy sắc sảo, phảng phất lưu động như đao kiếm, xoáy sâu vào người Thẩm Thương Hải.

“Biết sợ sao? Ngươi tên phản bội này!” Nam nhân cất giọng nhạo báng, đoạn nhắc Thẩm Thương Hải khỏi xe lăn, vác vào phòng ném thẳng lên giường, thuận tay đóng cửa lại.

“Nơi này đã bị ta cho người canh gác hết rồi, đừng mong sẽ có người đến cứu ngươi.” Thương Tịch Tuyết lục lợi trong y phục của Thẩm Thương Hải, tìm được một sợi kim châm, đem tất cả vút vào một góc. Hắn không muốn bị y đánh lén lần nữa.

Thẩm Thương Hải đã hồi phục từ nỗi sợ hãi ban nãy, nỗ lực lùi về cạnh giường, một khắc sau liền bị nam nhân nắm lấy cổ chân thô lỗ kéo về, kiên quyết chế trụ.

Thương Tịch Tuyết nhìn thấy trong mắt y chỉ toàn sợ hãi, trái tim như bị bóp chặt, có chút đau lòng, nhưng hắn không dừng tay, tiếp tục đem y phục của y cởi ra.

Chính y, Thẩm Thương Hải, không dám đón nhận tình cảm hần! Dám cả gan âm mưu chống lại hần, đào thoát khỏi hần! Còn dám trở về Tô Châu, để hần một mình ở lại Tây Vực, hại hần trong nửa năm nay mỗi ngày mỗi đêm, mỗi thời mỗi khắc đều nghĩ đến y!

“Người không phải nói cùng ta đi đến hết đời sao? Người là kẻ nói dối! Kẻ phản bội! Ta sẽ không bỏ qua cho người!” Mang theo tức giận cùng ham muốn đã đè nén từ lâu, hần ngang ngạnh mang tính khí nóng rực như sắt nung của mình đưa vào miệng Thẩm Thương Hải.

“Um a..... A.....” Tính khí đưa vào khoang miệng ấm áp liền trướng lớn, Thẩm Thương Hải gần như vô pháp hít thở, liều mạng lắc đầu, nhưng lại bị nam nhân nắm tóc chế trụ không thể cử động. Y muốn dùng lưỡi đẩy vật đang xâm nhập ra khỏi miệng, hành vi này khiến ánh mắt ánh nam nhân tối đi, càng thẳng lưng đưa đẩy kịch liệt hơn.

Thấy Thẩm Thương Hải gần như sắp chết ngạt, Thương Tịch Tuyệt cuối cùng cũng rời khỏi đôi môi vì ma sát mà trở nên sưng đỏ, chất lỏng màu trắng bạc từ khe miệng y chảy ra, nhuộm ướt cả chăn đệm. (= _ =)

Thẩm Thương Hải cố đi đầu chỉnh lại hô hấp, sau đó khép chặt môi, không phát ra bất cứ âm thanh nào.

“Học cách thả lỏng, nếu không người bị thương sẽ là người.” Thương Tịch Tuyệt nâng hai chân Thẩm Thương Hải gác lên vai, đem tính khí tiến vào. Mặc dù đã có chất dịch bôi trơn, nhưng mật động lâu ngày chưa chạm tới bao lấy chặt chẽ, khiến hần cũng có chút đau mà cau mày.

Hần ép sát cơ thể đang không ngừng run rẩy của Thẩm Thương Hải, đem hai tay đang gắt gao cấu vào chăn đệm mở ra, ngoan cố tiếp tục tiến sâu, dùng bộ phận kiên định nhất của mình để chinh phục người dưới thân.

“A a.....” Thử to lớn tiến vào thân thể, thân thể cùng với linh hồn, phảng phất như bị nam nhân lần nữa xé toạc. Nước mắt Thẩm Thương Hải bất lực rơi xuống.

Kiếp này, có lẽ y sẽ không bao giờ thoát khỏi nam nhân.....

(Beta 2: Tất nhiên rồi, với tính độc đoán của Tịch Tuyết sau anh thoát khỏi lòng bàn tay huynh ấy được kkkk)

“Đừng nghĩ rằng người rơi nước mắt sẽ khiến ta thương hại. Bây giờ người có khóc lóc thế nào, cầu xin ta thế nào, ta cũng không dừng lại đâu.” Thương Tịch Tuyết một bên cúi xuống liếm đi những giọt nước mắt trên mặt y, một bên bắt đầu mang theo niềm khao khát vô cùng mà di chuyển. Mật động mới đầu còn siết chặt đã dần được khuếch rộng, không ngừng co rút như muốn mời gọi thứ đang xâm nhập càng tiến sâu vào khoái lạc.

Giường gỗ cứ thế dao động, da thịt dần chuyển sang màu hồng, tiếng thở gấp cùng rên rỉ hoà vào nhau tạo ra thứ âm thanh dâm mỹ liêu nhân. Chấn động, rất nhanh đã bị mồi hôi và chất dịch của hai người nhuộm ướt.

Thẩm Thương Hải trong tiếng khóc dần mang theo âm thanh khác với đau đớn. Vô cùng không muốn thừa nhận, nhưng kí ức đã bị đánh thức làm cho cơ thể chỉ biết hành động theo bản năng, phản bội lại lí trí. Biến thành nhu nhược như bột, thít chặt lấy thứ bên trong cơ thể, vẫn cảm thấy chưa đủ, ham muốn nam nhân đem lại cho mình khoái cảm nhiều hơn.

“Ha ha, cơ thể của người, so với trái tim của người trung thực hơn nhiều.” Chứng kiến Thẩm Thương Hải thần sắc biến hoá, Thương Tịch Tuyết cảm thấy vô cùng tự hào, tâm trạng cũng được cải thiện đôi chút, vươn tay nắm lấy phân thân nhỏ bé của y chầm chậm lên xuống, đỉnh đầu hồng phấn vì kích thích nên bắt đầu tiết dịch.

“Thương Hải, mở mắt ra nhìn ta!” Hắn thật sự muốn biết, khi nhìn thấy gương mặt mới Thẩm Thương Hải sẽ có biểu tình gì. Vì vậy tháo bỏ mặt nạ, chờ đợi đối phương mở mắt.

Đó là gương mặt tuấn lãng đối với Thẩm Thương Hải vừa xa lạ vừa quen thuộc, một mảng da so với tổng thể nhạt màu hơn, nếu không nhìn kĩ chắc chắn sẽ không nhận ra.

(Beta 2: thật nóng quá đi *đổ mồ hôi)

Nam nhân mang theo kì vọng cùng vui mừng khó tả, nhìn y mỉm cười, “Dáng vẻ của ta hiện giờ, người có thích không? Hài lòng chứ?”

Làm sao không hài lòng được? Đôi môi Thẩm Thương Hải khê run rẩy, muốn cười, bỗng bị thương như cơn sóng chợt ập đến, nhấn chìm đi sự hân hoan. Tịch Tuyết của y, đáng lẽ đã không còn phải sống trong cảnh luôn hạ thấp lòng tự trọng, không còn bị giam giữ trong trí óc của Vĩnh Xương Vương. Nhưng tất cả những chuyện này, liệu chính bản thân Tịch Tuyết đang mãi ngủ vùi trong thân thể nam nhân, có biết không?

Chỉ trách y ngày đó ánh mắt mang đầy sợ hãi, để Tịch Tuyết vì lo lắng mà bị ảnh hưởng, cũng không dám tỉnh lại đối mặt với y..... Khép mi, nước mắt theo đó lăn dài.

Thương Tịch Tuyết sững sốt, sau đó là tức giận. “Thẩm Thương Hải, người làm vậy là có ý gì? Không muốn nhìn ta sao?”

Mặc cho hấn cứ lặp lại câu hỏi của mình, Thẩm Thương Hải vẫn kiên quyết không mở mắt. Nam nhân cảm thấy khôn cùng tuyệt vọng, động tác càng mạnh mẽ như để trút giận lên người y vì tội dám xem thường hấn, sau một tiếng gằn bạo phát, xuất ra.

“Ồ ưm.....” Hấn bấu chặt lấy Thẩm Thương Hải thở hổn hển, cho đến khi nhịp tim đã dần chậm lại, hấn mới rút ra. Nơi vừa được hấn yêu thương kịch liệt trong một thời gian dài mang màu đỏ thẫm mị nhân, vẫn đang co thắt, ép tinh hoa của hấn chảy ra ngoài.

Thương Tịch Tuyết cơ thể lại phát nóng, máu dồn xuống hạ thân, phân thân lại lần nữa đứng thẳng. Nắm lấy cái eo đầy mồ hôi của Thẩm Thương Hải, hấn di chuyển vị trí thâm nhập từ phía sau.

“Không!” Người từ đầu đến cuối vẫn không phản kháng bây giờ lại vươn hai tay muốn chống cự.

Hành động này xem vào mắt Thương Tịch Tuyết, chỉ là đứa trẻ đang vẫy vùng. Hấn buồn cười dùng lực một lần, đem toàn bộ thân thể Thẩm Thương Hải lật úp, nằm gọn trên giường. Để hạ thân của hấn gài Thẩm

Thương Hải, chuẩn bị tiến vào, đột nhiên ánh mắt đứng lại, dừng hẳn động tác. Dưới ánh nến, Thâm Thương Hải lộ rõ một mảng da lưng không đồng màu với tất cả các nơi khác trên cơ thể.

Khi bị mắc kẹt ở Băng Hải Nguyên Đầu, hắn đã từng nhiều hơn một lần ôm Thâm Thương Hải, trên dưới cơ thể y, chính bản thân hắn cũng rất quen thuộc. Hắn nhớ rõ ngoài vài dấu roi rất nhẹ trên làn da trắng trẻo như ngọc, cộng thêm những vết tích do hoan ái rất nhanh sẽ mờ đi, trên người Thâm Thương Hải không có điểm nào xấu xí.

Hắn vươn một tay chạm vào mảng da trên lưng, tay còn lại, vô thức chạm vào má trái. Cảm giác mịn màng trên đầu ngón tay khiến hắn bưng bình. Hắn lật người Thâm Thương Hải lại đối mặt, hỏi: “Mảng da này của ta, là cắt từ lưng người xuống, phải không?”

Bí mật lâu nay một lòng giấu kín bị phanh phui, Thâm Thương Hải chỉ biết giương mắt nhìn Thương Tịch Tuyết. Thần tình của nam nhân, không rõ là chán kinh, là cảm động, hay hối hận, hoặc có thể là tất cả.....

“Tại sao không nói cho ta biết? Nếu người nói sớm, ta đã không đối xử với người thô bạo như vậy.” Thương Tịch Tuyết lần đầu tiên trong đời cảm thấy hối hận. Tự thân trải qua đau ngứa khó chịu trong thời gian dưỡng thương chờ da lành, hắn cũng hiểu rõ trong sáu tháng qua Thâm Thương Hải đã chịu bao nhiêu thống khổ.

“Thương Hải, ta thật sự không biết, người sẵn sàng vì ta mà làm như vậy.” Hắn động tình cúi đầu muốn hôn Thâm Thương Hải, lại phát hiện người kia nghiêng đầu tránh đi nụ hôn của hắn.

“Ta là vì Tịch Tuyết.....” Không màng đến gương mặt cứng đờ của nam nhân, Thâm Thương Hải buồn bã cười, “Chữa khuôn mặt, là để xóa tan đi tâm bệnh cho người, để người sau này không ghét bỏ hắn vì hắn xấu xí, đem hắn giam giữ trong lòng. Phỉ phiếm luận đàm*”

(*Phỉ báng, bằng lời nói: phiếm, luận đàm: bàn bạc)

Thương Tịch Tuyết đối với chuyện này, cảm giác ghen tuông chưa bao giờ mạnh mẽ như thế này, nhưng sự bất lực trước nay chưa hề có nặng nề kéo hẳn xuống, không thể cứ thế trút giận lên người Thẩm Thương Hải.

Tình địch lớn nhất đời hắn, lại là chính bản thân hắn. Có bức dọc ghen tuông, hắn cũng không thể nào tự đấu thắng được bản thân.

Hít vào một hơi thật sâu, Thương Tịch Tuyết lại trở về bình tĩnh như ban đầu, mặc quần áo, nắm lấy trải giường nhàu nát lau sạch sẽ nơi giữa hai chân Thẩm Thương Hải, nói: “Ta đi kêu người mang nước nóng đến. Đợi người tắm rửa xong, ta đem người trở về Vĩnh Xương.”

Thẩm Thương Hải bất lực thở dài, thì thầm, “Vĩnh Xương Vương, người muốn tìm ta báo thù, chuyện làm xong rồi. Cơ thể của ta, người từ lâu đã sở hữu được, vậy mà người vẫn không muốn buông tha cho ta sao?”

“Ta.....” Nghe giọng nói bình tĩnh của Thẩm Thương Hải, Thương Tịch Tuyết thoáng chút bối rối, im lặng một chút, hắn nhìn thẳng vào mắt Thẩm Thương Hải, “Ta còn muốn trái tim của người.”

Ngay cả khi mục đích ban đầu của hắn chỉ là muốn chà đạp lăng mạ y, theo thời gian qua đi, hắn đã quên đi việc chính là phải trả thù, cam tâm tình nguyện buông bỏ để tận hưởng khí tức nhẹ nhàng ấm áp như xuân phong của Thẩm Thương Hải.

Người tham lam như hắn, dĩ nhiên càng lúc sẽ càng muốn nhiều hơn.

Thẩm Thương Hải thấy biểu tình của nam nhân đặc biệt nghiêm trọng, y chỉ im lặng nhìn hắn chăm chăm, cuối cùng khẽ lắc đầu, “Trái tim của ta, chỉ dành cho người thật sự thích ta.”

Thương Tịch Tuyết nhanh miệng nói: “Thẩm Thương Hải, người nghĩ rằng ta không thích người? Vậy tại sao cứ phải khổ công tìm cách để đưa người về Vĩnh Xương?”

Thẩm Thương Hải nhẹ nhàng đáp trả, “Cái thích mà người nói, chính là đưa ta vào hoàng cung, làm món đồ yêu thích của người. Ta bất quá chỉ

nằm trong bộ sưu tập sống của người, cũng có thể trở thành thị đ ồng cho người, ở trên giường phục vụ cho người. Đ ợi đến khi người chán r ồi, số phận của ta, cũng sẽ giống như người bị huỷ đi nhân c ần ngày đó.”

Sắc mặt nam nhân lập tức trở nên xấu xí, tức giận nói lớn: “Người đem ta nghĩ thành bộ dạng gì r ồi?”

Thẩm Thương Hải nhìn thấy Thương Tịch Tuyết phản nộ quát mắng rất lấy làm bất ngờ, y nhìn hấn gần mạnh từng chữ, “Nếu như người cứ khăng khăng đòi làm theo ý mình, ta cũng sẽ tự tìm cách tẩu thoát. Thứ người muốn đem về, chỉ là thân thể của ta mà thôi.”

Biểu tình của đối phương, rõ ràng muốn nói cho Thương Tịch Tuyết biết, hấn còn tiếp tục làm khó, Thẩm Thương Hải sẽ không ngại tự tìm đường chết. Hấn nhìn y, thật lâu thật lâu, sau cùng chỉ thốt lên một câu: “Người không tin tưởng ta!”

“Ta có thể tin tưởng người sao?” Thẩm Thương Hải cười khở hỏi lại.

Đến giờ phút này, xem ra Thẩm Thương Hải đối với hấn còn sinh ra nhi ều hoài nghi hơn, tuyệt không vì chuyện hấn yêu thích y mà thay đổi ý kiến. Hấn mím chặt môi, vì giờ đây, có nói thêm đi ều gì cũng vô ích.

Thẩm Thương Hải, không tin hấn.

Vì một người mà bốn ba ngàn dặm, sau lại quay về tay trắng, hấn không cam tâm. Tâm niệm xoay chuyển, cứng rắn nói: “Ta không quan tâm người có tin hay không, đi ều vẫn sẽ đem người quay về! Người đã hứa sẽ cùng ta đi đến cuối đời, nào có thể tùy tiện rút lại. Người dám nói thêm một tiếng không, ta liền sai người giết đi một tên hạ nhân trong Kiếm Lư. Người dám tự sát, ta liền đem mọi người ở đây chôn cùng người.”

Thẩm Thương Hải kinh ngạc mở to mắt.

Thương Tịch Tuyết nhìn khuôn mặt sợ hãi của Thẩm Thương Hải mà tim nhói đau, không quay đi ầu lại, đành mặt nói: “Lời ta đã nói, Thẩm Thương Hải, người đừng ép ta.”

Tại sao nam nhân lại dùng thủ đoạn đê hèn ghê tởm này để ép mình? Tim y như bị rơi xuống vực sâu, một lúc sau khe khẽ thở dài, bình tĩnh nói: “Hãy tha cho bọn họ, ta đồng ý cùng người trở lại. Nếu thứ người muốn, chỉ là một món đồ chơi không tâm không phế, ta liêm cho người.”

Thương Tịch Tuyết đang vui vẻ cảm nhận chiến thắng, nghe đến câu cuối cùng, chợt nụ cười tắt ngúm, nhìn cơ thể cứng đờ của Thẩm Thương Hải, gần như bất lực than thở, “Ai nói ta muốn có một món đồ chơi không cảm xúc? Là người từ đâu đã không muốn để ta vào mắt. Thẩm Thương Hải, hẳn rốt cuộc có chỗ nào hơn ta? Khiến người trong tim chỉ có hắn, mà lại không có ta?”

Thẩm Thương Hải nhìn nam nhân vẻ mặt pha lẫn tức giận cùng không phục, từng chữ từng câu thì thầm: “Nếu đổi lại là Tịch Tuyết, tuyệt đối sẽ không làm cho ta buồn, cũng không bắt ta làm những điều ta không thích.”

Kẻ càn thú hung hãn như Vĩnh Xương Vương, trong lòng chưa bao giờ tụt lùi tại hai chữ nhún nhường, cũng không biết cách tha thứ cho người khác. Y mỉa mai cười, “Người vĩnh viễn cũng không sánh bằng Thương Tịch Tuyết.”

“Răng rắc” Từng âm thanh đứt đoạn vang lên, bàn tay Thương Tịch Tuyết đã nắm chặt đến trắng cả khớp. Đáy mắt dần hiện lên sát khí, như con mãnh thú đang thụ thương bị dồn đến bước đường cùng, lao vào vây chặt lấy Thẩm Thương Hải.

Khoảnh khắc ấy, Thẩm Thương Hải hoàn toàn không nghi ngờ sớm muộn gì nam nhân cũng sẽ bẻ gãy cổ y, sợ hãi đến ứa nước mắt. Nhưng Thương Tịch Tuyết chỉ ép sát y vào thành giường, nặng nề hít thở, từ từ thả lỏng nắm tay, cúi đầu nhìn lòng bàn tay bị móng tay ghim vào ứa máu, cười đầy man rợ, “Thẩm Thương Hải, ta sẽ không để mình thua vào tay hắn đâu.”

Thẩm Thương Hải trong một khắc không linh hội được ý tứ trong lời nói của hắn, nhưng Thương Tịch Tuyết không mở miệng thêm một lần nào nữa, chỉ lặng lẽ giúp y tắm rửa, thay ra một bộ đồ ngủ sạch sẽ, lệnh thuộc hạ đến trừ phòng đem thức ăn khuya đến.

Hắn ngồi một bên bàn, nhìn Thẩm Thương Hải dùng bữa, đến khi kết thúc lại buông ra tiếng thở dài, mang theo thật nhiều tâm sự, rời khỏi Kiếm Lư.

Vĩnh Xương Vương đã bị lời nói của mình đả động, thay đổi tâm ý? Thẩm Thương Hải như người trong cõi mộng, ngồi thần thờ cho đến lúc bình minh, không chắc chắn được Thương Tịch Tuyệt cứ như vậy buông tha cho y.

TỊCH TUYỆT

Trần Ân
dtv-ebook.com

Chương 13

Edit: Trịnh Huy Phàm

Beta: Thỏ TK

Cứ tiếp tục ngẩn ngơ như vậy trong vòng vài ngày, không nhìn thấy đi đâu gì bất thường, tâm tình bất ổn của Thẩm Thương Hải cuối cùng mới thả lỏng. Nghĩ đến sự kiêu ngạo của vị hoàng đế nào đó, thế nhưng hần cư nhiên lại dứt khoát cự tuyệt, người đó hẳn là sẽ không mặt dày bám theo nữa.

Hôm nay người cầ y chẩn bệnh thật không nhiều lắm, Thẩm Thương Hải liền trở về phòng của mình đánh một giấc ngon lành. Trong giấc ngủ chập chờn, y nghe có tiếng gió gõ ngoài cửa sổ, rồi một mùi hương kì lạ bay vào phòng.

Mùi này khác với mùi trầm hương đang đốt trong phòng. Tìm kiếm nơi phát ra mùi lạ một hồi, y bỗng cảm thấy hoa mắt chóng mặt, người cũng mền nhũn cả ra.

Thuốc mê?? Chẳng lẽ là tên trộm vặt to gan nào xông vào trộm đồ?? Vừa mới nghĩ đến, một thanh gươm sáng loáng liền theo khe hở của cửa chui vào, chặt đứt then cửa.

Ba tên hắc y tay cầm đao kiếm, miệng mồm bịt chặt nhanh chóng len vào. Gió đêm thuận thế đi vào, thổi tắt ngọn nến vốn đã vô cùng yếu ớt trong phòng.

Lúc này, Thẩm Thương Hải đáng ra phải hoảng sợ, nhưng ngược lại y bình tĩnh vô cùng, thậm chí khinh bỉ ba tên tiểu tặc nhỏ nhoi không dám lộ mặt

mà chỉ biết lên đi trộm đồ của người khác. Nghĩ rằng bọn chúng sẽ không dám giết mình, bèn nỗ lực phát ra thanh âm từ cổ họng:

“Nếu ba vị nhìn trúng tài sản của ta mà muốn cướp thì không cần tổn thương đến mạng người, ta cũng sẽ không đi báo quan.”

Ba tên trộm nhìn nhau, bật cười sảng khoái. Người đứng ở giữa có vóc dáng to lớn nhất, cười nhạo nói:

“Thứ bọn ta muốn, chính là cái mạng của người!”

Thẩm Thương Hải tâm liền lạnh xuống, hoàn toàn không nhớ mình đã đắc tội với lũ người này khi nào, đến nỗi mang tới họa sát thân. Trong lúc đó, y liền để ý đến một chi tiết, phát hiện con mắt lộ ra ngoài của ba người bọn họ khác biệt với màu mắt của người Trung Nguyên, không phải là con người đen.

Là người Tây Vực! Tâm y liền động, nói: “Các người là do Vĩnh Xương quốc phái đến??”

Bị Thẩm Thương Hải một chữ nói trúng, người to lớn đứng ở giữa kia chấn kinh, cười to hai tiếng che giấu kích động:

“Người quả nhiên rất thông minh.”. Liền cầm đao hướng giường gỗ đi đến.

Tên còn lại lấy từ đai lưng ra một cái hộp gỗ vuông, bên trong hộp lót một lớp cẩm thạch.

“Chúng ta chỉ là phụng mệnh hành sự, muốn đem thủ cấp của người về cho chủ tử. Oan có đầu, nợ có chủ. Người có chết biến thành quỷ, cũng không nên đòi mạng chúng ta!”

“Là ý của Vĩnh Xương Vương?” Nhìn đến cái hộp gỗ, Thẩm Thương Hải cả người lạnh thấu. Nam nhân kia không chiếm được y, chung quy thẹn quá thành giận, không cam lòng cứ như vậy mà buông tay, muốn đầu của y??

Y quả nhiên, vẫn luôn nghĩ Vĩnh Xương Vương lại rất thiện lương. Buồn cười lại là, ngày đó nhìn hình bóng của Vĩnh Xương Vương ảm đạm đi xa, trong lòng y lại thầm cảm thấy có lỗi.

Ngực bỗng nhiên cảm thấy nhói đau vô cớ, như bị mũi khoan khoan vào. Y nhìn lên đầu giường, thấy tên cao to nọ nhấc lưỡi đao lên, lập tức màn cửa nổi lên, dư quang khóe mắt đột nhiên bắt gặp một thanh ảnh (người mặc áo xanh lục) đến gần, một chưởng liên đánh trúng tên bịt mặt to cao nọ.

Tên đó bị đánh văng khỏi mặt đất, bèn làm một cú tiếp xúc thân mật với khung cửa sổ, rồi bay ra khỏi phòng, ngã vào trong viện, máu phun từ miệng, hiển nhiên là bị đánh đến xoay chuyển trời đất, đã tắt thở từ lâu.

Hai người còn lại trông thấy người áo xanh lục kia trên mặt đeo mặt nạ vàng kim sáng loáng, liên hoảng hốt quỳ xuống.

“Đại vương!”

Tiếng cười lạnh lẽo từ người đeo mặt nạ thoát ra, ẩn chứa tức giận, làm bọn họ không rét mà run “Các người còn biết gọi ta là Đại Vương? Dám nửa đường lên trốn, quay trở lại giết người. May mắn là ta đã sớm phát hiện vẻ mặt bất thường của các người, âm thầm theo dõi. Nói!! Ai cho các người lá gan lớn thế hả?!”

“Là, là Hạc Vương gia” Hai tên thị vệ kia mặt xám như đất, nhìn nhau bằng ánh mắt tuyệt vọng.

Cứ tưởng rằng hoàn thành xong nhiệm vụ, hảo hảo theo Hạc Vương gia hưởng thụ vinh hoa phú quý, ba người mới bí quá hóa liều, không nghĩ tới làm không xong, bị Vĩnh Xương Vương nhìn ra, đuổi theo.

Đã không được ban thưởng, còn làm Vĩnh Xương Vương tức giận, kì này cái mạng nhỏ của bọn họ chỉ sợ cũng khó bảo vệ. Hai người nghĩ đến mà sợ hãi, liên tục dập đầu xin tha thứ “Đại vương khai ân”.

“Các người phản bội bản vương, còn dám xin bản vương nương tay?? Tất cả các người đều đáng chết!!” Thương Tịch Tuyết từng bước tới gần hai người bọn họ, cười lạnh “Trở lại Vĩnh Xương, bản vương liền đem dòng họ các người tru di cửu tộc”.

Dưới chân bọn họ đột nhiên lão đảo, thân ảnh rung chuyển.

Hai người vốn nghĩ người kia chắc chắn phải chết, hẳn là nên đắc chí mới phải, bởi mê hương là do Hạc Vương gia đưa cho, dược tính vô cùng mạnh. Người có nội lực thâm hậu ngữi được, trong vòng một ngày còn khó mà khôi phục, huống chi là người bình thường. Tất nhiên là bọn họ trước đó đã uống giải dược, nên mới có thể hiện ngang đi lại.

Mắt thấy Vĩnh Xương Vương bước chân lung lay như sắp đổ, hẳn là đã hít vào không ít mê hương.

Hai người lần thứ hai đối mặt, không hẹn mà cùng gật đầu. Nếu muốn sống, chỉ có nắm bắt tốt cơ hội ngàn năm một thuở, mở đường máu từ Vĩnh Xương Vương để mà thoát thân.

Ham muốn sống sót áp đảo tất cả, hai người đồng thời hò hét phóng lên, định một đao chém tới Thương Tịch Tuyết đang chắn trước cửa.

“Cẩn thận!” Thâm Thương Hải kêu lên sợ hãi.

Thương Tịch Tuyết tức thời xoay chuyển “Xuy!” một tiếng, thanh sắc cầm bào vẫn là bị mũi đao chém tới, nhiễm một tầng máu.

“Các người còn muốn trốn! ” Hắc tức giận.

Hai người kia trong lòng biết, một khi đã động thủ liền không còn đường lui nữa, liền liều mạng xông lên, từng đao từng đao đều là sát chiêu.

Mê dược trong người Thương Tịch Tuyết phát tác, kiên cường chống đỡ một hồi, một kiếm phủ xuống đánh rơi đao một tên, nhưng rốt cuộc cũng không tránh khỏi một đao ngay bụng của tên còn lại.

Hắn kêu lên một tiếng đau đớn, khom người xuống.

Người nọ chém giết đỏ cả mắt, một chiêu đánh trúng liềm cố sức tiến công, muốn tại người Vĩnh Xương Vương đâm thành một lỗ thủng, rồi cuộc lại bị đối phương tay trái vững vàng cầm lấy lưỡi dao, khó mà đâm vào nửa phần còn lại.

Thương Tịch Tuyết một chưởng xuất ra ngay tại ngực hắn, người nọ liềm xương cốt đứt đoạn, như một bao tải bị hủy mà ngã xuống đất.

Một chưởng kia, tựa hồ cũng đã tiêu hao toàn bộ sức lực còn lại của Thương Tịch Tuyết, hắn đảo rút ra thân kiếm bên hông, máu không ngừng chảy tại nơi đó. Ánh mắt lạnh tuyết, xuyên thấu qua lớp mặt nạ, nhìn thẳng tên thị vệ cuối cùng kia, cười lạnh nói “Là người tự mình động thủ với bản vương! Người chán sống rồi?”

Mắt thấy đồng bọn chết, người còn lại tâm tình hoảng hốt, hắn nắm chặt chuôi dao, cũng không còn có can đảm hướng Vĩnh Xương Vương chém tới nữa, hỗn loạn bước lùi, đụng phải mép giường, nghĩ đến chính mình cũng khó thoát, có chết cũng phải lôi người chết theo, liềm vung dao nhắm ngay cổ Thẩm Thương Hải chém tới.

Thương Tịch Tuyết thấy người nọ ánh mắt khác thường, đã biết là không ổn, hét lớn một tiếng, nhanh nhào tới, lấy cơ thể che chắn cho Thẩm Thương Hải, hiển nhiên liềm bị người nọ một dao đâm trúng.

Cùng lúc đó, hắc cũng kịp trở tay, mũi kiếm đâm xuyên qua cổ họng của người nọ, sau đó rút ra, máu tươi cùng người nọ liềm ngã xuống đất, co giật hai cái, liềm không có động tĩnh nào nữa.

Thần kinh kéo căng của Thương Tịch Tuyết cũng dần được buông lỏng, không còn sức lực chuyển động, liềm cứ vậy mà yếu ớt nằm ở trên người Thẩm Thương Hải.

Hết thấy đầu hành động mau lẹ, sự tình phát sinh quá nhanh, Thẩm Thương Hải nhìn thấy mà kinh tâm động phách, ngay cả nói cũng không thành tiếng. Thẳng đến khi vết thương của Thương Tịch Tuyết không

ngừng chảy máu tới trên người, y cuối cùng cũng tìm lại được thần trí, muốn thay Thương Tịch Tuyết băng bó, nhưng lại không nhúc nhích được.

Nghĩ đến chính mình lúc trước hiểu lầm Thương Tịch Tuyết sai người đến lấy đầu của mình, y cảm thấy xấu hổ không thôi, run giọng hỏi “Người bị thương có nặng hay không?”

“A, không chết được đâu!” Thấy Thẩm Thương Hải khuôn mặt lo lắng, Thương Tịch Tuyết giống như thật cao hứng, cố sức giơ tay lên, tháo xuống mặt nạ, khuôn mặt bởi vì mất máu mà trở nên trắng bệch, nhưng lại không che đậy được vẻ đắc ý, giơ bàn tay mang bao tay cánh ve, hừ hừ nói “Loại người không biết sống chết, dám đối với người và ta hạ thủ, không biết tự lượng sức!”

Thẩm Thương Hải thấy rằng tay hắn tuy từng bị mũi kiếm đâm qua, nhưng lại không lưu lại bất kì vết thương nào, hiển nhiên là dùng vật liệu đặc biệt chế tạo, đao kiếm bất nhập (không sợ đao kiếm chém phải), cho nên mới có năng lực tay không đánh với hai người kia. Lại thấy Thương Tịch Tuyết nói chuyện được, hắn là thương thế không gây nguy hiểm đến tính mạng

Tâm trạng y dần ổn định, thử kêu hai phó đờng ngủ ở sát vách, chỉ nghe thấy tiếng nói non nớt hữu khí mà vô lực (lười xù) đáp lại “Đại công tử, ta, ta không nhúc nhích được...!!”

“Đây là mê hương trong Vĩnh Xương cung bí mật chế tạo, qua bình minh mới có thể giải trừ” Thương Tịch Tuyết thở dốc một trận, khiến sắc mặt có chút biến hóa, biết rõ mình bị thương, trọng lượng cơ thể toàn bộ đặt ở trên người Thẩm Thương Hải, sợ y chịu không nổi, nhú mào, dùng hết sức chống đỡ hai tay, muốn trở mình sang bên cạnh, lại dùng lực quá nhiều, liền trực tiếp ngã lăn trên mặt đất.

Nghe được nam nhân đè nén kêu rên, Thẩm Thương Hải nỗ lực xoay người xem sao, trông thấy Thương Tịch Tuyết chậm rãi ngẩng dậy, ở bên cái xác của tên thị vệ kia lục lọi, tìm được vài viên thuốc giải.

“Đây là giải dược. Nuốt vào đi!!” Sau khi dứt Thẩm Thương Hải uống hai viên đan dược, Thương Tịch Tuyết nuốt mấy viên còn lại vào miệng, nhắm mắt đi đầu hòa khí tức.

Hiệu lực của giải dược cực nhanh, chỉ trong chốc lát, thân thể nhũn như bùn của Thẩm Thương Hải liền khôi phục tri giác, từ tốn khởi động cơ thể, đang muốn bồi thuốc cho Thương Tịch Tuyết, thì đã thấy nam nhân lấy thanh kiếm dưới thân đứng lên, cầm lấy mặt nạ hoàng kim cạnh gối, đảo qua hai cổ thi thể, lạnh nhạt nói “Đêm nay làm người phải sợ hãi rồi. Bất quá người yên tâm, ta trở về sẽ vì người mà trút giận, tuyệt đối sẽ không để người khác đến sinh sự nữa”

“Ta...” Thương Tịch Tuyết nhìn hẩn một thân áo xanh đã bị nhiễm đỏ. Muốn nói vài câu cảm kích, đến ngay miệng cũng không sao bật thành lời, nhìn Thương Tịch Tuyết đeo lại mặt nạ, xoay người rời đi, y theo bản năng đưa tay nắm lấy, kéo lấy ống tay áo Thương Tịch Tuyết “Chờ một chút!!”

Thương Tịch Tuyết cúi đầu, từ khe hở của mặt nạ nhìn Thẩm Thương Hải, không nói gì.

Trái tim, tựa hồ như bị ánh mắt của nam nhân làm loạn nhịp.... Thẩm Thương Hải có chút luống cuống, tránh né ánh mắt làm tâm tư y rối loạn kia, khẽ cắn môi, vội vàng bỏ qua những suy nghĩ rối rắm trong đầu, ngừng đầu nói “Trước khi đi, cũng phải để ta thay người băng bó kỹ vết thương đã!”

Nam nhân tháo bỏ mặt nạ xuống, híp mắt nhìn Thẩm Thương Hải, bỗng nhiên nở nụ cười “Người đến tốt cũng là đang lo lắng cho ta, hay là cho hẩn?”

Thẩm Thương Hải chấn động, tâm mới vừa tĩnh lặng lại giống như bị hòn đá ném trúng, lần thứ hai gợn sóng.

May mà Thương Tịch Tuyết không tiếp tục hỏi nữa, thân hình chuyển động, mất hứng mà ngã ngửa trên mặt đất. Hai vết thương vẫn còn đang chảy máu, làm kẻ mạnh như hẩn cũng khó mà chống đỡ nổi.

Thẩm Thương Hải lấy ra hòm thuốc cất bên dưới giường, giúp Thương Tịch Tuyết giải khai quần áo dính máu.

Bụng Thương Tịch Tuyết bị một kiếm kia chém tới, cũng may là Thương Tịch Tuyết đứng lúc kẹp lấy, chỉ đâm sâu vào khoảng nửa tấc, thương tích không đáng lo ngại. Nhưng vết đao trên lưng kia lại dài đến một thước, đâm sâu tới xương.

Y cố nén tim đập nhanh, vì nam nhân tẩy trừ vết thương, ở trên da thịt bôi thuốc, băng bó thỏa đáng, sắc trời đã hơi sáng. Khuôn mặt Thương Tịch Tuyết bởi vì mất quá nhiều máu mà trắng bệch, thần tình uể oải, nào ai nhẫn tâm để hắn mang thương tích ra đi, y liền ôn nhu nói “Người trước hết cứ ngủ một giấc đã, đợi cho khí lực hồi phục hãy đi!”

Thương Tịch Tuyết vẫn nhìn hắn bận rộn nghe vậy lặng yên chớp mắt, gật đầu, vươn tay, hành động bất ngờ lôi Thẩm Thương Hải từ xe lăn bế lên.

“A?” Thẩm Thương Hải còn chưa kịp đặt câu hỏi, đã bị Thương Tịch Tuyết bế đến trên giường.

“Vậy thì cùng nhau ngủ” Thương Tịch Tuyết ôm cả người hắn, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc đen mềm mại, nhắm đôi con ngươi lại.

Thẩm Thương Hải muốn đẩy hắn ra, lại sợ đụng trúng vết thương của Thương Tịch Tuyết, liền không dám lộn xộn, nghe được nam nhân thấp giọng thở dài, đáy lòng hắn lại càng thêm giãy giụa.

“Đề ta cùng ngươi một chút thôi, Thương Hải...”

Không nghĩ tới Vĩnh Xương Vương vậy mà lại dùng giọng gần như là cầu khẩn này để mà nói với mình, Thẩm Thương Hải cũng không nỡ dụng tâm cự tuyệt, kinh ngạc ngẩn nhìn gò má trắng bệch như tờ giấy của Thương Tịch Tuyết, trong lòng trăm mối tơ vò, cuối cùng cũng không chống lại mệt mỏi, liền chậm rãi khép lại mi mắt.

Nghe được người trong lòng thở đầu đầu, chậm rãi vào mộng, Thương Tịch Tuyết lại lặng yên mở hai mắt ra, nhìn Thẩm Thương Hải bên cạnh đã ngủ say được một lúc lâu, khóe miệng cong lên giảo hoạt, rồi lại lập tức nhẹ cau mày.

Trên lưng một đao kia, thật đúng là ngoài dự liệu của hắn, nếu sâu hơn một chút, sẽ làm tổn thương đến nội tạng. Hắn nghĩ nếu lúc đó không đỡ kịp y một đao liên sợ hãi. Bất quá, Thẩm Thương Hải không còn chống cự hắn cách xa dự đoán của hắn cả ngàn dặm. Một đao kia, bất quá cũng đáng!

Mặt trời nhuộm đỏ cả khung cửa sổ, phòng ở kế bên Thẩm Thương Hải liên tiếp phát ra tiếng kêu sợ hãi.

Hai phó đồng hầu hạ hắn cuối cùng cũng được giải trừ mê dược, liên xông vào phòng ngủ của Thẩm Thương Hải, kinh sợ khi nhìn thấy hai cổ thi thể, lại nhìn thấy trên giường đại công tử thừa ra một nam nhân, cả hai đầu đầu loạt che miệng, hù chúng nó đến suýt ngất.

Thẩm Thương Hải bị tiếng hét của bọn chúng làm đánh thức, không khỏi cười khổ.

Thương Tịch Tuyết đã đeo mặt nạ lên, đứng dậy xuống giường, thản nhiên nói “Người hầu của người cũng đầu đã tỉnh, xem ra là ta cũng nên đi thôi, miễn cho người lại thấy khó xử.”

Thẩm Thương Hải bật thốt lên “Vết thương trên lưng người rất nghiêm trọng, đợi dưỡng thương cho tốt rồi hãy_____”

“Chờ dưỡng thương cho tốt, ta cũng vẫn phải rời khỏi thôi. Đối đãi dư thừa như thế có lợi ích gì?”

Thương Tịch Tuyết tự giễu, cắt ngang lời khuyên của Thẩm Thương Hải, phút chốc cười cười, nói:

“Còn nếu người không muốn từ bỏ, muốn thuyết phục ta ở lại thì năn nỉ ta đi!~~”

Một lần nữa, lí trí và tình cảm lại đấu tranh không ngớt, Thẩm Thương Hải không biết trong lòng mình đang nghĩ những gì, nhưng hấn chắc chắn khẳng định, hấn tuyệt đối không để Vĩnh Xương Vương một thân thương tích trở về.

“Người ở chỗ này của ta dưỡng thương, những thứ khác, sau này sẽ giải quyết sau!”

Thương Tịch Tuyệt ánh mắt thâm trầm, dừng ở Thẩm Thương Hải. Cho đến khi người kia chịu không nổi, hấn mới cố chấp nghiêng đầu qua chỗ khác, chậm rãi nói “Cho dù người biết ta muốn thứ gì, người vẫn muốn ta ở lại?”

Thẩm Thương Hải bị hấn một lời nhắc nhở, tâm chợt lạnh xuống. Để tay lên ngực tự vấn lòng, đôi mắt của y nhìn nam nhân này, chung quy vẫn không bỏ xuống được nỗi sợ hãi.

“...Người vẫn là sợ ta...”

Nhìn Thẩm Thương Hải không chút biểu tình, Thương Tịch Tuyệt đã hiểu rõ tất cả, than thở lắc đầu, không nói thêm gì nữa, nhẹ nhàng rời đi.

“.....”

Thẩm Thương Hải muốn gọi hấn lại, hé môi ra, cuối cùng vẫn không nói được lời, chỉ có thể xuyên thấu qua cửa phòng, nhìn thân ảnh thanh sắc tuấn lãng từ từ tiêu thất.

Trong lòng ngực, phảng phất nhói đau. Y nhắm chặt hai mắt, trước mắt một mảnh vô lực trống rỗng, hư vô.

Tịch Tuyệt đi lần này, cũng sẽ không trở lại nữa.

Bốn phía tĩnh mịch không tiếng động, y lặng yên hồi lâu, mơ hồ nghe được có người hầu bước đến gần sân, cuối cùng mở mắt, giọng bình tĩnh không khác gì lúc trước, cho người nọ tiếng vào.

“Ba cỗ thi thể này hôm qua xông vào trộm cướp, đoạt tài sản xong bởi vì phân chia không đều nên tự giết lẫn nhau. Chút nữa chờ quản sự tìm vài người đến, đem thi thể đi gặp quan thôi.”

Gia nhân nhìn đầ đầy vết máu, không dám nhìn nữa, nhận mệnh làm theo.

Đảo mất một cái, tiết Thanh Minh đã tới gần, Thẩm Nhật Noãn liền chạy về quê tảo mộ tế tổ, nghe tôi tớ nói trong nhà bị cướp viếng thăm, đã mất của cải, còn chết ba tên cướp, hắn cũng thấy tôi tớ, quan sai thật dễ gạt, bèn hướng đại ca đi tra hỏi tình hình cụ thể.

Thẩm Thương Hải biết không gạt được tứ đệ khôn khéo, liền kể việc Thương Tịch Tuyết giúp diệt ba tên cướp cho đệ đệ biết.

”Đại ca, đâu là ta lại hồ đồ, một mình vội vàng chạy đi, lo là an nguy của người, chết tiệt!“

Thẩm Nhật Noãn thẳng thắn ngay thực, tự trách mình thông suốt quá trễ, bèn lập tức từ tiêu cục đi đầu đến hai người đảm đang bảo hộ. Bản thân cũng đang rảnh rang không phải kiếm cơm, liền ở nhà cùng Thẩm Thương Hải.

Cứ nơm nớp lo sợ trong khoảng thời gian đó, một tháng cứ như thế mà trôi qua, chuyện nhà vẫn như cũ mà sóng yên biển lặng.

Vững tin sẽ không có sát thủ đột kích nhà mình ám sát đại ca nữa, Thẩm Nhật Noãn lúc này như trút được gánh nặng, trở về tiêu cục.

Tại Vĩnh Xương cung, thị hầu qua lại nườm nượp, người mang nước, kẻ lấy thuốc chăm sóc cho vị quân chủ nọ mới vừa trọng thương trở về.

Thương Ngâm Hạc tháo xuống ngọc quan (cái mũ quan đội trên đầu), vương bào cũng đặt ngay ngắn ở bên cạnh, trên tay nâng thanh bảo kiếm, thành khăn quỳ bên dưới giường gấm của Vĩnh Xương Vương, khuôn mặt trắng bệch, bên trong đôi mắt lộ vẻ hoang mang, sợ hãi.

Thị hầu ai nấy đều xì xầm bàn tán, nhưng chung quy không ai dám can đảm đứng ra cầu tình cho vị vương gia đã quỳ được một lúc lâu này.

“Tất cả lui xuống hết đi!”. Đợi ngự y đã băng bó kĩ lại vết thương, người đang an tọa tại giường gấm ở trên cao kia mới quát người hầu lui hết. Thương Tịch Tuyết lúc này mới quay lưng lại, từ trên cao nhìn xuống Thương Ngâm Hạc đang quỳ bên dưới, sắc mặt không thay đổi mà cười khê “Ngâm Hạc, người dĩ nhiên lại học từ đâu ra thói bằng mặt không bằng lòng, tặng cho ta vài cái ‘hoa văn’ ở lưng. Người cư nhiên lại đi mua chuộc được ba tên thị vệ theo ta đi Tô Châu, lệnh cho bọn chúng ám sát Thẩm Thương Hải. A, có phải hay không chờ một ngày nào đó, người ngay cả ta cũng muốn giết?”

“Hoàng huynh, ta tuyệt đối không có nghĩ đến việc làm người bị thương” Thương Ngâm Hạc đột nhiên ngẩng đầu, đôi con ngươi màu xám nay bởi vì hối hận mà đã đỏ bừng, lớn tiếng nói: “Ta chỉ không muốn để Thẩm Thương Hải mê hoặc hoàng huynh, muốn thay người diệt trừ hắn, từ đầu đến cuối cũng không có nghĩ đến việc đối với hoàng huynh bất lợi! Ai ngờ mấy tên kia lại dám đại nghịch bất đạo đả thương người, Ngâm Hạc đáng tội”

Hắn giọng cao thanh kiếm trong tay qua khỏi đỉnh đầu, tự nghĩ bản thân không còn đường lui, dứt khoát nói: “Hoàng huynh muốn giết cứ giết, ta tuyệt đối không một lời oán hận, chỉ cầu mong hoàng huynh từ nay về sau đừng.....mê luyện tên què đó nữa, Ngâm Hạc chết cũng không tiếc!”

Sắc mặt Thương Tịch Tuyết đằng sau mặt nạ giận dữ, lạnh lùng nói: “Ta nói rồi, ta không muốn người kêu hắn là tên què!”

“Hoàng huynh, người nên tỉnh lại đi thôi!” Từ khi nhìn thấy người mà hắn kính trọng nhất mang theo tên què kia trở lại, Thương Ngâm Hạc vốn đã đau lòng vạn phần. Lúc này đây, chứng kiến hoàng huynh vậy nhưng lại cứ khẳng khẳng bảo vệ tên què ấy, bị phần dằn nén thất vọng, hắn lần đầu tiên đứng lên chỉ trích vị hoàng huynh mà hắn vô cùng tôn sùng: “Hoàng huynh, người thân là Vĩnh Xương quốc quân, lại vì một tên Trung Nguyên cón con mà động tâm, thất hồn lạc phách, bỏ lại quốc gia đại sự mà đi tìm

hắn, lại vì cứu hắn mà trọng thương, này là cái dạng gì? Nếu tin này lan truyền ra bên ngoài, chắc chắn sẽ bị các đại thần và các nước chư hầu chế nhạo. Thế thì làm sao mà thống lĩnh đại quân, giương oai Tây Vực?”

Thương Tịch Tuyết chuyển từ tức giận sang bình tĩnh, ánh mắt lạnh lùng, nhìn chằm chằm Thương Ngâm Hạc, không nói một lời.

Hắn dĩ thường trăn mặc làm Thương Ngâm Hạc lo sợ, đánh một cái rùng mình, không dám lên tiếng nữa.

Thương Tịch Tuyết đánh giá gương mặt vốn sợ hãi nhưng lại không phục của Thương Ngâm Hạc, bỗng dừng cười, chậm rãi nói:

“Sao vậy, không dám nói tiếp? Việc ta yêu thích người đó, là không ra thể thống gì?”

Thương Ngâm Hạc cắn răng, liều mạng can ngăn Thương Tịch Tuyết: “Hoàng huynh nếu chỉ đùa vui thì không tính, sao lại nghĩ trao cho hắn chân tâm? Từ xưa đến nay, việc nữ nhi tình trường, vốn tựa như kẻ bất lực kia, đáng để làm hỏng cả một thiên đồ đế vương sao?!”

Hắn nói chậm rãi, chờ cơn thịnh nộ của hoàng huynh. Quả nhiên nghe Thương Tịch Tuyết cười lạnh, cần lên thanh kiếm đang giờ cao, rút kiếm ra khỏi vỏ.

Hoàng huynh tức giận không nhẹ, chỉ sợ năm phần là hắn phải chết dưới lưỡi kiếm của mình mất thôi! Thương Ngâm Hạc cười khở, ngẩng cao đầu chờ đợi cái chết, lại chỉ thấy cánh tay cần kiếm của Thương Tịch Tuyết không hề động đậy. Giọng Vĩnh Xương Vương không một gợn sóng, thâm trầm cất tiếng “Ngâm Hạc, ngươi có biết ta tại sao lại phải lòng Thẩm Thương Hải không?”

“Thứ cho thiên đệ ngu muội không biết” Thương Ngâm Hạc thật là nghĩ nát óc, cũng không nghĩ ra tại sao hoàng huynh lại si mê tên què kia đến vậy. Rõ ràng lúc ban đầu, hoàng huynh bất quá chỉ là nhìn trúng khuôn mặt của tên què đó, coi hắn như món đồ chơi cất bên người mà thôi.

Thương Tịch Tuyết đạm nhiên cười: “Ngâm Hạc, người và mọi người đều giống nhau, chỉ thấy ta đây uy phong một mảnh. Cho nên, lúc ta bị thương nặng, lưu lạc tại Ung Dạ Tộc, các người cũng không mảy may lo lắng. Chỉ có Thẩm Thương Hải là bất đồng, cho dù ta là quốc quân của một nước, hay là một kẻ bất tài vô dụng, hắn cũng đều có thể đối xử với ta bình đẳng như mọi người chung quanh. Về điểm này, các người cũng vĩnh viễn không làm được....”

Nói đến đây, hai hàng lông mày của Thương Tịch Tuyết không khỏi cau lại. Ở trong lòng Thẩm Thương Hải, địa vị của một quốc quân như hắn, sợ rằng cũng không bằng một tên ăn mày hèn kém bên đường, thực làm hắn phẫn hận...

Cổ họng Thương Ngâm Hạc nghẹn lại, nhìn hoàng huynh trân trân, không nói ra được lời nào.

“Ta nói không sai chứ?” Thương Tịch Tuyết hơi cười nhạt, đặt bội kiếm lại bên chân Thương Ngâm Hạc, đứng lên, chậm rãi đến bên chiếc xe lăn khảm vàng phía trước, vỗ nhẹ tay vịn lạnh lẽo.

“Sang tới ngày mai, liền do Thương Ngâm Hạc người thay ta lo việc triều chính. Đợi nửa tháng sau, ta sẽ thông cáo thiên hạ, nhường lại vương vị cho người”

Cao cao tại thượng, nắm trong tay vương quyền tối cao thì đã sao? Nói cho cùng, đó cũng chỉ là một chiếc ghế đặt ở tít trên cao, bên dưới là lũ đại tặc ba hoa chích chòe không ngớt lời tán tụng. Cúi đầu nhìn bọn họ khom lưng uốn gối lễ bái hàng ngày, hắn đây đã nhìn đủ rồi, cũng đã tới cùng chán ghét.

“Hoàng huynh?! Người _____” Thương Ngâm Hạc ngạc nhiên ngừng đầu, trước mắt một vật bay qua, hắn vô ý đón lấy, nguyên lai là mặt nạ của Thương Tịch Tuyết cho hắn.

“Đây là ý chỉ của ta. Người nếu dám kháng chỉ, ta liền đem người bắt sống, sau đó truyền ngôi cho kẻ khác. Còn nếu như người lại dám tìm

người đối phó Thẩm Thương Hải, ta cũng sẽ giống như vậy mà giết chết người!”

Từng câu từng chữ cứ như vậy lãnh khốc mà cảnh cáo, thẳng cho đến khi thấy sắc mặt Thương Ngâm Hạc không còn một chút máu, Thương Tịch Tuyết mới để lộ nụ cười: “Còn có, thay ta chuẩn bị một cỗ xe ngựa thật tốt. Nửa tháng sau, ta liền xuất phát”

Thương Ngâm Hạc bỗng nhiên hiểu được nụ cười của hắn, thanh âm nhẹ nhàng mà đứng lên ” Hoàng huynh, hóa ra người lần này trở về, chính là để truyền ngôi cho ta. Ta, ta còn tưởng rằng.....”

“Người nghĩ là ta sẽ không đến Tô Châu?” Thương Tịch Tuyết thấy hắn đột nhiên đổi ý, trong mắt ánh lên vẻ xảo trá đắc ý: “Người tưởng rằng, ta sẽ không đi tìm hắn nữa? Ha ha, Thương Tịch Tuyết ta, một khi đã muốn thứ gì, thì tuyệt đối sẽ không bao giờ buông tay!”

Hắn chạm vào vết thương đang dần hồi phục ở bụng, độ cung nơi khoe miệng càng thêm rõ ràng. Theo dõi ba tên thị vệ kia tới Kiếm Lư, sau đó phát hiện bọn chúng còn đem theo mê hương đặc chế trong Vĩnh Xương Cung, hắn lập tức liền uống giải dược luôn mang trong người.

Nghĩ cách cứu viện người trong lòng, hắn đương nhiên sẽ không để cho người khác mượn gió bẻ măng, cướp hết công lao của mình được. Thương Tịch Tuyết liền ra lệnh cưỡng chế những thị vệ khác rời khỏi, chính mình đơn thân độc mã xông vào. Giả vờ trúng phải mê dược, cũng là hắn tương kế tựu kế, hòng đánh lừa hai tên thị vệ còn lại. Hắn cố ý đe dọa, kích động bọn chúng hướng hắn động thủ, tiện thể thuận lý thành chương hưởng vài vết thương, để chiếm được sự thương cảm của Thẩm Thương Hải.

Tất cả đều nằm trong kế hoạch của hắn. Chỉ là không ngờ đến cuối cùng, tên thị vệ kia chó cùng rứt giậu, chuyển hướng hạ thủ Thẩm Thương Hải, hại hắn không kịp ngăn cản, chỉ có thể dùng thân thể đỡ một đao kia.

Vết đao khá sâu, vượt khỏi tầm kiểm soát của hắn, nhưng là lại làm cho khổ nhục kế của hắn tiến triển đến thiên y vô phòng (áo tiên không thấy vết chỉ khâu, aka diễn như phim =)))) Tại khoảnh khắc đó, hắn mới nhìn

thấy ánh mắt xót xa của Thẩm Thương Hải dành cho hắn. Chỉ là người kia còn chưa nhận thức được, hoặc là, y biết nhưng không dám thừa nhận...

Có một số việc, dục tốc thì bất đạt, cưỡng ép chỉ làm cho sự việc phát triển theo chiều ngược lại. Hắn không muốn Thẩm Thương Hải bởi vì khó xử mà mặt ử mày chau, cho nên mới lựa chọn li khai.

Không biết khi gặp lại, trên mặt người đó sẽ có biểu tình gì đây?

Hắn cho Thương Ngâm Hạc vẫn đang cuối đầu ử rũ lui ra ngoài, bản thân sau đó đi đến chỗ đặt chiếc gương đồng lớn, nhìn kỹ bóng người phản chiếu qua gương, cười vang: “Ta biết người đời cũng muốn yên ổn, ra đi! Lẽ nào người thật sự không muốn gặp lại hắn?”

Người trong gương nhìn thẳng hắn, hồi lâu sau, mới bình tĩnh nói: “Người liêu minh cứu Thương Hải, ta bây giờ cũng đã yên tâm giao hắn cho người. Chỉ cần cả đời hắn bình an, ta không cần gì khác”

Hắn vươn tay khẽ vuốt má trái, mặc dù đang cười, lại không giấu được vẻ thâm lương: “Thương Hải cho ta làm, đã là nhiều lắm rồi, ta đây cũng đã biết đủ, không nên chọc hắn không hài lòng”

“Được, ta cũng không phải tới nghe người sám hối!” Thương Tịch Tuyết tay đánh nhẹ lên gương đồng, tức giận nói: “Người yên tâm làm sao được đây? Thương Hải hắn vẫn không muốn tin tưởng ta! Ta cũng không thể sau này cưỡng ép hắn_____”

“Người dám!” Gương mặt trong gương thoáng cái trở nên hung ác

Thương Tịch Tuyết lại cười: “Người không cần thấp thỏm không yên như thế! Ta cũng không muốn thương tổn hắn lần nữa”

Người trong gương lúc này tức giận mới chậm rãi thối lui, trầm ngâm một trận, mới nói: “Người đến tốt cùng là đang suy nghĩ đi đâu?”

“...Ta không muốn lại để cho hắn khó xử...” Thanh âm trầm thấp sau khi suy xét đánh giá thật kỹ, mới chậm rãi phun ra: “Người đi tìm hắn đi!”

Từ nay về sau, ta cũng sẽ không gây trở ngại cho người và Thương Hải nữa”

Hắn yếu ớt thở dài, châu quang trong phòng chậm rãi chiếu lên gương mặt tuấn lãng, mỉm cười đậm nhiên.

Thời gian như nước chảy, trong nháy mắt xuân đã qua, khí trời một ngày càng nóng bức.

Người dân cày ruộng, chân lấm tay bùn, cực dễ nhiễm những bệnh cùn con. Mùa hạ còn là mùa rần phát triển, số người bị nhiễm độc do rần cắn cũng nhờ vậy mà ngày càng tăng. Nhân lực trong y quán có hạn, huống hồ mấy tên phó đổng cũng còn nhỏ tuổi sức yếu, muốn nâng bệnh nhân dậy biết là chừng nào khó khăn. Thâm Thương Hải liền kêu quản sự chạy ra bên ngoài, mượn vài thanh niên khỏe mạnh để lo việc khiêng vác bệnh nhân.

Hắn bận rộn cả ngày, đến khi bầu trời tối đen mới trở về phòng, vừa nâng bát cơm lên chuẩn bị dùng bữa, quản sự liền dẫn theo mấy người nữa đến hướng hắn cầu kiến: “Đại công tử, có người bệnh mới được đưa tới, thỉnh công tử cấp tốc đi xem thử”

“Người cứ đi xem qua là được rồi” Thâm Thương Hải uống trà, tùy ý giương ánh mắt, hướng nhìn bóng dáng cao to đằng sau quản sự, không khỏi ngây người.

Người nọ thân mặc trang phục bình thường, dưới chân một đôi giày đen, dưới ánh đèn hiu hắt trông tịch tịch muôn phần. Thâm Thương Hải liếc mắt liền nhận ra, đúng là Thương Tịch Tuyết.

“...” Hắn khẽ nhếch miệng, làm y kinh hãi quá đổi, nửa đêm cũng không phát ra được lời nào, chung trà trong tay rơi xuống mặt đất.

“Cẩn thận!” Thương Tịch Tuyết khẽ hô, lắc vai một cái đã ở trước mặt Thâm Thương Hải, thân thủ nhanh lẹ, bình bình ổn ổn tiếp nhận chung trà, ngay cả nửa giọt cũng không để tràn ra.

Hắn thở phào, ng ồi dậy đặt chung trà lại trên bàn, mang theo vài phần vui mừng xen kẽ ngưng ngừng, hướng Thẩm Thương Hải nói: ” Hoàn hảo không rớt trứng chân của ngươi”

Thẩm Thương Hải trong lòng khiếp sợ, ngay cả chớp mắt cũng không dám chớp.

Thương Tịch Tuyết thấy hắn yên tĩnh quá đổi, bất an nắm lấy hai tay hắn, ngập ngừng nói: “Thương Hải, ngươi, ngươi không muốn thấy mặt ta sao?”

Về mặt này, giọng điệu này, quả thật là Tịch Tuyết r ồi. Hắn hoàn toàn nghĩ rằng, cả đời này cũng không thể gặp lại nam nhân trước mặt, càng không cách nào lại là Tịch Tuyết vốn đã biến mất thật lâu.

Hạnh phúc quá đổi mãnh liệt tràn ngập nội tâm, cổ họng Thẩm Thương Hải như bị nghẹn lại, không nói lên được lời nào, chỉ có thể nép trong vòng tay của Thương Tịch Tuyết.

“Thương Hải, để ngươi phải khổ sở r ồi...” Thấy hai mắt Thẩm Thương Hải dĩ nhiên lại đỏ ửng, Thương Tịch Tuyết khẩn trương cúi người xuống, nhẹ giọng an ủi.

Thẩm Thương Hải sực nhớ ra quản sự còn đang đứng một bên, cố nén nghẹn ngào, biểu tình lúng túng hướng quản sự gật đầu nói: “Khổ cực cho ngươi r ồi, ở đây không còn chuyện của ngươi, ngươi về trước đi”

Quản sự thấy bản thân như mới vừa gây ra tội ác tà trời nào đó, không khỏi nhanh chóng rời đi.

Thẩm Thương Hải nhanh chóng bảo Thương Tịch Tuyết cài then cửa lại, mắt thấy nam nhân kia vô cùng rảnh rỗi, liền kéo lại nhìn kĩ hơn nửa ngày cuối cùng xác nhận mình không phải là đang nằm mơ, vui buồn lẫn lộn nói: ” Tịch Tuyết, ngươi cuối cùng cũng đã trở về r ồi”

Thương Tịch Tuyết về mặt đầu là xấu hổ, ăn nói đầu là vô cùng khép nép: “Ngày đó đầu tại ta nhu nhược không chịu nổi bị hắn kích thích, nhất

thời kích động, để người phải thương tâm. Thương Hải, ta nghĩ người đối với ta hẳn là rất thất vọng, sẽ không thích ta nữa. Ta sợ ta li ền xuất hiện, sẽ chọc cho người tức giận nữa. Ta, ta____”

“Cho nên người li ền trốn đi, không muốn gặp ta nữa?” Thâm Thương Hải cắt lời Thương Tịch Tuyết, trong lòng không ngừng chua xót. Nam nhân này ở trước mặt hắn, luôn dè dặt như vậy, luôn sợ một khi làm sai bất cứ điều gì, sẽ khiến hắn không hài lòng.

Nhìn xuống giọt lệ muốn rơi trên má, hắn nhẹ nhàng nắm lấy tay của Thương Tịch Tuyết, ôn nhu nói: “Ta có tức giận, cũng là tức giận người cứ như vậy mà rời đi, đem ta ném lại cho hắn”

“Thương Hải!” Thương Tịch Tuyết càng khẩn trương, gấp đến độ thiếu chút nữa là quỳ xuống tạ lỗi, khiến Thâm Thương Hải tuy trong mắt chứa lệ, trên mặt lại hàm chứa nụ cười, nhẹ nhàng áp sát vào, hôn nhẹ lên khóe miệng của hắn.

“Tịch Tuyết, hứa với ta, sau này sẽ không vớ vẩn rời đi như vậy nữa, có được không?”

Mềm giọng khẽ nói, tựa như chú ngữ mi hoặc nhất thế gian, làm hắn trong lòng quanh quanh quẩn quẩn, như người say rượu, c ầm lòng không được mà vội ôm lấy người trong lòng, nhắm mắt đắp lại nụ hôn của đôi phương, trong đầu không còn nghĩ được điều gì khác.

Hôn sâu được một lúc, hai người buông nhau ra thở hân hân. Thâm Thương Hải tựa vào trước ngực Thương Tịch Tuyết, nghe tiếng tim đập loạn nhịp của nam nhân, thở trong chốc lát, cuối cùng cũng khôi phục lí trí, nhớ tới chuyện trọng yếu nhất, ngửa đầu hỏi: “Người đến tìm ta.... vậy Vĩnh Xương Vương kia đâu?”

Tịch Tuyết như vậy là chừng nào li ền lĩnh, chân trời góc bể nguyện đi theo y. Vị chủ nhân còn lại của thân thể kia, cũng là quân chủ hung bạo nhất nhì Tây Vực, có thể nào tùy ý để cho Tịch Tuyết ở lại Giang Nam lâu dài? Nếu như Vĩnh Xương Vương ngày nào đó tỉnh lại....

Chạm đến ánh mắt Thẩm Thương Hải không giấu nổi vẻ âu lo, Thương Tịch Tuyệt khẽ lắc đầu, cười khổ nói:

“Thương Hải, người không cần lo lắng như vậy. Kỳ thực lần này, là hắc hắc đem ta mắng đến tỉnh, để ta tới Kiếm Lư tìm người. Hắc hắc còn nói, người thủy chung cũng không chịu tin tưởng hắc hắc, chắc sau này sẽ không trở lại đến làm phiền người nữa”

“A?” Thẩm Thương Hải cảm thấy ngoài ý muốn, ở một khắc sau, lại ngạc nhiên nói: “Vĩnh Xương Vương vốn không phải là một quốc quân hay sao?”

“Hắc hắc sau khi trở lại, đã đem ngôi vị truyền cho Thương Ngâm Hạc rồi”

Vĩnh Xương Vương, chính là cuối cùng đã chịu buông tay, thanh toán cho y và Thương Tịch Tuyệt rồi sao? Ký ức Thẩm Thương Hải dừng lại ở lần cuối cùng thấy hắc hắc rời đi, thanh bào nhuộm máu, bóng lưng cô độc cao ngạo biết chừng nào.

Không rõ vì sao lòng lại đau nhức, cứ như có một bàn tay vô hình nắm chặt lấy trái tim của hắc hắc, chậm rãi xé rách.

“...Thương Hải, Thương Hải?...” Nghe thấy tiếng gọi khẽ của Tịch Tuyệt, Thẩm Thương Hải đột nhiên hoảng hốt, đè xuống tạp niệm trong đầu, lấy tay vuốt lên gương mặt Thương Tịch Tuyệt lúc này vẫn đang lo lắng, mỉm cười nói: “Sắc trời cũng không còn sớm, đi ngủ thôi! Ngày mai ta liền dẫn người đi y quán”

“Được” Thương Tịch Tuyệt liền chuẩn bị nước nóng, thay Thẩm Thương Hải tắm rửa, thay áo ngủ, rồi chậm rãi bế nam nhân lên giường.

Thương Tịch Tuyệt sau khi chăm sóc thỏa đáng, mới lấy chăn dư trên giường trải ra đất nằm nghỉ. Thẩm Thương Hải ngạc nhiên nói:

“Người sao lại nằm ngủ dưới sàn?”

Thương Tịch Tuyết thần sắc có điểm túng quẩn, lắc đầu nói: “Giường nhỏ lắm, một mình người ngủ là được rồi”

Thẩm Thương Hải nhìn lại chiếc giường khắc hoa của mình, đó là một chiếc giường lớn, ba bốn người nằm còn dư dả. Không biết Thương Tịch Tuyết đang lo lắng đi đâu gì, hần hỏi tới hai câu, Thương Tịch Tuyết cuối cùng cũng bất đắc dĩ đi tới, một tay cầm lấy tay Thẩm Thương Hải, chậm rãi đưa xuống nơi dưới thắt lưng.

Cho dù cách quần áo, Thẩm Thương Hải cũng đều cảm nhận được hình dáng và nhiệt độ kinh người của thứ kia. Trong nháy mắt, hần liền đỏ mặt.

“Ta sợ ta khắc chế không nổi...” Thương Tịch Tuyết giọng nói khản đặc, âm thanh khô khốc, khó khăn nói: “Thương Hải, ta không muốn làm người đau, chọc người mất hứng”

Thẩm Thương Hải ngay cả lỗ tai cũng đều đỏ bừng, lại không do dự, ôm lấy cổ của Thương Tịch Tuyết, dùng răng nhẹ nhàng mà cắn khế vành tay cũng đang nóng lên của Thương Tịch Tuyết, chậm rãi nói: “Ta không sợ..”

Đi đâu y sợ, là nam nhân này lần thứ hai rời bỏ y mà đi.

Nhiều lúc nửa đêm tỉnh mộng, y đầu ảo giác Thương Tịch Tuyết vẫn còn bên người mình. Nhưng khi vươn tay, lại chỉ chạm được nơi gối vắng lặng. Thật vất vả mới được nhìn thấy nam nhân kia đứng trước mặt vô cùng chân thật, cho dù có đánh đổi tất cả, y cũng muốn nam nhân kia cùng mình ở lại.

Thương Tịch Tuyết thấy y lớn mật, nhiệt khí trong người bỗng chốc liền lan tỏa, lại nhìn thấy trong mắt Thẩm Thương Hải hàm chứa thủy quang, cuối cùng lí trí cũng không cánh mà bay, đè xuống người Thẩm Thương Hải, chậm rãi buông màn.

Tình dục, ngay lúc này lay động nghiêng ngả. Thân thể vội chen vào nơi kia chật hẹp, nghe được giọng mũi êm tai của Thẩm Thương Hải đang rên rỉ, làm tâm tình nam nhân rung chuyển, thần hồn điên đảo...

Đêm, chỉ vừa mới bắt đầu...

TỊCH TUYỆT

Trần Ân

dtv-ebook.com

Chương 14

Edit: Trịnh Huy Phàm

Beta: Thỏ TK

Ánh mặt trời đỏ ửng chiếu vào song cửa sổ, làm trong phòng bỗng chói sáng bừng. Thầm Thương Hải thông thả mở ra mí mắt nặng trĩu.

Đệm chăn dưới thân y dĩ nhiên đã được đổi mới, trên người cũng đã được thay một bộ xiêm y mới tinh. Lúc này, Thương Tịch Tuyệt cũng đã rời giường.

“Tịch Tuyệt?? Tịch Tuyệt??” Y gọi hai tiếng, giờ đôi tay mềm yếu không còn chút sức lực nào, ngọ ngoáy xuống giường. Nhìn sắc trời, hiện tại mặt trời đã lên cao, y quán chắc cũng đã mở được một lúc lâu rồi.

Hai chân y mới vừa chạm mép giường, Thương Tịch Tuyệt đã bụng khay cháo trắng bước vào, thấy thế liền vội vàng bế Thầm Thương Hải lên chiếc ghế đã lót sẵn đệm êm, thay hắt rửa mặt chải đầu hoàn tất, cầ n lấy chén cháo cười nói:

“Thư đ ồng của người mới sáng tinh mơ đã đến đánh thức người dậy, ta có nói với hắ n, người hơi mệt chút, cầ n nghỉ ngơi một ngày. Thương Hải, ngày hôm nay người cũng không cầ n đến y quán nữa đâu.”

“Chuyện này...” Thầm Thương Hải hơi do dự, vốn đã quen thuộc với đoạn thời gian không có Tịch Tuyệt bên cạnh, ngày ngày cầ n mắ n đến y quán chữa bệnh. Nhưng nói thật ra, hôm qua bị Thương Tịch Tuyệt “hành hạ” cả một đêm, thân thể hắ n đến bây giờ vẫn còn mề n nhũn, đến y quán, chỉ sợ cầ n cây ngân châm còn không nổi nữa là...

Thế là hắn gật đầu, cũng không cố chấp muốn tự mình cần chén nữa, hé miệng, để Thương Tịch Tuyết nuốt cháo cho mình ăn.

Thấy thế, gương mặt của nam nhân kia liền thanh khí sáng, khoe môi cũng giương lên nụ cười tươi như hoa, hiển nhiên là đang rất cao hứng.

Thẩm Thương Hải biết Thương Tịch Tuyết đang nghĩ đến đi đâu gì. Đêm qua lúc ái tình dâng cao, y đã vứt bỏ hết thủy cảm giác rụt rè, cố sức quấn quýt lấy nam nhân ở phía trên, làm cho hắn thỏa thích phóng ra đến vài lần mới chịu buông tha cho y.

Mà Tịch Tuyết, cũng không có quên y, hắn cứ nhiên dùng miệng ngậm lấy bộ phận kia của y, tinh tế liếm lấy, mút thật sâu vào, đưa y đến cõi thần tiên cực lạc..

Phát hiện hai má Thẩm Thương Hải càng ngày càng hồng, đôi mắt nâu sâu thẳm của Thương Tịch Tuyết từ từ thay đổi: ” Thương Hải, người làm sao vậy??”

Vớ vẩn, đã biết rõ mà còn hỏi (>”< ??? Thẩm Thương Hải đỏ mặt nhìn hắn một cái, nhỏ giọng nói: “Đêm nay phải nghỉ ngơi thật tốt. Ta, ta không muốn ngày mai ngay cả y quán cũng bước ra không được....” (>”<

Thương Tịch Tuyết tắt vào mồm nhất thời hé ra, muốn nói chuyện, một lúc sau mồm mới từ từ khép lại, niềm vui mới đến trong phút chốc đầu biến mất, tiu nghỉu buồn bã.

Nhìn như một hài tử bị người lớn đoạt mất kẹo!! Thấy một đại nam nhân cứ nhiên lại lộ ra loại biểu tình uể oải này, Thẩm Thương Hải thật sự buồn cười: ” Tịch Tuyết, cũng không phải là ngày tận thế, người buồn bã cái gì??

Thương Tịch Tuyết si ngốc nhìn nụ cười của hắn, đột nhiên cũng mỉm cười nói: ” Người nói đúng? Còn hai muỗng cháo, người ngoan ngoãn ăn hết, ta có thứ tốt muốn tặng cho người”

Thẩm Thương Hải hiểu kì nhất thời, ăn xong cháo rồi lại bị Thương Tịch Tuyệt bế trên tay, đẩy cửa bước tới đình viện.

Lập tức có một thứ chói loá đập vào mắt hắn, lấy lại bình tĩnh, mới nhìn ra ở giữa sân có đặt một chiếc xe đẩy khảm châu ngọc hoàng kim sáng lấp lánh.

Thương Tịch Tuyệt ôm hắn đặt vào xe đẩy, nhìn chung quanh một chút, hài lòng nói: “Ngươi có thoải mái không?? Đây là ta mang từ Vĩnh Xương tới. Ngày hôm qua sợ rằng vì nó mà ta bị cho là huênh hoang, gây ấn tượng xấu với quần sự, nên để ở khách sạn. Sáng hôm nay mới đem tới”

“Chiếc xe này, là dành cho người làm sao??” Cũng chỉ có Vĩnh Xương Vương, mới có thể làm ra chiếc xe lăn hết sức hoa lệ, tinh mỹ như thế này thôi.

“Thoải mái thì thoải mái, nhưng cũng không thể ngẩng nó đi ra ngoài, bằng không sẽ bị đánh cướp” Thẩm Thương Hải lắc đầu, đảo mắt thấy tay vịn còn có gắn xiềng xích được làm bằng vàng thì ngẩn ra, nụ cười trên mặt cũng thu lại.

Xiềng xích này, rõ ràng là dùng để trói tay ngăn cho người ta hoạt động mà.

Thương Tịch Tuyệt theo tầm mắt của y cũng nhìn thấy, sắc mặt khẽ biến, vội vàng giải thích: “Thương Hải, người đừng đa nghi quá, hẳn chế tạo chiếc xe này cũng đã từ nửa năm trước. Lúc đó nhất thời hốt độ, mới sai người làm xiềng xích này. Nếu người không thích, ta ngay bây giờ liền lấy búa chặt bỏ nó, bất quá nếu vậy tay vịn cũng sẽ bị xước, uổng mất một mỹ vật”

Thẩm Thương Hải quả thật có chút phiền muộn, lại lắc đầu nói: “Không cần”

Mặc kệ Vĩnh Xương Vương đã sai người chế cái gì trên chiếc xe đẩy này, cũng đã là chuyện của quá khứ. Nam nhân kia, đã chịu buông tay rồi, y cũng không muốn lại nghĩ xấu cho người nọ nữa.

Nghĩ thông suốt, buồn phiền trong người liền tiêu tan. Chợt thấy lòng ấm áp_____

Đằng sau xe lăn, Thương Tịch Tuyết chậm rãi khom lưng xuống, đem y kéo vào trong lòng. Thanh âm trên đầu Thẩm Thương Hải nhẹ rơi, nửa phần thông thả, nửa phần lại mang theo thấp thỏm: “Thương Hải, nói cho ta biết, người đối với hần, đã động tâm rồi sao?? Có phải hay không... cũng thích hần?...”

Thẩm Thương Hải khẽ run, lập tức cảm nhận hô hấp của nam nhân phía sau cũng dừng lại giây lát, y cả kinh, lập tức tỉnh táo lại, vỗ nhẹ lên gân xanh hiện lên trên cánh tay Thương Tịch Tuyết. Quay đầu lại, ngược nhìn nam nhân còn đang chờ câu trả lời, y mỉm cười nói: “Người đừng có suy nghĩ lung tung. Ta chỉ muốn ở cùng một chỗ với người thôi”

“Người sợ ta mất hứng??” Sắc mặt Thương Tịch Tuyết trông rất phức tạp, cúi đầu cọ lấy gò má của Thẩm Thương Hải, giọng nói hàm xúc ý tứ cầu xin: ” Thương Hải, người cứ việc nói thật, ta sẽ không tức giận đâu. Người thương hần, tiếp nhận hần, hay muốn trốn khỏi hần??”

“Ta...” Thẩm Thương Hải thật không biết nên đáp lại như thế này, do dự mãi, chỉ nhắc lại chính đáp án mà lúc trước đã nói: ” Tịch Tuyết, ta chỉ muốn cùng người một chỗ...”

Thương Tịch Tuyết không hỏi tới nữa, bình tĩnh nhìn y, tựa hồ còn đang đánh giá lời nói của y là thật hay giả. Một lát sau, hần chậm rãi nâng lên khuôn mặt của Thẩm Thương Hải, hôn lên làn môi hồng nhạt tựa cánh hoa: “Ta cũng vậy. Chỉ cần chúng ta có thể cùng một chỗ, là đủ rồi, Thương Hải...”

Thì thảo than nhẹ, ôn nhu tựa làn nước, không gì có thể sánh được.

Nhưng mà ban đêm kéo tới, Thẩm Thương Hải lại có cảm giác như phần tình ôn nhu ban ngày, chỉ là do Thương Tịch Tuyết giả vờ mà có.

Nam nhân quả thực như con sói đói, đè lại hần, mặt dày mày dạn cầu hoan: ” Thương Hải, chỉ một lần thôi. Ta sẽ không để cho người ngày mai

không rời giường được đâu mà~~”

“Ta không phải đã nói đêm nay nghỉ ngơi thật tốt sao??” Trán Thẩm Thương Hải rướm mồ hôi, phát hiện, tính dục của Thương Tịch Tuyết dĩ nhiên như thế dĩ dảo “Rõ ràng tối hôm qua ngươi làm đến bốn lần, còn chưa đủ sao??”

“Tối hôm qua là tối hôm qua...” Nam nhân buồn bã trả lời, lại sợ Thẩm Thương Hải cự tuyệt lần nữa, liền trực tiếp giam lỏng đôi môi của y lại, đem bàn tay y vòng qua hông của mình.

Bàn tay vừa chạm đến nơi đó, lập tức bắt gặp vết sẹo dài, lần thứ hai nhắc nhở Thẩm Thương Hải, lúc đó nam nhân này cứ nhiên thay y, lãnh một đao chí mạng.

Mặc dù tối hôm qua đụng phải vết sẹo này, trong lòng y ả ả nhói đau. Lúc này, tâm vẫn như cũ không ngừng chua xót. Y ôm thật chặt nam nhân, nhẹ nhàng vuốt ve vết thương.

Thương Tịch Tuyết thấy trên mặt Thẩm Thương Hải hiện lên vẻ mất mát yêu thương hiếm thấy, hần thừa thắng truy kích, không ngừng dụ dỗ: “Thương Hải, ngươi thật sự nhẫn tâm cự tuyệt ta sao??...”

Trong lúc mền yếu, Thẩm Thương Hải thấy đôi mắt nam nhân bị nhuộm đen do tình dục, y chỉ còn biết thở dài buông lỏng tứ chi.

Nam nhân kia liền đắc ý cười khế, ôm lấy cơ thể bị mơn trớn thành ra nhão như bùn của Thẩm Thương Hải, cuối cùng động thân, dùng nam căn hùng tráng cố sức xuyên vào Thẩm Thương Hải.

“Ân ân...hừ a..” Ý thức và thân thể đều được nam nhân dịu dặt, thoải mái phập phồng. Thẩm Thương Hải ngoại trừ than nhẹ và thở dốc, cũng không biết có thể làm gì hơn.

Trái ngược với lời hứa: “Chỉ một lần”, Thương Tịch Tuyết đem y lăn qua lăn lại đến tận nửa đêm, cũng không có dấu hiệu muốn dừng, trái lại càng thêm sinh long hoạt hổ. Rút ra tính khí cứng rắn nóng hổi tựa như sắt,

từ phía sau đặt vào cúc hoa của Thâm Thương Hải, dứt khoát đưa vào, phát ra tiếng “xuy xuy” trắng trợn, cứ như thế mà điên cuồng thảo phạt người dưới thân.

Thâm Thương Hải cuối cùng cũng không nhịn được mà cầu xin tha thứ: “Tịch, Tịch Tuyệt... chờ... chờ đêm mai mới... mới làm tiếp có.... A”

Nam nhân nhẹ nhàng hôn Thâm Thương Hải lúc này không biết thần trí đã bay đi đâu mất dạng, y ngơ ngợ nghe hơi thở ai kia nóng hổi phun vào bên cổ, cười nhẹ: “Ta cũng không quản được chuyện của ngày mai. Cho dù thế nào đi chăng nữa, đêm nay người là của ta. Thương Hải, người nói ta có đúng hay không so với tối qua lợi hại hơn?? Làm cho người thoải mái hơn?”

“Ngô ừ...” Phần da non mềm như trẻ nhỏ ở lưng bị nam nhân gian xảo mà liếm lấy, Thâm Thương Hải mười ngón ướm捏 bầu chặt đem chặn, cơ thể vì hưng phấn mà không ngừng co giật.

Dục vọng bắn ra trong chốc lát, hẳn có dự cảm, ngày mai chỉ sợ khi mặt trời lên cao còn chưa xuống giường được.

Ngày mai, y quả nhiên quá giữa trưa mới uể oải tỉnh dậy. Đối diện với gương mặt đang lo lắng của Thương Tịch Tuyệt, hẳn vờ như không thấy, cau mày cảnh cáo: ” Tịch Tuyệt, đêm nay nếu như người còn dám xằng bậy, ta liền cho người ngủ dưới đất!”

” Thương Hải...” Nam nhân cười khở, tựa hồ còn muốn cầu xin. Nhưng khi nhìn vào khuôn mặt đen như nhọ nố, hẳn thở dài, hừ hạ Thâm Thương Hải mặc quần áo vào.

Thấy phía trong bắp đùi kéo dài đến tận mắt cá chân của Thâm Thương Hải có vô số vết hôn ngân, Thương Tịch Tuyệt phảng phất cũng cảm thấy thẹn thùng, dờn đi tằm mắt.

Hiện tại đã biết ngưng ngừng, đêm qua sau khi tình dục thỏa mãn, Tịch Tuyệt liền đem đùi y hôn môi vuốt nhẹ, thậm chí ngay cả ngón chân y cũng không buông tha... Thương Tịch Tuyệt nhớ lại hình ảnh nam nhân ngậm

từng ngón chân y khẽ cắn, trên mặt một trận khô nóng, cảm giác mười ngón chân như đang nóng lên.

Đến buổi tối, y hạ quyết tâm mặc kệ Tịch Tuyết đồ ngon đồ ngọt cái gì, cũng không ngu ngốc dễ bị mắc lừa. Kết quả lại là y lo nghĩ quá nhiều rồi.

Thương Tịch Tuyết đem y kéo qua, chỉ nhẹ hôn một cái lên trán của hắn, ôn nhu cười khẽ: “Đêm nay ta không chạm vào người nữa. Thương Hải, ngủ ngon!”

Thâm Thương Hải đang mệt mỏi, nghe vậy liền yên tâm, rất nhanh liền thở đầu, chậm rãi đi vào mộng đẹp.

Ngắm nhìn dung nhan yên tĩnh trong lòng, trong mắt Thương Tịch Tuyết hàm chứa yêu thương lẫn không nở, trông có vài phần bất đắc dĩ. Hắn khẽ quay mặt sang chỗ khác, tiếng trách mắng bay vào hư không: “Hỗn đản!”

Tháng tám, hương hoa quế gửi trong làn gió. Thâm Nhật Noãn đi xa trở về Vừa vào cửa, vị đệ đệ thấy mọi người đều như cũ khỏe mạnh, liền muốn đi tìm đại ca, liền bị thần tình lén lút của quản sự gây chú ý.

“Cái gì?! Người trước kia không phải nói mời người làm đến giúp, cứ nhiên bây giờ để tên đó hầu hạ đại công tử đến tận trên giường rồi?!!” Thâm Nhật Noãn không đợi quản sự nói xong, tựa như bị ai đó hung hăng đập một cước, bình tĩnh duy trì ổn định không còn sót lại một chút gì, cứ thế mà nổ tung: “Người ở nơi nào?!!”

“Bây giờ đang là buổi chiều, hắn đang hầu hạ đại công tử ở y quán” Quản sự vừa dứt lời, Thâm Nhật Noãn liền tức giận hướng y quán đi đến.

Thương Tịch Tuyết đem hai thùng nước nóng đổ vào vạc thuốc lớn đặt trong y quán, nhìn Thâm Thương Hải bên kia vừa mới đổi bệnh nhân, hắn không nhịn được lắc đầu thở dài.

Mỗi ngày phải đối phó với những người nghèo khó tứ phương đến đây xin chữa bệnh, Thâm Thương Hải sớm muộn gì cũng gục ngã. Hắn nhiều

lần muốn khuyên Thẩm Thương Hải không cần chữa bệnh nữa, lời đến khỏe miệng, biết Thẩm Thương Hải tuyệt đối không thể thấy chết mà không cứu, cũng đầu nuốt trở vào.

Hắn vẫn nên tìm biện pháp khác thôi... Hắn xách thùng gỗ trống không ra khỏi y quán, ở chỗ yên tĩnh buồng thùng lớn, đối mặt với bụi cây hoa quế im lặng, đột nhiên một quyền đánh vào thân cây, đánh rơi không ít cành lá. Hắn thấp giọng hăm hực nói: “Người nghe đây, đêm mai không được đem Thương Hải lần qua lần lại nữa. Gần đây bệnh nhân càng ngày càng nhiều, hắn ban ngày chữa bệnh đã cực khổ lắm rồi, buổi tối còn phải bớt thời giờ nghiên cứu sách thuốc, còn lại phải ứng phó với người. Người có phải hay không khiến hắn mệt chết mới cam tâm?”

“A, người tại sao lại không nói đạo lý. Người hắn ứng phó là cả người và ta, cũng không phải chỉ có một mình ta. Người cùng hắn ở chung với nhau một đêm, không phải cũng muốn hắn hay sao?? Hiện tại lại đi trách mắng ta??”

Hắn vươn tay, gạt một ít lá cây trên tóc, định thần cười nói: “Hơn nữa, ta với người thay phiên cùng hắn, đây là trước khi tới Kiếm Lư đã ước định, cũng không phải là ta không để cho người đi ra. Chẳng lẽ bây giờ người lại muốn đổi ý, muốn độc chiếm Thương Hải??”

“Ta đâu có chùng mực. Còn người, người biết tiết chế sao?? Người nói người yêu thương hắn, ta mới tin tưởng người. Nếu như sớm biết rằng người không biết thương tiếc hắn như thế, ta thà cả đời này không gặp lại hắn cũng không để người có cơ hội tiếp cận hắn”

Lời tuy nói ra như vậy, rốt cuộc cũng không giống lẽ thẳng khí hùng lúc ban đầu, hắn chậm giọng lại nói: “Ta xem thể lực Thương Hải gần đây quả thực là chống đỡ không nổi, đêm nay ta sẽ nhường hắn ngủ ngon giấc. Đêm mai người cũng ráng nhin một chút đi, bằng không người đối với hắn nhiệt tình như vậy Thương Hải cũng sẽ nghi ngờ. A, ta luôn cảm thấy Thương Hải thông minh như vậy, sớm đã hiểu một số chi tiết rồi nhỉ...”

Nam nhân lông mi nhắm chặt, cuối cùng hừ một tiếng, bất đắc dĩ đáp ứng: “Được, lần này theo ý người. Bất quá nói đi nói lại, người có để ý

mấy ngày qua, hai chân hắn có điểm phản ứng??? Ta tối hôm qua hôn chân hắn, lại phát hiện đầu ngón chân hắn chuyển động liền có điểm giật mình. Xem ra mỗi lần ‘xoa bóp’ chân cho hắn, không khí lưu thông máu, vẫn có dùng. Ha ha, làm nhiều hơn mấy lần trước, người nói xem hắn có thể đứng lên lại hay không??”

“Ta đương nhiên đã sớm phát giác. Chân của hắn tuy rằng rất nghiêm trọng, nhưng cũng không phải là vô phương cứu chữa. Chỉ là, ám ảnh trong lòng hắn vẫn là khó giải quyết nhất.” Hắn than thở nói: ” Thương Hải vẫn cảm thấy hổ thẹn vì hắn là một đại phu bị gãy chân, cả đời chỉ có thể ngồi trên xe lăn, trong lòng hắn cũng không khá hơn ta là bao. Hắn chính là không muốn đứng lên. Nếu như khúc mắc đó không được mở ra, ta và người, cho dù có chữa được đôi chân cho hắn, cũng không khiến hắn đứng lên được”

“Hừ! Ta quan tâm hắn là cái dạng gì đại phu cơ chứ! Trong lòng Thương Hải, chỉ có thể nghĩ đến ta! Nhiều nhất... là thêm vào người nữa thôi.....”

“Này! Một mình người nói nhỏ, đến tốt cùng là đang nói cái gì??” Một tiếng hét lớn bỗng nhiên ghé vào lỗ tai hắn vang lên.

Thương Tịch Tuyết chấn động, chỉ lo chính mình nói quá hăng say, lơ là động tĩnh chung quanh, liền có người lặng yên tiếp cận hắn từ phía sau. Hắn xoay người, quan sát thiếu niên da ngăm đen lưng đeo trường kiếm trước mắt: “Người là ai??”

“Là người!!” Thẩm Nhật Noãn kinh hãi, rồi sau đó nội tâm liền ổn định. Hắn nghe quản sự nói xong, liền hung hăng vọt tới tìm người vấn tội. Đi tới nửa đường cảm thấy buồn bức. Vậy là sau này đại ca nhà mình sẽ cùng một người xa lạ cùng tiến cùng lùi, hơn nữa không chút nào trốn tránh? Nguyên lai trước đây y cũng có người thương, chỉ là_____

Hắn nhớ tới vừa mới nghe được tiếng lâm bẩm, con người đen không khỏi co rút lại, vững vàng nhìn thẳng nam nhân: “Ta phải xưng hô với Vĩnh Xương Vương người như thế này??”

Thiếu niên này cư nhiên biết lai lịch của hắc? Thương Tịch Tuyết đáy mắt ánh lên sát khí, lạnh lùng truy vấn: “Ta hỏi người rốt cuộc là ai??”

“Thẩm Nhật Noãn” Thiếu niên thông minh dĩ nhiên hiểu rõ, xoay quanh Thương Tịch Tuyết một vòng, không vui nói: “Các người cũng thật giỏi hoạt, dĩ nhiên không ngờ lại lừa dối đại ca ta như thế, rất đắc ý có phải không??”

“Nguyên lai là người. Thương Hải thường hay nhắc đến, y có một đệ đệ là người ” Không ngờ tiểu tử này còn hiểu biết sắc sảo hơn Thương Hải vốn thông minh nhà hắc, lại còn nghe trộm được bí mật của hắc. Lỡ như hắc nói cho Thương Hải, vậy thì hắc xong đời rồi.

Thương Tịch Tuyết bỗng nhiên trong đầu một ý niệm ác độc —— giết người diệt khẩu!! Nhưng sau đó chân mày liền giãn, sát khí cũng như thủy triều thối lui.

“Không được, hắc là đệ đệ của Thương Hải. Nếu hắc chết, Thương Hải nhất định sẽ thương tâm.” Thương Tịch Tuyết bất an nắm chặt hai tay, gần như dùng giọng điệu cầu xin Thẩm Nhật Noãn: “Nghìn vạn lần đừng nói cho đại ca người! Ta cũng không muốn lừa Thương Hải, thế nhưng nếu không như thế, ta không còn cách nào khác trở lại bên cạnh hắc. Ta không muốn rời khỏi hắc”

Thẩm Nhật Noãn vào Nam ra Bắc, kiến thức nhiều, tự mình trải nghiệm cũng nhiều, nhìn ra được Thương Tịch Tuyết nói thật lời tận đáy lòng. Nếu thật sự có đồng thời hai nhân cách này bên cạnh đại ca, chẳng cần biết tương lai ra sao, cũng không gì có thể thương tổn đại ca được.

Nam nhân xách theo thùng nước đến giờ vẫn chưa thấy trở về, Thẩm Thương Hải không nhịn được cảm thấy lo lắng, tạm gác lại công việc, cố sức dùng tay lái chiếc xe bằng vàng, chậm rãi rời khỏi y quán.

Cách nhau thật xa, y đã nhìn thấy đệ đệ cùng Thương Tịch Tuyết đang ở dưới cây bàng chẳng biết đang nói chuyện gì.

“Nhật Noãn, người đã trở về” Y đang cực kì vui vẻ.

Bên kia hai người đầu lấy làm kinh hãi, đành chỉ nói chuyện, hướng Thẩm Thương Hải đi đến.

“Tịch Tuyết, hẳn chính là tứ đệ ta, Nhật Noãn. Các người mới vừa rồi trò chuyện gì v?” Thẩm Thương Hải cười thuận miệng hỏi, khiến nam nhân nào đó sắc mặt chợt đổi, rồi lại liền tươi cười: “Không có chuyện gì đâu, chỉ là ta và hắn đang bàn về một số tin tức giang hồ thú vị gần đây thôi.”

Thương Tịch Tuyết quay đầu hướng Thẩm Nhật Noãn ôn hòa cười cười: “Đúng không, Nhật Noãn huynh đệ?” Ở một bên lúc Thẩm Thương Hải không để ý, ánh mắt kia liền tràn ngập ngử khí cảnh cáo ra hiệu cho Thẩm Nhật Noãn không nên nhiều lời.

Thẩm Nhật Noãn nhìn đại ca, thấy mình xuất môn lâu ngày, đại ca cư nhiên lại có chút hơi gầy, nhưng hàng lông mày lại so với trước kia sáng sủa hơn nhiều, trên mặt cũng không giấu nổi niềm vui.

Đại ca ở bên người kia, thật là vui vẻ... Hắn hơi im miệng không nói, liền gạt đầu: “Đại ca, chúng ta chỉ là tùy tiện trò chuyện vài câu mà thôi”

Thương Tịch Tuyết bất động thanh sắc thở phào nhẹ nhõm.

Thẩm Nhật Noãn hướng mắt nhìn xe đẩy hoàng kim xa hoa lộng lẫy, hắn cười khúc khích, hỏi Thương Tịch Tuyết: “Xe đẩy này là người mang tới?”

“Đương nhiên, chỉ có cái ghế này mới xứng với Thương Hải” Nam nhân lộ ra vẻ mặt đắc ý, một nửa là khoe khoang, một nửa kia hàm chứa nịnh nọt.

“Lời này quả thật không sai” Đại ca nhà mình là một người ôn nhu lương thiện, lại bị nam nhân này lừa đến tay, Thẩm Nhật Noãn muốn thay đại ca kêu oan. Nhưng khi thấy nội tâm đại ca tựa hồ mỉm cười, hắn cuối cùng cũng tiếp nhận hiện thực.

Vô luận như thế này, có thể làm đại ca vui vẻ hạnh phúc, mới là quan trọng nhất. Còn lại, hẩn tình nguyện nhắm một con mắt, mở một con mắt quên đi.

“Đại ca, người còn phải chữa cho bệnh nhân, cứ đi trước đi. Ta cũng phải đi linh đường tổ tiên dâng nén hương báo tin bình an” Hẩn cười khẽ, ý vị thâm trường nhìn Thương Tịch Tuyết, xoay người rời đi.

Thương Tịch Tuyết như trút được gánh nặng, thoải mái mang Thẩm Thương Hải trở về

Thẩm Thương Hải cau lại hàng lông mi thanh tú. Chẳng biết tại sao, hẩn mơ hồ nghĩ đệ đệ và Thương Tịch Tuyết trong lời nói lộ ra vài phần cổ quái.

” Tịch Tuyết, các người đều không phải có chuyện gì gạt ta chứ???” Y xoay đầu, nhạy bén phát hiện tâm tình dị dạng trong mắt nam nhân. Mặc dù tia sáng kì dị kia rất nhanh chóng biến mất, vẫn làm tim của y như trước hơi dừng lại nửa nhịp.

Loại nhãn thần này, không nên xuất hiện trong mắt Thương Tịch Tuyết.... Là ảo giác của y sao???...

“Người sao lại nhìn ta như vậy, Thương Hải??” Thương Tịch Tuyết lo sợ nghi hoặc không giải thích được.

Thẩm Thương Hải hoang mang nhìn hẩn, bất ngờ nói: “Người bây giờ, đến tốt cùng là ai?”

Thương Tịch Tuyết vẻ mặt kinh ngạc, một lát sau lại mỉm cười, phát hiện trên tóc đen của Thương Hải có điểm vài cánh hoa quế, khom lưng, nhẹ nhàng “mô” xuống vầng trán, mi mắt, chớp mũi, đôi môi Thẩm Thương Hải...

“Ta rất thích người, Thương Hải...”

Tất cả các nghi hoặc trong lòng, đầu vì ái ngữ nỉ non bên tai mà chậm rãi tản ra. Thẩm Thương Hải mỉm cười, ôm lấy cổ Thương Tịch Tuyết, ánh mắt nhìn nhau không rời, chạm vào vành tai, mái tóc đối phương, nhìn nhau say đắm trong bầu không khí ngọt ngào.

Không muốn tự hỏi vấn đề đầu đầu kia nữa, lại càng không muốn miệt mài theo đuổi, vì sao từng buổi tối, nam nhân kia lại quẩn quít lấy hần, nửa thật nửa giả truy hỏi, so với tối hôm qua làm sao, hoàn toàn không biết mệt...

Biết rằng người nam nhân trước mắt này, xem hần như trân bảo, nguyện làm bạn với hần trên con đường đời dài đằng đẵng, liền mãn nguyện lắm rồi.

VĨ THANH:

Cuối thu, khung cảnh héo rũ, mặt đất trải thảm nâu nhưng đó cũng là khoảng thời gian ao hồ trong trẻo đẹp nhất. Lá vàng óng ánh đan đầy cành, gió nhẹ lướt qua, như tầng tầng lớp lớp sóng biển, tại bầu trời bay bay dập dờn.

Ung Dạ Vương dẫn đầu tộc nhân sẵn sàng trở về Ban đêm, mọi người ngẩng vây quanh đồng lửa uống rượu, chúc mừng chuyến này thu hoạch phong phú, bèn khen thợ rèn làm mũi tên sắc bén, nói vừa nói khai, tự nhiên lại nghĩ đến vị phu tử Thẩm tiên sinh họ.

Lý Phong nghe, nghĩ đến một năm trước phu tử vội vàng rời đi, chính là ngay cả lần cuối gặp mặt cũng không, tự nhiên nảy sinh, nhin không được đối Ung Dạ Vương nói: “Tộc trưởng, phu tử hồi hương lâu như thế, tự nhiên bật vô âm tín. Không biết phu tử hiện tại thế nào rồi nhỉ??”

“Thẩm tiên sinh nhà cách Tây Vực cả thiên lý, cho dù hần muốn viết thư, cũng chưa chắc có ai thay hần truyền đi” Ung Dạ Vương mỉm cười, thoải mái rầu rĩ không vui lên tiếng: “Thẩm tiên sinh rất tốt, người không cần phải vì hần lo lắng”

Uống cạn rượu trong ly, hần li khai lửa trại, một mình trở về phòng nhỏ.

Ngọn đèn chiếu sáng, hắt thông thả bày ra một bức giấy hoa tiên.

Nhìn bức họa. Bức tường màu trắng ngói lớn, là điển hình của đình viện Giang Nam, vai cây hoa quế chằng chịt vắt quanh. Khuôn mặt tuấn lãng của thanh y nam tử nửa khom lưng, hôn nam nhân ng ồi trên chiếc xe lăn thiết vàng. Năm ngoái đi sẵn thẳng lớn, hắt một thời hứng khởi, li ền nhìn trộm thiên mệnh của Thương Tịch Tuyết, Kết quả hiện lên trước mắt hắt, là bức tranh này đây.

Hắt sau khi nhìn bức tranh, phát hiện đình viện Khang trang này không thể xuất hiện ở Tây Vực, cũng li ền biết Thẩm Thương Hải sẽ không ở Tây Vực lâu dài. Lúc đó Thẩm Thương Hải cũng dâng tặng mảnh da phía sau lưng, vì Thương Tịch Tuyết khôi phục dung mạo, sau đó quyết định đi đến Tô Châu, hắt cũng không cảm thấy kinh ngạc.

Chỉ là nghe nói Thương Tịch Tuyết đi qua Giang Nam li ền lập tức h ồi Vĩnh Xương làm hắt ngạc nhiên, bắt đầu hoài nghi có phải hay không mình nhìn lầm số mệnh của hai người kia. May mà, không lâu sau, Vĩnh Xương quốc li ền truyền ra tin tức Vĩnh Xương Vương bệnh tình nguy kịch, truyền ngôi cho đệ đệ.

Hắt biết, không lâu sau, Thương Tịch Tuyết sẽ xuất hiện ở Kiếm Lư.

Vòng quay số mệnh một khi đã khởi động, vĩnh viễn sẽ không ngừng hoạt động.

Hắt mỉm cười, đôi mắt xanh mơ h ồ

_____TOÀN VĂN HOÀN_____